

Bạch Si Dã Tổ Công

Contents

Bạch Si Dã Tổ Công	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	27
5. Chương 5	35
6. Chương 6	41
7. Chương 7	51
8. Chương 8	57
9. Chương 9	68
10. Chương 10	71

Bạch Si Dã Tổ Công

Giới thiệu

Thể loại : Công bị làm hại thành ngu ngốc tạm thời, khiết phích mỹ thụ, trung khuyến côngEdit: Hậ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-si-da-to-cong>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Chiều hoàng hôn, bầu trời trong xanh. Trên con đường còn đọng lại một vài vũng bùn, có hai con tuấn mã một đen một trắng chạy tới. Chỉ trong giây lát sẽ đến trạm kiểm soát Bình An trấn, hắc mã bên trái bỗng dừng lại.

“Tuỳ Phong, phía trước là thành trấn bên trong dân chúng tụ tập, chúng ta nên dắt ngựa vào thôi”. Trên

con ngựa trắng một thiếu niên thân vận trường sam màu xanh nhạt, đang gỏ xuống mũ choàng ô nhu nói, lộ ra một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần.

Trên hắc mã kỵ sĩ vận hắc y gật gật đầu, hắc nắm toạ kỵ, chậm rãi vào thành, đi vào trấn đến quán trà phía trước, thuận tay gỏ nón xuống đem nón cùng ngựa đưa cho tiểu nhị .

Lập tức tiểu nhị không khỏi hấp một ngụm khí, hắc giờ mới thấy rõ trước mắt là một kỵ sĩ thân hình thon dài, mắt phượng mi dài, mũi cao thẳng, ngũ quan hoàn mỹ tựa như được nghệ nhân điêu khắc, thật sự tuấn mã, một chút so với dung mạo tuyệt mỹ của lục y thiếu niên cũng không kém nửa phần.

Nguyên lai hắc y kỵ sĩ này chính là Nguyên Tuỳ Phong – ái đồ duy nhất của giang hồ danh túc Thiên Sơn lão nhân, tuổi tuy nhỏ nhưng nếu dùng thân phận võ lâm để luận thì ngang hàng với chưởng môn của bát đại môn phái, mà bên người Nguyên Tuỳ Phong, thiếu niên còn lại chính là nhị công tử của đệ nhất võ lâm đại bảo Yên Lôi bảo -Triệu Y Li.

Mấy tháng trước, Nguyên Tuỳ Phong ở Thái Sơn gặp Triệu Y Li đang ngắm bình minh, vậy mà đối với y động tâm, lại cùng Triệu Y Li ngao du khắp nơi.

Nguyên Tuỳ Phong vốn là người cố chấp, ở chốn thâm sơn dã lâu nên đối với đạo đức tục lệ cũng không để ý, khi rơi vào vòng tình cũng vô pháp tự gạt đi, nhưng thái độ của Triệu Y Li đối với hắc lại cực không rõ ràng làm cho hắc có chút bất an. Hiện giờ Triệu Y Li đang tính toán trở lại Yên Lôi bảo, thì tự nhiên hắc cũng liền đi theo.

“Tuỳ Phong, người không biết chứ? Ta có một huynh trưởng. Hai năm trước hắc đang luyện công không cẩn thận bị tẩu hỏa nhập ma, một thân tuyệt thế thần công bị giam cầm trong cơ thể, đầu óc cũng chịu kích thích lớn nên tâm tính có chút giống tiểu hài tử. Nếu hắc có gì đắc tội với người, người cũng đừng trách móc hắc” Triệu Y Li nói

Nguyên Tuỳ Phong gật đầu, trong khi nói chuyện bọn họ đã đến được Yên Lôi bảo. Nhảy xuống ngựa, Nguyên Tuỳ Phong đánh giá Yên Lôi bảo, quả nhiên trang nghiêm túc mục, phong cách cổ xưa hoành tráng, mọi gia đình trong bảo đều được huấn luyện, không hổ là thiên hạ đệ nhất bảo.

Đại môn vừa mở ra, trên tường cao bên cạnh bỗng có một người nhảy xuống chạy đến, đối Triệu Y Li nhào tới.

Nguyên Tuỳ Phong không nghĩ tới nội viện được thủ vệ cai quản nghiêm ngặt thế nhưng lại nhảy ra một thích khách? Nhất thời không đề phòng, mắt thấy người nọ cũng sắp đến nơi Triệu Y Li, không cho phép mình suy nghĩ, dưới chân điểm nhẹ lách mình ngăn phía trước Triệu Y Li.

“Phốc” Trên mặt ẩm áp, Nguyên Tuỳ Phong thế nhưng lại bị người ta ôm cổ. Hắc thật sự không vui vẻ gì khi cùng người khác tiếp xúc thân mật, hơn nữa cũng không biết thân phận của đối phương, thường sẽ hướng người này đánh tới.

Một bên, Triệu Y Li lập tức hét hoảng quát : “Không được”

Tiếng kêu thật khủng hoảng, khiến Nguyên Tuỳ Phong đình chỉ động tác, trong ***g ngực đột nhiên nóng lên, nhưng người nọ lại tăng thêm khí lực chặt chẽ đem Nguyên Tuỳ Phong ôm, dùng sức ôm hắc vào trong ***g ngực, không chịu buông tay.

“Li nhi” Âm thanh cười vui vẻ của người nọ truyền vào tai Nguyên Tuỳ Phong, đồng thời cũng làm cho hắc ngửi được mùi bùn đất.

Nguyên Tuỳ Phong cúi đầu vừa thấy, nam nhân đang cuốn lấy hắc giống như đang làm nũng, dùng cánh tay đầy bùn đất cọ lên quần áo của hắc bản không chịu nổi. Hắc có tính kiết phích nghiêm trọng, tối không muốn gặp những thứ dơ bẩn, nhất thời trong lòng chán ghét, dùng nội lực không chút lưu tình đánh bay người nọ đi ra ngoài.

“Đau quá, ngô. Người không phải Li nhi của ta!” Trên mặt đất, nam nhân ưỡn khuất ngẩng đầu nhìn về phía Nguyên Tuỳ Phong, ngay lập tức lại trừng mắt, mở lớn miệng ngơ ngác nhìn nam nhân giận đến tím tái kia, đột nhiên cười nói: “Nhĩ hảo đẹp nga. Người là bằng hữu của Li nhi?” .

Nhìn thấy tình hình như vậy Nguyên Tuỳ Phong hạ đôi mắt đen trong veo sắc bén lại lạnh khiến cho người ta run sợ, trên mặt không hé ra một chút ý cười.

Nguyên Tuỳ Phong lạnh lùng chậm rãi hướng tới nam nhân mà nghĩ lại, nam nhân này thật cao lớn, cường tráng khoẻ mạnh, chỉ sợ so với hắn còn cao hơn cả một cái đầu, nhưng biểu tình trên mặt thì lại ngây thơ cực kì. Giờ phút này nam nhân kia nhìn Nguyên Tuỳ Phong cười ngây ngô càng lộ ra ngốc nghếch, chính là ánh mắt của y lại cực kì trong sáng .

“Ca” Triệu Y Li thả người tiến đến, giữ chặt người còm đang muốn đi bắt lấy Nguyên Tuỳ Phong, nhẹ nhàng lắc đầu với hắn, lập tức giúp hắn nhặt đi cây cỏ trên đầu, thuận tay dùng tay áo nhẹ nhàng chà lau trên gương mặt của nam nhân.

“Hảo Li nhi”. Nam nhân đối với Triệu Y Li không cho hắn ôm Nguyên Tuỳ Phong mà bủi môi có vẻ cực kì không vui, nhưng sau nhận rõ thiếu niên trước mắt là người nào nhất thời vui vẻ giống như sắp nổ tung đến nơi, lập tức ôm lấy thiếu niên đang lau bùn cho hắn xoay vài vòng lớn.

Nguyên Tuỳ Phong nhú mày tiến lên, nếu không phải vừa rồi Triệu Y Li gọi người kia một tiếng ca, hắn thật sự sẽ cho nam nhân ngu ngốc đang ôm Triệu Y Li vài nhát kiếm.

“Hắn là đại ca của ta – Triệu Vân Tề. Tuỳ Phong, đại ca của ta hiện tại tựa như tiểu hài đồng. Người liền tha thứ cho hắn, được không?” Triệu Y Li vỗ ca ca hắn đồng thời an ủi, một mặt xoay người nói với Nguyên Tuỳ Phong, tuy là thỉnh cầu nhưng lại lộ ra ý không để cho người khác cự tuyệt.

Nguyên Tuỳ Phong thần nhiên gật đầu, nhưng khi hắn nhìn về phía nam nhân đang lôi kéo Triệu Y Li, chính cái người đang lớn tiếng nói còn hưng phấn đến lấp bắp kia, không khỏi giận đến tái mặt.

“Li nhi, có mang lễ vật cho ta không ?” Triệu Vân Tề lôi kéo Triệu Y Li truy vấn .

“Đương nhiên sẽ không quên!” Triệu Y Li từ tay áo lấy ra một cái bát lang cũ nhỏ, nhét vào bàn tay nam nhân cao lớn.

Không đợi Triệu Y Li dặn dò thêm cái gì, Triệu Vân Tề nghịch ngợm vui đùa hoan hô to, nhảy bèn vào đại môn của Triệu gia, giờ lễ vật của Triệu Y Li không biết hướng ai khoe ra.

“Tuỳ Phong, chúng ta đi thay y phục rồi bàn tiếp” Triệu Y Li bấm sinh cẩn thận, đưa ra đề nghị.

Cứ như vậy khuôn mặt Nguyên Tuỳ Phong cũng ôn hoà đi không ít . Đối qua áo khoát, lúc sau Nguyên Tuỳ Phong mới biết được : chủ nhân Yên Lô bảo, Triệu thị huynh đệ cùng phụ thân Triệu Tông Duệ không khéo lại ra ngoài hẹn bạn hữu, mà mẫu thân Triệu Y Li đang ở trong núi tĩnh tu, hơn nữa mẹ đẻ của Triệu Vân Tề đã qua đời nhiều năm trước, kể từ đó Nguyên Tuỳ Phong giảm bớt không ít tâm tư.

Đến giờ ăn cơm, bực bội cùng khó hiểu nhìn chằm chằm nam nhân ngu ngốc đặt mâm ngồi giữa hắn cùng Triệu Y Li, Nguyên Tuỳ Phong cầm đũa trúc trong tay xem tỷ nữa là bẽ gãy.

“Ca, huynh ăn từ từ “. Triệu Y Li nhẹ nhàng vỗ vỗ Triệu Vân Tề đang ăn như hổ đói, được tắm rửa sạch sẽ thì bộ mặt của Triệu Vân Tề quả thật là thanh niên anh tuấn, khuôn mặt ngũ quan rõ ràng. Nếu không phải đầu óc ngu ngốc đáng thương thì hắn cũng là một nam tử suất chúng.

Bất quá trên khuôn mặt tuấn tú tuy thời lại lộ ra bộ mặt tươi cười ghê tởm, còn làm ra những hành động con nít khờ dại, khiến ấn tượng về Triệu Vân Tề đại suy giảm.

“Li nhi, này ăn ngon, cho người! “Triệu Vân Tề đem một cái chân vịt nướng vào trong chén Triệu Y Li, đột nhiên lại nắm lên một phần áp đùi đưa tới trước mắt Nguyên Tuỳ Phong.

“Tiểu Nguyên, người cũng ăn đi! “

Nguyên Tuỳ Phong lạnh lùng nhìn qua vẻ mặt cười ảm áp của Triệu Vân Tề, căn bản không đáng để ý tới. Ngày thường, dù là bát đại chương môn mở tiệc chiêu đãi hắn, cũng khó mà được hắn đến dự. Người trong giang hồ đều biết Nguyên Tuỳ Phong có tính kiết phích, cũng không ai dám dùng đũa chia thức ăn cho hắn, huống chi tên ngu ngốc trước mắt này lại còn dám dùng tay lấy đồ ăn cho hắn ?

“Tiểu Nguyên, người không vui sao?” Triệu Vân Tề thấy khách nhân xinh đẹp thật lâu không để ý tới hắn, hơn nữa còn lơ hắn đi, nhin không được khuôn mặt phi thường uể oải.

“Tiểu Nguyên” hai chữ đó là Triệu Vân Tề sau khi biết danh tính của Nguyên Tuy Phong thì gọi thế, làm cho Nguyên Tuy Phong nghe xong càng phiền lòng.

Triệu Y Li đứng dậy vuốt đầu Triệu Vân Tề nói: “Ca, Tuy Phong không thích ăn thịt, hẳn thích hẳn là rau xanh nga”

“Nga”. Triệu Vân Tề lúc này mới vô cùng cao hứng giờ cao cái chân vịt nọ.

Nguyên Tuy Phong vừa mới phun ra một ngụm hơi dỗi, đột nhiên trước mắt giật mình, ào một cái Triệu Vân Tề đem cả một cái bàn lớn, đem nắm hương cùng rau xanh bên trong toàn bộ vào bát của Nguyên Tuy Phong.

Này tuy là đồ ăn chay nhưng nước rất nhiều, Triệu Vân Tề động tác lại thô lỗ, lập tức văng lên áo Nguyên Tuy Phong không ít dầu mỡ.

Nguyên Tuy Phong giận dữ, tính toán rời đi, hẳn thật sự không thể chịu được quần áo đầy mỡ cùng khuôn mặt ngu ngốc trước mắt kia.

“Tiểu Nguyên, đừng đi” Ai ngờ Triệu Vân Tề trong lòng tràn đầy kì vọng Nguyên Tuy Phong động đũa, thấy hẳn phải đi cũng nóng lòng, một phen kéo lấy cánh tay áo Nguyên Tuy Phong, đồng thời tay kia bưng lên một cái bát đưa tới trước mũi đối phương.

Nguyên Tuy Phong lật bàn tay, thật mạnh chụp lên cổ tay Triệu Vân Tề, đau đến nam nhân oa oa kêu to, bưng tay cúi đầu dùng miệng thổi lên chỗ bị chụp hồng hồng kia, giống như tính toán đem đau đón thổi đi.

“Tuy Phong, ca ta hẳn cũng là có ý tốt. Người cũng biết hẳn thích nhất là chân vịt nướng cùng nắm hương xào, bình thường sẽ không cùng người ngoài chia sẻ” Triệu Y Li đi đến bên người Triệu Vân Tề, nhẹ nhàng xoa chỗ đau thấp giọng an ủi ca ca hẳn, liền vỗ về nam nhân đang tức nước.

Nguyên Tuy Phong trong lòng có chút áy náy, nhưng đảo mắt thấy được Triệu Vân Tề cao lớn kia thần tình uy khuất cùng khó hiểu, tựa hồ trong mắt cũng đã tràn đầy nước mắt, liền vì Y Li bên cạnh cuống hổng lúc này mới không chảy ra, một cái liếc mắt này chỉ khiến trong lòng Nguyên Tuy Phong càng xem thường Triệu Vân Tề.

“Tiểu Nguyên, ăn một ngụm”. Nhưng là Triệu Vân Tề cũng không vì Nguyên Tuy Phong như vậy mà buông tha cho, y tránh đi tay Triệu Y Li chạy tới trước mặt Nguyên Tuy Phong cười lấy lòng, đôi mắt to loé lên càng sáng ngời, trong nháy mắt nhưng làm cho người nhìn thấy hẳn có cảm giác nếu không đáp ứng lời nói của hẳn thì thực sự khó xử.

Nhưng loại ánh mắt này chỉ làm tăng phản cảm của Nguyên Tuy Phong đối với Triệu Vân Tề, hẳn rất ghét vướng mắc mơ hồ cùng người khác, nếu không phải kiêng kỵ đối phương là ca ca của Triệu Y Li, chỉ sợ đã sớm đem người này một chưởng đánh bay.

Lạnh lùng hừ một tiếng, Nguyên Tuy Phong phát tay áo rời đi. Chỉ để lại Triệu Vân Tề không hiểu gì cả, quay đầu nhìn theo bóng dáng Nguyên Tuy Phong rời đi, tái quay đầu dùng ánh mắt nghi vấn nhìn Triệu Y Li.

“Không có việc gì. Ca, người về sau đừng nên quá tiếp cận với Tuy Phong” Triệu Y Li nhẹ nhàng phủi tay Triệu Vân Tề, thần nhiên nói.

“Vì cái gì?” Triệu Vân Tề kinh ngạc hỏi, cũng không liệu được Triệu Y Li đột nhiên lấy tay sờ lên vết thương ở cổ tay hẳn, lập tức làm cho nam nhân cao lớn kêu đau thiếu chút nữa là nhảy dựng lên.

“Đau không? “Triệu Y Li đem Triệu Vân Tề đặt lên ghế, cúi đầu ghé vào tai hẳn ôn nhu hỏi.

Triệu Vân Tề hoàn toàn không biết hành động vừa rồi của đệ đệ là cố ý ngoan ngoãn gạt đầu hạ mắt nhìn xuống cổ tay càng sưng đỏ, tựa hồ lại bấu môi.

“Người nếu tái tiếp cận Tuy Phong, hẳn hội sẽ thỉnh thoảng lại cho người đau đớn hơn gấp trăm lần” Triệu Y Li một mặt giúp Triệu Vân Tề xoa tan đau đớn thổi thổi chỗ đau cho ca ca, một mặt đối nam nhân từ từ nói.

“Li nhi, tiểu Nguyên hẳn không thích ta sao ? “Triệu Vân Tề chán nản nhìn đệ đệ hẳn.

“Sẽ không đâu. Ta không phải đã nói qua với người rồi sao, chúng ta đều là những người yêu quý của người, ca ca “

Triệu Y Li đứng dậy, đến nhẹ nhàng vuốt ve gáy của Triệu Vân Tề, dùng một phương thức nói chuyện cổ quái, đôi mắt ôn hoà xẹt qua một mặt dị sắc

“Vậy là tốt rồi!” Triệu Vân Tề khoảng chừng một lúc, hoàn toàn quên mất cảm giác khó chịu vừa rồi, kích động một mạch chạy ra ngoài.

Y hẳn là đi tìm Nguyên Tuy Phong đi ? Triệu Y Li hồi tưởng lúc Triệu Vân Tề ngồi trên mặt đất lầy lội biểu tình kinh ngạc khi mới gặp Nguyên Tuy Phong, nhin không được cuồng tiếu.

Chỉ tiếc lần này, Nguyên Tuy Phong nhất định sẽ làm ca ca hấn thất vọng. Bởi Nguyên Tuy Phong hiện tại hoàn toàn thuộc về hấn, quyết không để bất kì kẻ nào cướp đi ! Ngay cả, vị huyng trưởng mà hấn “thích nhất” cũng không ngoại lệ

Triệu Y Li hơn nữa ngày mới nhin cười, khôi phục lại cử chỉ tao nhã chậm rãi đi ra khỏi nhà ăn.

Lúc này Nguyên Tuy Phong đang đứng trên cây trong viện, mắt lạnh nhìn xuống tên ngốc đang tìm hấn, hấn thật sự không biết vì cái nam nhân ngu ngốc ấy lại có hứng thú với hấn ?

Bỗng dưng thấy hoa mắt, Triệu Y Li đã đứng bên cạnh hấn.

“Tuy Phong, thực xin lỗi, ca của ta lại làm dơ quần áo người” Triệu Y Li cầm trong tay một bộ ngoại sam xanh nhạt, ý bảo Tuy Phong thay đi bộ y phục bị bẩn.

Nguyên Tuy Phong tâm lạnh lùng nhưng lại không ngừng tỏ ra ảm áp, hấn bay nhanh tới cỡi ngoại sam dưới sự giúp đỡ của Triệu Y Li mặc vào ngoại sam sạch sẽ.

“Kỳ thật ca ca của ta nguyên lai không phải người như vậy” Triệu Y Li nói “Tuy Phong, ca ta hẳn một thân sở học vượt qua sự tưởng tượng của thế nhân. Nếu không phải hai năm trước xảy ra sự ngoài ý muốn, giờ phút này thanh danh của hấn tại võ lâm so với người luận cũng không kém”

“Y Li, công phu của người cũng không tồi. Là gia truyền mật kĩ?” Nguyên Tuy Phong nghe xong không khỏi hỏi.

“Chỉ tiếc là võ học cao thâm nhất của Triệu gia khắc vào đầu của ca ca ta, bởi vì từ trước đến nay công phu này là bảo chủ đời trước chỉ truyền cho người kế thừa. Chính là ca ca ta tập môn thần công này sai lầm, về sau sẽ không thấy người hữu duyên nào tập được, và tất nhiên có lẽ là ta cũng có cơ hội, nói không chừng giờ phút này công lực của ta cùng người cũng sẽ chẳng phân được cao thấp đâu”

“Vậy cha người vì cái gì không truyền lại cho người?” Nguyên Tuy Phong kinh ngạc.

“Bởi vì ta không phải là con cả, cha ta hy vọng ca ta sẽ lưu lại huyết mạch để đem thần công này tương truyền” Triệu Y Li thản nhiên nói.

Nguyên Tuy Phong nghe xong, trong lòng càng thêm thống hận tên ngu ngốc kia đồng thời lại thực thương tiếc thiếu niên mỏng manh phía trước

Triệu Y Li nói tới đây, hạ mắt nhìn xuống dưới Triệu Vân Tề đang lớn tiếng kêu “Tiểu Nguyên” cùng “Li nhi” đang dần dần đi xa, khoé môi nhân lúc người bên cạnh không để ý khơi lên một mặt mỉm cười. Hấn kéo Nguyên Tuy Phong nhảy xuống dưới tàn cây: “Ta thấy người vừa rồi không có hảo hảo ăn cái gì, không bằng ta cùng người ra ngoài đi dạo này xung quanh cũng khá đặc sắc”

Nguyên Tuy Phong gật đầu, cùng Triệu Y Li ra ngoài khi qua thiên phòng, hấn chợt nhìn thấy một thân ảnh cao lớn. theo phản xạ tính dẫn Triệu Y Li né sang một bên. Triệu Vân Tề đang ở trên một đồng bùn cát ngoài phòng hết sức chăm chú nặn các tượng đất hình người, chắc là đã quên mất mục đích tìm người vừa rồi .

“Đại công tử, người lúc nào mới chịu thay quần áo!” đột nhiên một xuất hiện hai người trung niên bảo đỉnh cùng một đại thúc mang theo giỏ củ cải đi ra từ một tiểu môn, thấy vậy không khỏi đồng thời cười khổ nhưng cũng không lại ngăn cản Triệu Vân Tề ngoan.

“Lý Đại thúc, đẹp không?” Triệu Vân Tề hứng chí bồng bồng giơ lên tượng đất vừ nặn xong, chạy đến bên cạnh hai người vừa đến đắc ý dào dạt khoe ra: “Ta còn muốn nặn một bức tượng tiểu Nguyên thật to, đem hẳn đặt ở trong nhà ! ”

“Đẹp! Cái gì đại công tử nặn cũng đẹp cả”. Lý đại thúc lau đi mồ hôi trên đầu Triệu Vân Tề có chút thật lòng cười nói.

“Hôm nay có muốn ta hỗ trợ không?” Quay đầu thấy hai bảo đình đang thở hổn hển, Triệu Vân Tề suy nghĩ trong chốc lát, buông tượng đất ra, bước nhanh đến nơi cửa bảo đình hai tay cầm lấy chiếc giỏ nặng

“Đại công tử, không cần” hai người đối triệu Vân Tề nói, nhưng thấy đại thiếu gia đơn thần nhẹ nhàng chạy tới, khiêng đồ vật nọ lên vai, tứ bình bát ổn mà hướng phòng bếp đi.

Hai người nọ vội vàng đến khuyên can nhưng hai người có nhanh chân hơn vẫn không đuổi kịp Yên Lôi Bảo Đại công tử đang kích động, trong chốc lát ba người liền đi xa.

“Xem ra đại ca người con người cũng không tệ lắm nhỉ?” Nguyên Tuỳ Phong lạnh lùng nhìn theo bóng của Triệu Vân Tề nói.

“Ca ta bây giờ mang tâm tính tiểu hài tử, thường xuyên giúp mọi người làm chút việc vặt vãnh. Cho nên dù trước kia hay hiện tại trong nhà mọi người rất thích ca ca ta” Triệu Y Li nhìn thấy nghi hoặc trong mắt Nguyên Tuỳ Phong, cười giải thích “Cha ta thích ca ta, cũng liền tùy tính tình ca ta mà làm việc, phân phó mọi hạ nhân không cần khuyên bảo”

Nguyên Tuỳ Phong cũng không nghĩ nhiều, đi theo Triệu Y Li ra ngoài cũng hết mấy canh giờ, thường hết đặc sản vùng này, thẳng đến nguyệt thượng đầu cảnh mới tận hứng mà về.

Từ biệt Triệu Y Li hướng đi đến khách phòng, vừa vặn qua hết hành lang ở giữa Triệu Vân Tề lộ ra một bộ mặt kích động chạy tới.

Nguyên Tuỳ Phong nhú mày, định dùng khinh công chạy về phòng, không ngờ Triệu Vân Tề sau lưng còn mang theo một tiểu nha đầu, vừa vặn cản lộ. Hắn chỉ có thể giận tái mặt nhìn thấy vẻ mặt cười ngu ngốc của nam nhân cuối cùng cũng làm sạch sẽ thần mình mà đi ra gặp người, trong tay còn đang cầm theo bát thanh hoa.

“Tiểu Nguyên ăn hạt sen”

“Đừng tới đây, người đứng đó cho ta!” Nguyên Tuỳ Phong ngăn chặt lỏng sắp tràn ra khỏi bát ở trên tay Triệu Vân Tề, nhất thời tâm sinh chán ghét: này nam nhân trừ bỏ bữa ăn, còn quấy bên ngoài, còn hiểu được cái gì ?

Nguyên Tuỳ Phong vung tay áo liền xuất hiện ở trước mặt Triệu Vân Tề một đạo khí chắn, lạnh lùng mà nhìn nam nhân ngu ngốc này nghĩ muốn đến hết biện pháp, đành phải buồn bực mà nhìn hẩn ngẩn người.

“Cái này vừa thơm lại vừa ngọt nga. Vừa rồi tiểu Nguyên không ăn gì cả, đã đói bụng đi?” Triệu Vân Tề chớp ánh mắt, đem bát hạt sen sắp tràn tiếp tục giơ lên trước mặt Nguyên Tuỳ Phong.

“Không đói !” Nguyên Tuỳ Phong phi thường rõ ràng mà cự tuyệt ý tốt của Triệu Vân Tề, nhìn đến đối phương vóc dáng cao lớn như vậy mà lại lộ ra những hành động con nít, da đầu nhện không được mà run lên một trận.

“Người lo lắng Li nhi không có sao? Ha hã, ta đã sớm bảo hạ nhân đưa đến phòng hẩn rồi” Triệu Vân Tề thấy Nguyên Tuỳ Phong chần chờ, lập tức quay đầu với tiểu nha đầu phía sau hẩn mở miệng : “Đúng không, Khả nhi?”

Nói xong, hẩn cảm thấy trước mặt không khí không còn cảm giác hít thở không thông, Triệu Vân Tề không khỏi tiến lên đưa bát. Nhân kiến khoái cận thân tiền

Nguyên Tuỳ Phong không cần nghĩ ngợi, bắt lấy cổ tay Triệu Vân Tề dễ dàng đem thân hình cao cao sắp lại gần quăng đi, choảng một tiếng chén lớn vỡ thành từng mảnh nhỏ, đường phen tổ yến hạt sen liền đổ đầy trên mặt đất, Triệu Vân Tề dừng lại không được ngã nhào vào đồng bát bể, ngón tay bị cắt một đạo liên chảy máu.

“Ai yêu!” Triệu Vân Tề kêu lên đau đớn, sau đó ngẩng đầu nhìn Nguyên Tuy Phong phi thường khó hiểu: “Tiểu Nguyên vì cái gì lại không thích ăn?”

“Ta không thích bất kì cái gì mà người mang đến!” Nguyên Tuy Phong lạnh lùng mà nói.

“Vì cái gì?” Triệu Vân Tề khó hiểu.

“Bởi vì người bần!”

Nguyên Tuy Phong không hề có ý làm nhục Triệu Vân Tề, hắn chẳng qua nói những gì mà hắn xem là sự thật mà thôi.

“Gia, ta nói ngài cũng đừng tái trêu chọc vị bằng hữu này của nhị thiếu gia”. Khả nhi lấy ra khăn tay cẩn thận băng bó ngón tay bị thương của Triệu Vân Tề: “Ngài cầm món này, chờ tiểu thiếu gia cùng vị bằng hữu này mấy canh giờ, chưa chắc người ta đã cảm kích”

Nguyên Tuy Phong khẽ liếc mắt thấy cổ tay bị hấn chập thương lúc ăn cơm giờ lại càng sưng đỏ, trong lòng thêm chút áy náy.

“Ta thực bần sao? Khả nhi?” Triệu Vân Tề tựa hồ lúc này mới phản ứng lại lời nói của Nguyên Tuy Phong, quay đầu giống như thỉnh giáo mà nhìn chằm chằm tiểu nha đầu nhỏ hơn hấn vài tuổi.

“Không có, Gia của ta thực sự rất sạch sẽ, ai cũng không hơn ngài!” Tiểu nha đầu thanh tú cười đến đôi mắt loàn loàn, nàng đối với chủ tử ngu ngốc của mình lại không có chút giống bộ dáng của tỳ nữ. Cặp mắt kia chuyển động lại cực kì linh hoạt, khi nhìn Triệu Vân Tề lại ảm áp như xuân.

Nguyên Tuy Phong trầm mặt một lúc lâu, đột nhiên bước lên từng bước bắt lấy cổ tay Triệu Vân Tề xoa nắn vài cái. Triệu Vân Tề kêu thét lên tiếng tru còn lớn hơn cả lợn bị cắt tiết, hấn lập tức bỏ tay ra như sợ chạm vào vật gì bần.

“Đi? Không sưng lên cũng không đau nữa ? Tiểu Nguyên thật tốt!” Triệu Vân Tề nửa ngày mới được Khả nhi chậm chạp đỡ lên, đột nhiên thấy chỗ trướng đau không làm hấn thấy đau nữa, lập tức mặt mày hớn hớn, hoàn toàn quên Nguyên Tuy Phong vừa rồi đối xử với hấn như thế nào, lộ ra khuôn mặt vui vẻ đối Nguyên Tuy Phong cười nói : “Tiểu Nguyên người rất tốt với ta nga”

“Thật sự là ngu ngốc!” Nguyên Tuy Phong thấy thế hối hận hành động đã làm khi nhất thời áy náy, thừa dịp đối phương còn không có lại phác đi lên, lập tức xoay người bước nhanh vào trong nhà. Nghe thấy tiếng của Khả nhi vừa kéo vừa túm đem Triệu Vân Tề lôi đi, Nguyên Tuy Phong lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Một đêm qua đi, ngủ mơ cũng xuất hiện vẻ mặt cười ngây ngô và bên ta cứ vang vang tiếng “ha ha a” của Triệu Vân Tề.

Cho nên ngày kế, Nguyên Tuy Phong mang theo đôi mắt thâm quầng ra khỏi phòng.

“Tiểu Nguyên!” Mới vừa mở cửa ra, quả nhiên đã thấy Triệu Vân Tề ngồi chồm hổm bên cạnh cánh cửa, vẻ mặt hưng phấn mà nhìn Nguyên Tuy Phong đang trở nên tức giận trong nháy mắt.

“Tặng người!” Triệu Vân Tề rất muốn đối Nguyên Tuy Phong ôm chặt như hấn thường ôm đệ đệ hấn, nhưng thấy sắc mặt của Nguyên Tuy Phong cùng trong phòng ăn giống nhau, đánh phải nột nột mà từ bỏ. Hấn dừng lại ở chỗ cách Nguyên Tuy Phong ba bước, cầm trong tay một vật được bao bởi giấy trắng, đưa tới trước mắt Nguyên Tuy Phong: “Này không bần”

Bởi vì Triệu Vân Tề trên mặt biểu tình thật cẩn thận, Nguyên Tuy Phong trong mắt lộ ra một ánh mắt bố thí cho người ăn xin nhìn, tựa hồ trong bao là một thanh mộc đao nhỏ.

Chẳng lẽ tên ngu ngốc này cho rằng bùn đất chỉ cần dùng bao bao lại sẽ sạch sẽ ?

Nguyên Tuy Phong trở mình một cái xem thường, thân thủ vốn định đẩy ra môn thần lại không biết như thế nào trong tay lại có một ngành vật, mộc đao liền đã dùng trong lòng bàn tay của hấn.

Triệu Vân Tề thấy Nguyên Tuy Phong đã nhận, rất chi là cao hứng, ngâm nga một bài hát dân gian mà chỉ có y mới biết được, sôi nổi mà đi xa

Sư phụ của Nguyên Tuy Phong là Thiên Sơn lão nhân trừ bỏ nghiên cứu y thuật còn thích thu thập đồ cổ trân phẩm, châu báu tằm thường trong mắt hắn cũng như thứ cặn bã, hướng chi là đồ vật này? Hắn vốn định vứt đi, nhưng một đao trong tay bỗng rớt xuống, xuất phát từ bản năng của người học võ, Nguyên Tuy Phong thân thủ bắt lấy, mới nhìn rõ này đao được khắc vô cùng tinh xảo, ngay cả hoa văn của chuôi đao cũng phi thường sống động, dự triển bao rất xinh đẹp

Không thể tưởng tượng được tên ngốc kia lại khắc được thứ tốt vậy ? Nguyên Tuy Phong Tâm niệm vừa động, thuận tay cắt một đao vào trong tay áo

Đi ngang qua thiên phòng ngày hôm qua để tìm Triệu Y Li, phát hiện Triệu Vân Tề đang lẫn lộn trong đồng bùn đất còn xếp một hàng chỉnh tề những tượng đất lớn nhỏ không giống nhau dưới tàn cây.

Tượng đất nặn giống như đúc, phỏng chừng toàn bộ đều là tên ngốc kia nặn, có người còn vì hắn lấy cây cỏ che cho tượng đất tránh khỏi mưa gió, xem ra hạ nhân Triệu gia không phải đối với tên ngốc này tốt bình thường.

Bất quả, nghĩ nhiều đến chuyện không can hệ đến mình làm chi?

Nguyên Tuy Phong vì hắn mà thất thần có chút cảm thấy không hài lòng. Trong khoảng thời gian suy nghĩ hắn đã đi vào trong phòng Triệu Y Li, nghĩ được một cổ dược hương, cũng nghe thấy thanh âm Triệu Vân Tề oa oa kêu. Nguyên lai tối hôm qua vì bởi Nguyên Tuy Phong ra ngoài mà Triệu Y Li không cẩn thận bị cảm lạnh, mà tên ngu ngốc kia còn đòi người bệnh bởi hắn ngoan.

Triệu Y Li đau đầu nài Nguyên Tuy Phong thay hắn mang Triệu Vân Tề đi đi một chút.

“Hảo nột !” Triệu Vân Tề nghe xong, lập tức vui vẻ mà nhảy dựng lên vỗ tay cười to.

“Một chút cũng không hảo!” Nguyên Tuy Phong phụng phịu, nhưng hắn sợ tên ngốc này sẽ làm phiền đến người bệnh, cũng chỉ đành phải hảo tráng sĩ đoạn cổ tay một phen tùm cánh tay Triệu Vân Tề không chút ôn nhu mà kéo nam nhân cao lớn rất nhanh ra khỏi phòng.

“Đau!” Triệu Vân Tề hô nhỏ, đảo mắt lại phát giác hắn đã cùng Nguyên Tuy Phong đi lên trên đường, hơn nữa Nguyên Tuy Phong buông tay ra, trong ánh mắt hắn không khỏi lộ ra vui sướng quang mang

Nguyên Tuy Phong kinh ngạc nhìn Triệu Vân Tề, không rõ hắn hưng phấn cái gì ?

“Tiểu nguyên, chúng ta đi bên kia ngoan đi!” Triệu Vân Tề thực tại vui vẻ vì cuối cùng cũng được cùng một chỗ với Nguyên Tuy Phong, người mừng rỡ cười toe tóe, đâu còn để ý đến cánh tay đau hay không đau?

“Không được!” Nguyên Tuy Phong căn bản không nghĩ tự tìm tội chịu.

“Trước kia lúc Li nhi cùng ta đi ra ngoài, hắn còn cùng ta ăn một cái đồ chơi bằng đường nhân, người biết không ? Rất ngọt nha.”

“Người vì cái gì nhất định phải tìm tới ta?” Nguyên Tuy Phong mấy lời này là cố gắng như bình thường mà nói ra.

“Bởi vì tiểu Nguyên người bộ dạng đẹp !” Triệu Vân Tề ngơ ngác mà nhìn Nguyên Tuy Phong, cười đến cộc lốc không chút uất ức.

Nguyên Tuy Phong lập tức âm trầm mặt: “Nói hươu nói vượn!”

“Thật sự, Li nhi nói với ta: nếu ta muốn kết hôn lão bà, liền nhất định phải tìm được so với hắn hoàn hảo hơn, nếu không sẽ không cho ta thú lão bà!”

“Ngày trước cha ta tìm vợ cho ta, toàn bộ không ai ở lại. Hi! hiện tại xem ra các nàng đều không xinh đẹp bằng tiểu Nguyên, cho nên bọn họ mới chạy đi, mới làm cho ta chờ đến tiểu Nguyên a”

Triệu Vân Tề gất gao mà nhìn chăm chăm khuôn mặt Nguyên Tuy Phong, nói chuyện nhưng ánh mắt như toả sáng lộ ra bộ dáng thực vui vẻ.

Có nên trực tiếp giết tên ngốc này giúp cho thiên địa im lặng hơn một chút không?

“Cho nên, ta nhất định phải thú tiểu Nguyên làm vợ !” Triệu Vân Tề tự tin tràn đầy mà ngốc cười, lời hắn nói ra càng làm tăng sát khí của Nguyên Tuy Phong.

“Câm mồm, không được nói thêm gì đi nữa.” Nguyên Tuy Phong chỉ cảm thấy tên ngốc này thật là không thể lấy suy nghĩ thường nhân để nhìn.

Hắn không khỏi nghĩ lại tới ngày hôm qua lúc Triệu Y Li bồi hắn đi dạo cũng mơ hồ nhất đến: sau khi Triệu Vân Tề ngu ngốc, Triệu gia cũng vì hắn mà phải tìm một cô gái bình thường để lấy hi vọng lưu nối dõi Triệu Gia huyết mạch.

Nhưng những nữ hài tử này mới đến vài ngày tự dưng lại chết bất đắc kì tử, biến thành thể nhân lại nói Triệu Vân Tề có mệnh khắc thể., nên con gái nhà người ta có nghèo khổ đến mấy cũng không dám để con gái mình đến tìm cái chết

Cho nên biến thành hiện giờ nam nhân ngu ngốc đột nhiên thần trí thác loạn đến đây đưa với mình ?

“Tiểu Nguyên then thùng ? Ha hả, người như thế này càng đẹp mắt!”

Triệu Vân Tề lại hoàn toàn không biết được người trước mắt là nghiêng răng nghiêng lợi, biểu tình ẩn nhẫn là phi thường sinh khí, vẫn vô cùng cao hứng mà đem người trước mắt nghĩ hoàn toàn trái ngược, bộ dáng vui vẻ cực kì.

Nguyên Tuy Phong thấy tên ngốc này cứ như ruồi nhặng mà bu quanh hắn, trong lòng càng cảm thấy chán ghét.

“Tiểu Nguyên, chớ đi a!” Triệu Vân Tề vội vàng đuổi theo Nguyên Tuy Phong vừa bước đi vừa ghé vào tai hắn lải nhải: “Li nhi là trước kia dẫn ta đi xem hội chùa, tiểu Nguyên chúng ta cũng đi đi”

“Không được tái gọi hắn Li nhi, phải gọi hắn bằng tên” Nguyên Tuy Phong sớm thấy Triệu Vân Tề cứ quẩn lấy Triệu Y Li mà không hài lòng.

“Vì sao? Ta vẫn là như thế này kêu Li Nhi nha?”

“Người chính là không được ở trước mặt ta gọi Y Li như thế!” Nguyên Tuy Phong thấy vẻ mặt ngu ngốc của nam mà tẽn đả tự nói, rất sợ theo dõi phương miệng tái tuân ra lời gì khiến hắn phát điên, chỉ phải nói: “Nếu người làm được, ta liền mang người đi chợ!”

“Thật sự?”

Nguyên Tuy Phong lạnh lùng mà hừ một tiếng cất bước đi, mắt liếc nhìn thấy Triệu Vân Tề tựa hồ kinh hãi mà nắm tay áo hắn xoa xoa, sau đó chạy đi theo phía sau, cuối cùng không còn cái miệng tái kêu “Li Nhi” khiến hắn buồn bực trong lòng mới sản khoái một chút.

Nhưng là chỉ cần đi vài bước nữa, Nguyên Tuy Phong sẽ không còn loại cảm giác này. Sống hơn hai mươi bốn năm, lần đầu tiên hắn mới chính thức lãnh hội hai chữ hối hận là ý tứ gì. Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Nguyên Tuy Phong cứ tưởng rằng tinh lực dư thừa chính là để hình dung về võ lâm cao thủ như hắn, nào biết được cái từ này dùng để hình dung Triệu Vân Tề thì có vẻ là thể hiện vô cùng chính xác.

Triệu Vân Tề đã ở trong Yên Lô bảo rất lâu, hơn nữa lúc này hắn lại bên cạnh lại là người mà hắn nhận định là “vợ”, thế nên tinh thần phi thường tràn đầy, liền tiếp tìm những nơi đông người mà chui vào.

Nguyên Tuy Phong chỉ có thể lặng lẽ nghiêm mặt ở phía sau nhìn chằm chằm vào Triệu Vân Tề, nếu mà bây giờ hắn lạc mất tên ngốc này ở trên đường thì trở về cũng khó mà ăn nói với Y Li.

“Tiểu Nguyên, cho người một cái.”

Nhưng sự lo lắng của hắn hoàn toàn là dư thừa, Triệu Vân Tề chốc lát liền chạy trở lại, hai tay lại cầm theo hai cái đồ chơi bằng đường nhân nho nhỏ.

“Người có tiền để mua đồ vật này nọ?” Nguyên Tuỳ Phong nghi hoặc.

“Tiểu Trung tặng ta !” Triệu Vân Tề vui tươi hơn hở mà quay đầu lại, Nguyên Tuỳ Phong nhìn theo hướng ánh mắt Triệu Vân Tề, cách đó không xa có bảy, tám tiểu hài tử vây quanh một thanh niên bán hàng rong ngẩng đầu đối hân và Triệu Vân Tề mỉm cười.

“Các người quen nhau?”

“Tiểu Trung hân mỗi lần đều làm một bộ hình nhân cho ta và Li nhi.....cho chúng ta” Triệu Vân Tề đang muốn nói “Li nhi “, nói đến cửa miệng mới chợt nhớ là đã đáp ứng lời của Nguyên Tuỳ Phong, đành phải đông cứng mà đem hai từ này nghẹn trở về ngay cả mặt đều đỏ cả lên.

Nguyên Tuỳ Phong Tiếp nhận đồ chơi làm bằng đường, vốn định hân lúc tên ngốc này không chú ý ném thật xa nhưng liếc mắt thấy nam hân cao lớn lại giống như đứa nhỏ kia đem cái đồ chơi làm bằng đường bỏ vào miệng vừa liếm vừa cắn rất chi là ngọt ngào, lại nghe thấy tên ngốc từ miệng phát ra khách khách âm thanh thanh thúy, thêm vào đó đối phương lại lộ ra một biểu tình hân hân phúc thoả mãn, thế nên làm cho cho cá tính vốn đậm bạc của Nguyên Tuỳ Phong lại phá lện nổi lên muốn ăn

Lược lược nuốt xuống một ngum nước miếng, Nguyên Tuỳ Phong chần chờ giờ lên dừng hân cắn nhai vài cái. Chỉ cảm thấy đường chất thô lại rất dính, chỉ có Triệu Vân Tề cảm thấy thứ này có vị. Hân bất giác bị hành vi của tên ngốc này mê hoặc, không khỏi trong lòng xuất hiện lửa nóng hân không được mà thốt lên tiếng mắng: “Người cảm thấy thứ này vị rất ngon ?

“Đương nhiên rồi, hai cái đường hân này ta đều đã thử qua, toàn bộ đều hân ăn a~! Tiểu Trung làm đều ngon !”

Triệu Vân Tề há to miệng nuốt toàn bộ đường hân, lại như hổ rình mồi mà nhìn vật trong tay Nguyên Tuỳ Phong, xem chừng nếu cái đường hân này không phải hân đưa cho Nguyên Tuỳ Phong thì chắc chắn là hân sẽ đoạt lại đi !

Nhưng Nguyên Tuỳ Phong hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của Triệu Vân Tề, hân trong đầu chính là chỉ vọng lại cái câu nói kia: đều thử qua? Ý của tên ngốc này là hân đã liếm qua? Nói như vậy là mình vừa mới ăn nước miếng của tên ngốc này sao?

Trước tiếng thét đầy nghi ngờ của Triệu Vân Tề, Nguyên Tuỳ Phong đưa tay ném cái đường hân kia chốc lát không thấy bóng dáng. Hân cố cưỡng chế chính mình không đem tên ngốc trước mắt đập một trận, quay đầu xoay người bước đi.

Nguyên Tuỳ Phong cảm thấy không giết được tên ngốc này thì thật chẳng khác nào hạ hân !

Triệu Vân Tề tuy rằng phi thường cảm thấy tiếc cái đường hân kia, nhưng vẫn hô to gọi nhỏ theo sát Nguyên Tuỳ Phong, một đường chậm chạp chạy về phía Yên Lôi bảo.

Nguyên Tuỳ Phong đương nhiên không có khả năng dừng bước chờ Triệu Vân Tề đuổi kịp hân, lúc hân về lại Yên Lôi bảo phát hiện Khả nhi đứng ở đại môn ngõ quanh.

“Nguyên công tử, gia nhà ta đâu?”

“Không biết!” hân cũng chẳng phải bà vú nuôi.

Khả nhi thấy thần sắc Nguyên Tuỳ Phong lạnh lùng, sắc mặt lập tức đại biến, gấp gấp đến độ kéo váy nhanh chân mà chạy ra ngoài. Cũng may lúc này vừa nhìn thấy Triệu Vân Tề đầu đầy mồ hôi mà chạy tới, tiểu nha đầu lanh lợi này cuối cùng cũng có thể ra một hơi.

“Nguyên công tử, theo lí ta không có thân phận đối bằng hữu của tiểu thiếu gia nói ra điều này. Bất quá người đã đáp ứng tiểu thiếu gia hân hân chiếu cố gia nhà ta, người nên nhận trách nhiệm này !” Khả nhi cung kính đối Nguyên Tuỳ Phong nói :”Như thế mới không mất đi nam tử hân khí độ của đường đường Nguyên công tử !”

Nói xong Khả nhi nhanh chân chạy vội tới chỗ Triệu Vân Tề, lấy khăn tay giúp chủ tử của nàng lau mồ hôi trên trán, cũng lôi kéo Triệu Vân Tề không tình nguyện đang muốn đảo quanh người Nguyên Tuỳ Phong, tiến nội đường giúp hân rửa mặt chải đầu.

“Biết sự lợi hại của Khả nhi đi ?” thanh âm Triệu Y Li phía sau truyền đến.

Nguyên Tuy Phong biết toàn bộ lời nói vừa rồi đều đã bị Triệu Y Li nghe thấy, hắn không khỏi vì thế mà cảm thấy xấu hổ. Dù sao hắn đối với Triệu Vân Tề như vậy cũng coi như là thất trách. Nhưng là hắn cũng không biết vì cái gì mà mình không thể bình tâm tĩnh khí đối diện Triệu Vân Tề.

“Người đừng trách Khả nhi đối với người như vậy, năm nàng 13 tuổi cha mẹ bị ác bá bức tử. Lúc ấy ca ta đi ngang qua quê nàng, liền ra tay trợ nàng báo đại thù cũng mang nàng về Yên Lôi bảo đàn xếp, tiểu nha đầu đối với ca ta tự nhiên không giống bình thường. Không chỉ có nàng mà trong bảo rất nhiều người đều như vậy. Bọn họ cũng không giống ngoại nhân ghét bỏ tình trạng hiện giờ của ca ta” Triệu Y Li mỉm cười nói: “Kì thật, phụ cận cũng không ít người đã nhận ân huệ của ca ta, cho nên mới đầu khi ca ta thần trí bất ổn định, mới có nhà chịu gả con gái mình cho ca ta. Chính là sau đó lại phát sinh chuyện bất hạnh.....”

“Kia Khả nhi cũng là đã từng đọc sách?” Nguyên Tuy Phong ngây người một trận, không biết phải tiếp lời như thế nào, chỉ đánh đông chiêu tây mà tìm một đề tài khác.

Nghĩ đến người bán đường nhân chắc cũng là một trong những người được Triệu Vân Tề cứu giúp đi? Thật không ngờ được tên gốc kia lúc còn bình thường còn rất hiệp nghĩa?

“Ca ta đã dạy nàng thi hoạ, xem nàng như một tiểu muội. Ta trước kia đã từng đối với người nói: Người đừng xem ca ta hiện giờ là cái dạng này, chứ trước kia ca ta là một người văn võ song toàn đi đến đâu đều toả hào quang bốn phía rất nhiều nữ hài tử cùng vô lâm nhân tài ngưỡng mộ”

Triệu Y Li nói đến đây tựa hồ như hăm chính mình trong kí ức. Nhưng hắn lập tức giã đi ra, nhìn thấy thần sắc Nguyên Tuy Phong đang dần chuyển tốt, lập tức từ từ thở phào nói: “Cho nên bất luận có như thế nào mà đắc tội với người, Tuy Phong người có hay không vì nhượng ta mà không cùng y so đo?”

“Àn” lần này Nguyên Tuy Phong đáp ứng thật ra thì hắn mạnh miệng vậy thôi chứ rất dễ mềm lòng, biết được quá khứ trước kia của Triệu Vân Tề hơn nữa lúc này Triệu Y Li ôn nhu nhờ cậy, cảm giác ghê tởm đối với Triệu Vân Tề cũng vơi đi đôi chút.

“Người đã khoẻ hơn chưa? Như thế nào lại không nằm thêm một lát?” Hiện tại cuối cùng cũng lấy lại được không khí nói chuyện bình thường, Nguyên Tuy Phong cũng cảm thấy tự tại không ít.

“Vừa mới có vài chương môn phái đến bái phỏng, ta không thể không đi ứng phó một chút”

“Chuyện gì?”

“Người có biết đạo này trên võ lâm lại xuất hiện một tổ chức tên “Thiên Dẫn” không ?” Triệu Y Li lắc đầu thở dài, như thể là sự tình này trong võ lâm cảm thấy phi thường vô lực.

“Giống như có nghe qua, như thế nào rồi?”

“Tổ chức này kiếm tiền bằng ám sát còn có kinh doanh sòng bạc ngầm, cùng cướp đoạt khách thương giàu có khắp nơi mà sống. Bọn họ làm việc quỷ dị, ra tay mau lẹ tàn nhẫn, trong chốn giang hồ hiện nay không ai biết thủ lĩnh Thiên Dẫn là người phương nào, cũng không biết tổng đàn của bọn họ ở nơi nào”

“Cho nên mấy lão gia này mới tìm đến nhờ Yên Lôi bảo ra mặt giải quyết tổ chức này?”

“Dù sao Yên Lôi bảo cũng là nơi mà các đại môn phái tôn sùng” Triệu Y Li nhíu mày tự hồ như thật sự không muốn xử lý chuyện như vậy.

Nhưng Nguyên Tuy Phong biết hắn không có biện pháp mặc kệ, chẳng lẽ phải trông cậy vào nam nhân ngu ngốc kia sao?

“Kì thật ta thấy được Thiên Dẫn không cần Yên Lôi bảo ra tay, Thiên Dẫn sở tác vì sở cũng không biết mà phần thì thật nông nổi. Bat đại môn phái muốn diệt trừ bát đại môn phái, đại khái là cùng tổ chức này có tư oán đi ?” Triệu Y Li tiếp tục nói.

“Người tính toán làm sao bây giờ?” Nguyên Tuy Phong hỏi.

“Trước cứ thế đã, chờ cha ta về nói sau” Triệu Y Li ghé mắt nhìn Nguyên Tuỳ Phong đột nhiên chuyển đề tài: “Ta nghĩ cũng nên cho nương biết trong cuộc đời này có người ở cùng ta, chúng ta cùng nhau đi gặp nàng, hảo na?”

“Hảo” Nguyên Tuỳ Phong vươn tay nắm lấy tay Triệu Y Li, trong mắt mang theo nhợt nhạt đích cười

Nhưng đến ngày thứ hai, Nguyên Tuỳ Phong cũng sẽ cảm thấy cười không nổi

Bởi vì Triệu Y Li lần này đi thăm mẫu thân còn dẫn theo Triệu Vân Tề.

“Tuỳ Phong, nương ta rất muốn gặp ca ta, ta hứa với nàng mỗi lần đi ni am xem nàng đều dẫn hần đi cùng”

Triệu Y Li buồn cười mà nhìn Nguyên Tuỳ Phong biểu tình nổi gân xanh, cười trên tuấn mã cũng không dừng lại, hướng về thanh sơn u tĩnh ngoài thành mà đi.

Ba người cùng đi có lẽ thích ý nhất là Triệu Vân Tề. Hần cùng Triệu Y Li chung một ngựa, không ngừng quay đầu, mở lớn miệng cười tùm tùm mà đánh giá Nguyên Tuỳ Phong bên cạnh, bộ dạng càng xem càng thích, chỉ nhìn Nguyên Tuỳ Phong không chớp mắt, làm Nguyên Tuỳ Phong không muốn đi cùng hần chạm mắt nhau.

Đến trước cửa Vô Nguyệt am nơi mẫu thân của Triệu Y Li đang tu hành, Triệu Vân Tề không đợi ngựa dừng lại mà định nhảy theo sau đệ đệ hần, nhanh như lốc xoáy mà chạy vào trong tiểu am

Chờ đến lúc Nguyên Tuỳ Phong cùng Triệu Y Li bước vào thì liền nhìn thấy Triệu Vân Tề đang rúc vào trong lòng ngực một phụ nữ trung niên dung mạo tú lệ, thân thiết luôn miệng kêu ‘di’. Nàng kia mỉm cười thân thủ ôm Triệu Vân Tề, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng hần giống như hồng yêu thương hài tử bình thường, trong mắt lộ ra từ ái.

“Nương” Triệu Y Li bước vào am môn nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Trung niên mỹ phụ nhìn về phía đứa con thân sinh đã nhiều ngày không gặp, nhưng lại không giống như lúc thấy Triệu Vân Tề lộ ra ngoài tình cảm vui sướng cùng thân cận, chính là khi nàng nhìn đứa con của mình trong mắt lại ôm thật nhiều lo lắng, đối với thần sắc như thường của Triệu Y Li khẽ lắc đầu cười khổ.

Nguyên Tuỳ Phong không rõ vì cái gì mà hần có loại cảm giác này, hần ho khan vài tiếng đi đến bên cạnh, nhìn Triệu Y Li đang cùng mẹ hần thấp giọng nói mấy câu, sau đó mỹ phụ trung niên kia vỗ vỗ tai giống như đối đứa nhỏ bình thường mà thổi khí chọc cười Triệu Vân Tề, đứng dậy mỉm cười đối Nguyên Tuỳ Phong mà gật gật đầu.

“Triệu Phu nhân” Nguyên Tuỳ Phong đối nàng ôm quyền hành lễ.

“Thiếp thân Trữ Diệp Lam, Nguyên công tử không cần đa lễ”

“Nương, người xem tinh thần của ca hần so với lúc trước có phần tốt hơn?” Triệu Y Li khinh miêu đậm tả, nhẹ nhàng băng quơ mà cắm vào một câu.

Trữ Diệp Lam nghe vậy, sắc mặt không khỏi khẽ biến

“Di, Li nhi hần lần này dẫn theo hảo hảo đùa lễ vật cho ta!” Không đợi Trữ Diệp Lam trả lời, Triệu Vân Tề đứng bên cạnh liền khẩn cấp khoe lên với nàng, chỉ mạnh về Nguyên Tuỳ Phong cười hì hì sau đó chỉ vào hần mà nói: “Li nhi còn mang về Tiểu Nguyên, ta về sau nhất định phải thú tiểu Nguyên làm vợ !” .

Tên ngu ngốc này! Nguyên Tuỳ Phong lập tức xiết chặt nắm tay.

“Vân Tề nói chính là thật sự?” Trữ Diệp Lam nguyên bản trong mắt che đầy u buồn nhưng sau khi nghe đến lời này ánh mắt lập tức sáng ngời rất nhiều, nàng tuy biết Triệu Vân Tề ăn nói hồ đồ, lại thấy Nguyên Tuỳ Phong giận đến tái mặt nhịn không được muốn cười.

“Nương, sao lại muốn điên theo ca ca?” “Triệu Y Li biểu tình cũng là muốn cười mà không dám cười.

“Di, làm bánh bao, lúc này cũng muốn cấp tiểu Nguyên nếm thử chút nha!”, Triệu Vân Tề hưng phấn mà đảo quanh người Trữ Diệp Lam, giống như làm cho nàng xem hần có bao nhiêu thích với Nguyên Tuỳ Phong

“Ca đừng ồn nường nữa, nường lúc này không thể làm bánh bao cho người!” Triệu Y Li nắm tay Nguyên Tuỳ Phong hướng ra ngoài mà đi, đi qua bên người Nguyên Tuỳ Phong lược lược ánh mắt ý bảo hẩn bồi Trữ Diệp Lam.

Rốt cuộc cũng an tĩnh lại, Nguyên Tuỳ Phong cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“Nguyên công tử, người cùng Y Li nhận thức đã bao lâu?” Trữ Diệp Lam đột nhiên đánh vỡ trầm mặc.

“Không quá lâu!” Nguyên Tuỳ Phong đáp.

“Y Li đứa nhỏ này rất thận trọng, làm việc chu toàn nghĩ đến người cùng hẩn tương giao cũng là đặc biệt đi?” Trữ Diệp Lam hỏi.

“Nhưng đứa nhỏ này. Ai.” Trữ Diệp Lam nhìn theo Nguyên Tuỳ Phong ngừng câu chuyện, đột nhiên lại từ miệng nói ra: “Hẩn có thể cùng người đến gặp ta, nghĩ đến cũng là rất coi trọng vị bằng hữu như người. Nếu Nguyên công tử có thể dành thời gian ở bên hẩn khuyên răn hẩn, nghĩ đến tất đối tiểu nhi đều có ích”

Nguyên Tuỳ Phong không rõ Trữ Diệp Lam đang lo lắng cái gì?

“Ngày sau Nguyên công tử sẽ hiểu ý tứ trong lời nói của ta! Còn một chuyện, ta coi Vân Tề hẩn thực thích Nguyên công tử, thỉnh Nguyên công tử đừng để ý đến những lời nói bậy của hẩn, hảo hảo cùng hẩn ở chung đi” Trữ Diệp Lam nói xong, chậm rãi hướng cạnh cửa đi đến: “Vân Tề thích ăn bánh bao ta sơn làm tốt, đang ở phòng bếp thổi nhiệt, làm phiền Nguyên công tử cùng Y Li đến lấy”

Nguyên Tuỳ Phong gật gật đầu, đoán đối phương chuẩn bị tốt cái này hẩn là Triệu Y Li đã thông tri với nường trước đi? Đây chỉ là chút việc nhỏ, Triệu Y Li vĩnh viễn là chu đáo.

Lúc này, Nguyên Tuỳ Phong nhận ra ý muốn tiễn khách của Trữ Diệp Lam cũng liền bước nhanh đi ra cửa phòng. Hẩn tìm một lão ni để xem phòng bếp ở hướng nào

Dự kiến là bên trong đi, ở nơi này lại thấy Triệu Y Li đang khoanh tay trông chừng Triệu Vân Tề đang ghé đầu qua cửa sổ phòng bếp nhìn vào.

“Nơi này cuộc sống kham khổ, nhưng nường ta chính là không muốn trở lại Yên Lôi bảo, ta khuyên nường cũng vô dụng.” Triệu Y Li lắc đầu, từ tay áo lấy ra một cuốn giấy đưa cho Nguyên Tuỳ Phong rồi bảo: “Vừa rồi tổng quản phái người truyền tin khẩn đến”

“Như thế nào những người đó lại đến nhà của người?” Nguyên Tuỳ Phong vừa nghe đã nhận thấy cũng là bát đại chương môn lại tề tụ về Yên Lôi Bảo, chờ Triệu Y Li về xử lí.

“Bởi vì bọn họ hoài nghi ‘Thiên Dẫn’ có quan hệ với các giáo phái, thúc giục ta trở về thương lượng để tìm kiếm đối sách”.

“Vậy người tính toán làm như thế nào?”

“Trước chờ bánh bao hấp xong đã” Triệu Y Li mỉm cười: “Khó được ta ca như vậy chờ mong, như thế nào lại có thể làm hẩn thất vọng? Huống chi ta nghĩ chúng ta cũng không cần phải vội, cứ cho bọn họ trước cứ chờ tí đi “

Lại là vì tên ngu ngốc này? Nguyên Tuỳ Phong chán nản.

Lúc này tại trù phòng một lô bánh bao đầy bánh bao được đặt trong giấy dầu nóng hằm hập được đưa lên, Triệu Vân Tề cầm trong tay một bao thật to. Triệu Vân Tề lại cầm thêm một cái bánh bao nóng hổi nóng đến muốn chuyển tay liên tục, nhưng tay lại đang cầm một bao bánh bao nên không biết phải như thế nào, nhưng như thế nào cũng luyến tiếc buông tay.

“Ca, cẩn thận tay người!” Triệu Y Li nói xong, đem Triệu Vân Tề lôi ra am miếu.

Hẩn biết Nguyên Tuỳ Phong đi ra là không muốn nhiều nường thanh tu. Ba người trở ra lại cửa am, Triệu Vân Tề xuất ra một cái đại bánh bao tuyết trắng, cắn vài cái nuốt vào bụng.

Trong lòng tràn đầy vui sướng Triệu Vân Tề lấy ra một cái nhét vào tay Triệu Y Li, tái xuất ra một cái chuyển hướng đưa đến Nguyên Tuỳ Phong, nhưng lại đột nhiên nhớ ra là đối phương không thích nhận đồ

vật gì do mình đưa cho hắn, liền đông cứng dính chỉ, tùy tay đem bánh bao đặt ở miệng cắn, sau đó cười mỉa hai mắt đưa bao giấy dầu đưa tới dưới mí mắt Nguyên Tuy Phong, lộng mắt ý bảo Nguyên Tuy Phong tự tay lấy bánh bao.

Đành vậy, nếu không lấy một cái, phỏng chứng tên ngốc này vẫn quán quýt đảo quanh hắn! Nguyên Tuy Phong ôm tâm tư như vậy mà tùy tiện lấy một cái bánh bao, vừa nhấc mắt lại thấy Triệu Vân Tề lại cắn mấy cái, mấp máy môi đưa bánh bao hàm trong miệng mà nuốt xuống.

Người này là người sao?

Nguyên Tuy Phong không tự giác mà nuốt xuống một ngụm nước miếng, nhìn Triệu Vân Tề đang vừa lòng mà vỗ vỗ cái bụng hắn, đột nhiên phát hiện ra rằng tên ngốc này tuy ăn bộ dạng khó coi nhưng giống như là hương vị ngọt ngào, ăn cực kì bất nhã, lại tựa hồ có thể làm người khác muốn ăn. Cho nên lúc Nguyên Tuy Phong phi thân lên ngựa, nương thân mình che dấu cũng không nhận được mà cúi đầu cắn một miếng bánh bao nhân rau xanh xác thực phi thường ngon miệng.

Triệu Y Li mân miệng cười khê như cũ mang theo Triệu Vân Tề xoay người lên ngựa, ba người lại tái hướng Yên Lôi bảo mà đi. Vừa mới đi ra trước phiến rừng cây nhỏ trước am, bỗng nhiên đầy trời lóe ngân quang những ám khí thật nhỏ bắn nhanh về phía ba người bọn hắn.

Nguyên Tuy Phong lập tức duỗi cánh tay dẫn theo Triệu Vân Tề sau lưng đưa hắn quán trên mặt đất, đồng thời cùng Triệu Y Li rời ngựa. Giương mắt nhìn lên thì thấy xuất hiện hai mươi mấy hán tử vận lam y che kín mặt, không nói câu nào rút đao hướng ba người bọn hắn mà bổ tới.

Nguyên Tuy Phong bắt lấy Triệu Vân Tề đưa hắn đến bên cạnh một cây đại thụ, tiếp theo hắn lại đâm kiếm về phía một gã bịt mặt đang chia kiếm về phía Triệu Y Li, nhận không được mà nhú mày vì kinh.

Bởi nhóm người này hành động rất nhanh, chiêu thức cổ quái tàn nhẫn, xem ra không phải thổ phỉ bình thường. Nhưng Nguyên Tuy Phong trong tay trường kiếm hữu đâm tả chống ứng phó thật thành thạo, Triệu Y Li thân hình linh động, chiêu pháp mờ ảo tinh kì, khiến cho ám sát giả nhất thời không thể đến gần người, đồng thời làm mấy người đối phương bị thương.

Tên cầm đầu nhìn thấy tình thế không ổn, thấy Triệu Vân Tề đang đứng trên cây, hắn lập tức nhanh như chớp khai khiển thân mình mà hướng vào nam nhân cao lớn vẻ mặt mờ mịt.

Nguyên Tuy Phong đang muốn tiến lên, không ngờ Triệu Y Li đột nhiên vọt lên phía trước, hắn đành phải lơ đãng nhìn Triệu Y Li phi thân chắn trước người Triệu Vân Tề, bị đối phương đánh trúng một chưởng bay ngược ra ngoài.

Nguyên Tuy Phong kinh hãi vội vàng vùng kiếm đâm vào bả vai hai gã thích khách, lại thuận tay đánh một quyền vào ngực một gã bịt mặt, mũi chân ở không trung nương sức điểm nhẹ.

Mắt thấy sắp tiếp được Triệu Y Li, không ngờ lúc này hắc y nhân làm bị thương Triệu Y Li lại lên đến bên cạnh Triệu Vân Tề, chế trụ cánh tay hắn, chân bán đạp lập tức đem Triệu Vân Tề tay chân loạn vũ ngã lăn ra ngoài, vừa đúng lúc che trước mắt Nguyên Tuy Phong.

Ngay tại lúc nhất thời ngẩn ra, Nguyên Tuy Phong đưa tay ra đỡ lấy lưng Triệu Vân Tề, mang theo hắn rơi trên mặt đất. Vừa nhấc đầu dĩ nhiên đã thấy Triệu Y Li hai tay bị bắt chéo sau lưng bị hai người bịt mặt bắt lại.

“Tuy Phong, bảo vệ đại ca của ta!” Triệu Y Li cố sức mà nói ra lời này, một ngụm máu tươi phun ra, lập tức hai mắt nhắm nghiền lại mà hôn mê bất tỉnh.

Nguyên Tuy Phong không tự chủ được mà bước lên vài bước, nhưng tên đang bắt giữ Triệu Y Li cổ tay nâng lên một thanh trường kiếm dí sát vào vào cổ Triệu Y Li, thoáng rạch một đường, tơ máu đỏ tươi liền theo cổ trắng nõn của của Triệu Y Li chảy xuống dưới.

Triệu Vân Tề trợn mắt nhìn đệ đệ trong tay đối phương đột nhiên hò hét một tiếng, xông thẳng về phía trước, một gã bịt mặt xông ra chặn ở giữa, Triệu Vân Tề thẳng tay đem người nọ đánh bay ra ngoài. Quyền pháp không hề có kết cấu nhưng nhân lực thì kinh người, tiến lên thật có khí thế anh hùng không ai ngăn cản được.

Những người này đại khái là đột nhiên bị tập kích nên đầu có chút choáng, một hồi lâu với tỉnh ngộ mà giờ lên binh khí đón lại, chỉ trong chốc lát trên người Triệu Vân Tề cũng vươn đầy máu. Nhưng đối phương dường như muốn bắt sống hai huynh đệ Triệu gia nên cũng không dám vào chỗ yếu hại “Nguyên đại hiệp, các người nếu không dừng tay, huynh đệ ta cũng không thể cam đoan tính mạng Triệu nhị công tử!”

Một câu này lập tức liền làm cho Nguyên Tuỳ Phong cố kỵ, hấn một phen chế trụ bả vai Triệu Vân Tề, phong bế huyết đạo của hắn, đem đối phương lên ngựa, cũng thân thủ vồ vào mông ngựa, trong chốc lát đã đem Triệu Vân Tề ra khỏi tầm mắt của đám người bị mặt. Hắn biết ngựa Yên Lôi Bảo biết đường trở về, nên cũng không cần quản sống chết của tên kia.

“Nếu hôm nay Nguyên đại hiệp che chở cho Triệu đại công tử, như vậy huynh đệ ta hôm nào lại đến thỉnh hấn đến làm khách!” Tên bị mặt đang giữ Triệu Y Li thanh lãnh cười: “Thỉnh cầu Nguyên đại hiệp kính báo với Yên Lôi bảo chủ, Triệu nhị công tử được huynh đệ ta thỉnh đến nơi đó làm khách, nếu không can thiệp vào, vài năm nữa chúng ta tự nhiên sẽ thả hấn bình an về nhà!”

“Các người là người ‘Thiên Dẫn’?” Nguyên Tuỳ Phong cắn răng

“Nguyên đại hiệp hảo nhân lực!” Người bị mặt thừa nhận thân phận, tức khắc tả hữu nâng lên đồng bọn đã chết, biến mất như gió xoáy.

Nguyên Tuỳ Phong chỉ có thể trơ mắt nhìn Triệu Y Li bị người ta bắt đi mà không thể làm gì được.

Trở lại Yên Lôi Bảo, Triệu Vân Tề vẫn đang bị kích động, phần đông hạ nhân thật vất vả mới đè lại được, mới để cho Khả nhi băng bó miệng vết thương cho hắn.

Mà vừa thấy Nguyên Tuỳ Phong thần tình âm trầm đem bảo kiếm trở về lập tức liền nhảy đến trước mặt người ta bắt lấy liên tục hỏi: “Tiểu Nguyên, Li nhi đâu?”

“Người cút sang một bên cho ta!” Nguyên Tuỳ Phong hung tợn đối Triệu Vân Tề mà hét lên, sự nhẫn nại của hắn mấy ngày nay đối với Triệu Vân Tề rốt cuộc bùng nổ.

Hai mắt hắn đỏ lên, miệng phun ác ngôn, bộ dáng thật làm cho chưởng môn bát đại môn phái trong đại sảnh của Yên Lôi bảo lo sợ, nhất thời không dám mở miệng sợ lại chạm phải Nguyên Tuỳ Phong mà nhận rủi ro.

“Chúng ta đem Li nhi về được không?” Thế nhưng Triệu Vân Tề không vì Nguyên Tuỳ Phong phần nộ mà tái lui bước, hấn ở bên người Nguyên Tuỳ Phong mà lải nhải.

Nguyên Tuỳ Phong đột nhiên chụp tay Triệu Vân Tề, động tác này làm mở miệng vết thương, đau đớn làm cho nam nhân cao lớn nhe răng nhếch miệng, nhưng vẫn cố chấp mà nhìn Nguyên Tuỳ Phong, hai mắt chớp cũng không.

Khả nhi chạy tới lôi kéo Triệu Vân Tề, không cho hắn lại nói ra những từ kích thích đến Nguyên Tuỳ Phong nữa. Nàng sợ đột nhiên vị Nguyên công tử này một kiếm hướng chủ tử nàng đâm tới.

“Nghe nói các người có manh mối về ‘Thiên Dẫn’?” Nguyên Tuỳ Phong cường chế tức giận trong lòng quay đầu lại hỏi chưởng môn bát đại môn phái.

Khi Nguyên Tuỳ Phong nhận được mảnh giấy từ phương trượng thiếu lâm thì trong lòng hờn dỗi mới hơi giải. Hắn chỉ lo cúi đầu nghiên cứu thông tin này, nhưng lại không hề quản người khác làm gì. Cuối cùng vẫn là quân gia Yên Lôi Bảo đứng ra xử lý.

“Tiểu Nguyên, ta cũng muốn đi cùng người!” Triệu Vân Tề giẫy khỏi tay Khả nhi, tiến lên ngăn ở trước người Nguyên Tuỳ Phong, hấn sợ Nguyên Tuỳ Phong chạy trốn, liền gắt gao bắt lấy cánh tay Nguyên Tuỳ Phong.

Nguyên Tuỳ Phong chỉ chốc lát nữa thôi sẽ phát tác, Khả nhi một bên lại nhanh miệng xen vào hỏi: “Những người đó vì cái gì muốn bắt tiểu thiếu gia?”

Nguyên Tuỳ Phong nghe xong trong lòng không khởi động. Hắn biết ‘Thiên Dẫn’ bắt huynh đệ Triệu gia vì để uy hiếp bức Yên Lôi Bảo không nhúng tay vào việc điều tra, nếu cứ như vậy đem tên gốc này để ở nhà có hay chăng cũng gặp phải nguy hiểm?

Phi, đại bạch si này cũng không phải Triệu Y Li, quản chi sống chết của hân? Nguyên Tuỳ Phong mới tính dùng sức đem Triệu Vân Tề ném bay đi, đột nhiên trong đầu linh quang chợt loé.

“Hảo. Ta mang người đi!”

“Thật sự? Tiểu Nguyên người tốt nhất!” Triệu Vân Tề đánh giá.

Khả nghi cũng biết Triệu Vân Tề ở bên cạnh Nguyên Tuỳ Phong an toàn hơn so với ở Yên Lôi Bảo, lập tức vào nhà thu thập thật tốt một ít hành lí đơn giản cho chủ tử nàng, quản gia Yên Lôi Bảo cũng đem một chồng ngân phiếu trao cho Nguyên Tuỳ Phong làm lộ phí cho đại thiếu gia của bọn họ.

Nguyên Tuỳ Phong tuy tay tiếp nhận không xem bỏ vào trong lòng ngực, hai mắt lạnh lùng nhìn Triệu Vân Tề đang cao hứng phấn chấn, trong lòng thầm nghĩ trên đường đi như thế nào lợi dụng bọn người Thiên Dẫn muốn bắt nam nhân ngu ngốc kia mà dụ bọn bịt mặt đã bắt Triệu Y Li đi ra!

Khả nghi tiễn hai người bọn họ ra khỏi Yên Lôi Bảo sau đó trao cho Nguyên Tuỳ Phong một cái bình nhỏ, phiền hân nhớ rõ cấp Triệu Vân Tề đồi dược, này làm cho Nguyên Tuỳ Phong cảm thấy cực kì không vui. Nhưng cuối cùng hân vẫn lấy bỏ vào lòng ngực.

Bên kia Triệu Vân Tề vô cùng cao hứng nắm lấy cánh tay Nguyên Tuỳ Phong: “Hảo, bây giờ ta cùng tiểu Nguyên đi cứu Li nhi!”

“Người nghe rõ cho ta!” Nguyên Tuỳ Phong một phen lấy tay đẩy Triệu Vân Tề ra, tuy không dùng nội lực nhưng cũng làm cho Triệu Vân Tề không thể lại gần người hân: “Nếu người muốn cùng ta đi cứu Y Li, người phải đáp ứng ta ba điều kiện!”

“Tiểu Nguyên mau nói, người về sau chính là vợ ta. Di đã nói qua, nam nhân tốt là nam nhân biết thương yêu vợ, cho nên lời nói của tiểu Nguyên ta nhất định sẽ nghe” Triệu Vân Tề nhìn Nguyên Tuỳ Phong mà cười đến cực kì vui vẻ.

“Câm mồm!” Nguyên Tuỳ Phong nổi trận lôi đình, hả miệng nói: “Này chính là thứ nhất không được nói với người khác ta là vợ của người!”

“Nguyên lai tiểu Nguyên then thùng a, người yên tâm, ta về sau chỉ có khi nào chỉ có hai chúng ta mới gọi người là vợ.”

“Người dám!” Nguyên Tuỳ Phong chán nản, cũng đành nghĩ hân cùng đại bạch si này không phải quan hệ này, như vậy quan tâm làm cái gì?

“Người có đáp ứng hay không?”

“Hảo.”

Triệu Vân Tề nhìn thấy bà xã xinh đẹp tức giận đến hai mắt biến thành mắt đỏ, rốt cuộc cũng thông minh ra một chút, không hề kích thích Nguyên Tuỳ Phong. Chính là khó thông minh được một tí, Triệu Vân Tề lại nghĩ trong đầu: ta cũng chỉ ở trong lòng trộm kêu, người làm như thế nào?

“Điều kiện thứ hai, không được tới gần người ta, lại càng không được giống như những lần trước như vậy mà ôm ta, nếu không ta nhất định sẽ bẻ tay người!”

Triệu Vân Tề nghe vậy không khỏi khóc tang, thấy Nguyên Tuỳ Phong không chút nào để ý đến hân, nhất thời ủ rũ, nhưng nhớ kĩ là nếu không đáp ứng đối phương sẽ không mang theo hân cùng đi cứu đệ đệ nên cũng chỉ đành phải đáp ứng.

“Điều kiện thứ ba, người mà còn nhìn ta phát ra tiếng cười ghê tởm, ta nhất định sẽ siết đứt cổ người!”

“Chính là ta đối với tiểu Nguyên cảm thấy người xem thật tốt mắt mà thôi, vì cái gì ta không được cười?” Triệu Vân Tề đúng lí hợp tình mà hỏi lại, trong lòng đầy uỷ khuất bộ dáng thật giống như đại cậu bị chủ nhân ngược đãi.

“Tóm lại, người mà không thực hiện được thì lập tức trở về Yên Lôi bảo đi!” Nguyên Tuỳ Phong nhắc chân bước đi, không muốn nói với Triệu Vân Tề bất kì một tiếng nào nữa.

Triệu Vân Tề đột nhiên hồi phục lại tinh thần, bước nhanh đuổi kịp Nguyên Tuỳ Phong Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Dọc theo đường đi trong đầu Nguyên Tuy Phong chỉ lặng yên quanh quẩn ba môn phái có liên quan đến Thiên Dẫn, hắn đánh ngựa đuổi theo hướng đến nơi trong lời tình báo, khoảng cách hiện tại so với hai người gần nhất chính là Huyết Ưng giáo. Màn đêm buông xuống hắn mới thu lại tâm tư.

Triệu Vân Tề bên cạnh có thể đuổi kịp hắn không có bị rớt lại phía sau, xem ra nam nhân này cưỡi ngựa cũng có chút kĩ thuật, nếu không phải tên ngu ngốc này vẫn thường trộm nghiêng đầu nhìn hắn cưỡi ngựa, thì thật có chút hương vị của một nam nhân tràn ngập khí phách oai hùng hiên ngang.

“Không cho phép nhìn, xoay đầu nhìn phía trước cho ta! Coi chừng ngã chết người!” Nguyên Tuy Phong tức giận mà trách mắng.

“Tiểu Nguyên người quan tâm ta.” Triệu Vân Tề thật vui vẻ mà đem lời rửa hăn toàn bộ thành quà mừng .

Nguyên Tuy Phong nhanh chóng bị ngốc tử này làm cho ghen đến nội thương, hắn cố làm ra vẻ mặt bình tĩnh không thêm để ý tới. Hai người cứ như vậy chạy trong chốc lát, rốt cuộc đi vào làn trăn, đến trước cửa một khách *** rồi xuống ngựa

“Hai vị đại gia, trọ lại?” Tựa vào cạnh cửa tiểu nhị lập tức tiến lên ân cần tiếp đón.

“Hai gian phong, đồ ăn đưa đến riêng mỗi phòng” Nguyên Tuy Phong phân phó.

“Vị công tử này, các người đến cũng thật không đúng lúc, tiểu *** chỉ còn lại một gian phòng hảo hạn” Tiểu nhị giải thích.

“Cho người này xuống ngủ sài phòng!” Nguyên Tuy Phong cho dù nghĩ cũng không muốn, há miệng đã đi xuống quyết định.

“Ta không muốn ngủ sài phòng, ta cùng tiểu Nguyên ngủ chung một giường.....”

“Câm miệng!” Nguyên Tuy Phong nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của tiểu nhị, chỉ hận không thể lấy dây thừng bịt cái miệng của tên ngốc tử này lại, đồng thời thầm hỏi hận tại sao lại không thêm một điều kiện : Không được ngủ ngốc mà nói hươu nói vượn!.

“Tiểu Nguyên, ta không muốn mà!” Triệu Vân Tề theo thói quen tính toán ôm Nguyên Tuy Phong một cái, nhưng đột nhiên lại nghĩ đến chuyện hắn đã hứa nên chỉ đành hướng Nguyên Tuy Phong lắc đầu, cực lực phản đối kiến nghị vừa rồi.

“Thực phiền!” Nguyên Tuy Phong trong lòng thầm nghĩ, quay đầu đối tiểu nhị lệnh: “Các người bố trí trong phòng thêm một cái giường.”

“Này chỉ sợ có chút khó xử, bởi trong phòng đã chật hết không còn chỗ trống” Kia tiểu nhị thông minh lập tức nói thêm: “Nếu không, tiểu nhân lại lấy lại đây mấy cái chăn đơn, hai vị đại gia trải ra đất ngủ cũng tốt, về phần chăn thì cũng vậy, nhị vị chính mình tự thương lượng định đoạt?”

Nguyên Tuy Phong hết cách, hắn thật sự không thể để cho ngốc tử này ngủ sài phòng?

Tiểu nhị đưa đến một ít đồ ăn đơn giản liền lui xuống, Nguyên Tuy Phong không muốn ăn, miễn cưỡng ăn một ít rồi buông đũa thất thần.

“Tiểu Nguyên. Chúng ta lần này. . . Nhất định có thể đem. Li nhi. Cứu trở về!” Triệu Vân Tề một bên vẫn đang ăn uống hăng say, một bên mồm miệng không rõ đối Nguyên Tuy Phong nói .

Nhìn Triệu Vân Tề bộ dáng lang thôn hổ yết, Nguyên Tuy Phong cũng không nghĩ muốn phản ứng, nhưng kì quái với tự tin của đối phương, cho nên nhịn không được lạnh lùng hỏi một câu: “Vì cái gì?”

Nhìn thấy Nguyên Tuy Phong đồng ý cùng hắn nói chuyện, tinh thần Triệu Vân Tề hơi rung lên, buông bát đưa quay đầu nhìn Nguyên Tuy Phong cười to nói: “Di nàng nói qua nga, chỉ cần cùng ở chung một chỗ với

lão bà không có gì không làm được. Cho nên tiểu Nguyên người là vợ ta, chúng ta cùng nhau đi cứu Li nhi, nhất định có thể đem người xấu đánh chạy!”

“Vèo!”

Nguyên Tuỳ Phong đang hấp một ngụm nước trà, nghe vậy nhin không được phun ra sau lại liên tục ho khan. Cả kinh Triệu Vân Tề cũng quên mất trước kia đã đáp ứng người ta một điều kiện là không được tiếp cận, lập tức chạy đến phía sau Nguyên Tuỳ Phong người mà hắn nhận định là lão bà dùng sức vỗ vỗ phía sau lưng, nhìn thấy Nguyên Tuỳ Phong khuôn mặt tuần tú sung huyết đỏ bừng chỉ gấp đến độ sắc mặt cũng thay đổi.

“Đại bạch si!” Nguyên Tuỳ Phong một bên ho kịch liệt, một bên hung tợn nhìn chăm chăm về mặt vô tội của Triệu Vân Tề, đối mặt với khuôn mặt khờ khạo lại luôn cho rằng việc bọn họ là vợ chồng là chuyện kinh thiên địa nghĩa, hắn đành mất ý chí mà cúi đầu, rốt cuộc học được một sự kiện : Vĩnh viễn cũng không được đem lời nói của ngốc tử này để vào trong lòng! Có như vậy có lẽ còn có thể chống đỡ đến lúc cứu được Triệu Y Li, mà không làm cho tức đến nổ tung!

Đẩy ra tay của Triệu Vân Tề, Nguyên Tuỳ Phong nghe thấy âm hút khí của Triệu Vân Tề, lúc này mới nhớ rõ trên người Triệu Vân Tề còn bị ngoại thương, chính là dọc đường đi không có nghe Triệu Vân Tề hô đau, hắn là trong lòng nghĩ đến tình cảm huynh đệ với Triệu Y Li đi!

Nguyên Tuỳ Phong nghĩ thầm trong lòng, nghĩ đến như vậy trên mặt cũng không khỏi chuyển biến tốt đẹp, nhìn đến thương tích trên người Triệu Vân Tề, đột nhiên hảo tâm bảo tiểu nhị đem một dũng nước ấm tiến vào, chuẩn bị vì Triệu Vân Tề mà đổi được.

Hắn nguyên lai tính toán kêu Triệu Vân Tề tự tẩy rửa rồi mới đổi được, nhưng khi nhìn thấy một đại dũng nước nóng hầm hập, đột nhiên nghĩ đến ngoại thương trên người Triệu Vân Tề không thể dính nước. Nghĩ như vậy, hắn liền đem bình được ném cho Triệu Vân Tề kêu đối phương tự thoa thuốc, còn hắn thì đương nhiên tiến vào nội đường hưởng thụ dũng nước ấm

Nguyên Tuỳ Phong cầm khăn tắm cẩn thận lau, đột nhiên bên tai truyền đến một cổ hơi thở nóng bỏng, hắn phản xạ ngăn đầu nhìn.

Vừa rồi ở bên ngoài Triệu Vân Tề còn thành thành thật thật chính mình thoa thuốc, giờ phút này cư nhiên đã đi vào, hơn nữa ánh mắt hắn lại trừng lớn như chuông đồng, chớp cũng không chớp mà nhìn Nguyên Tuỳ Phong nửa người trần trụi, miệng mở lớn đến sắp lệch qua một bên.

“Người xem cái gì?” Nguyên Tuỳ Phong không ngờ ngốc tử này cư nhiên còn có tính dục? Hắn tuy rằng xem thường Triệu Vân Tề, nhưng tốt xấu cũng vẫn là cái si ngốc tiểu hài tử, không nghĩ cư nhiên người này lại dùng ánh mắt hạ lưu như thế để nhìn hắn?

Hắn tức giận nghĩ muốn rút kiếm ra đâm, nhưng Triệu Vân Tề lại bay nhanh đến bên cạnh hắn cẩn thận đánh giá, lần này lại làm cho Nguyên Tuỳ Phong cảm thấy có chút xấu hổ, nhất thời không đứng lên được.

“Nguyên lai người của tiểu Nguyên cũng đồng dạng với mặt rất trắng a, hoàn toàn không giống với ta !” Triệu Vân Tề phi thường khó hiểu mà nhìn làn da màu lúa mạch trước ngực của hắn, đảo mắt vừa cười hì hì vừa nói với Nguyên Tuỳ Phong: “Vẫn là người của tiểu Nguyên nhan sắc tối xinh đẹp!”

Nguyên Tuỳ Phong chỉ còn kém là không phun ra huyết nữa thôi, bởi Thiên Sơn lão nhân – cái y si là sư phụ hắn, cho nên Nguyên Tuỳ Phong luyện võ tuy rằng vất vả, nhưng trường kì bị gia sư bắt tiến vào dũng ngâm được liệu quý hiếm, một thân làn da chính là vừa trắng lại vừa nộn, liền ngay cả phía trong bàn tay cầm kiếm cũng không có được nhiều vết chai. Hắn xưa nay chán ghét điểm này, nhưng chính là lại bất hạnh trở thành đối tượng thí nghiệm thuốc cũng không thể làm gì được.

Triệu Vân Tề chỉ cảm thấy người hắn nhận định là lão bà so với người thường cũng không giống, ngăm da thịt lộ ra của Nguyên Tuỳ Phong, bộ dạng lại ngạc nhiên, cuối cùng nhin không được mà định vươn tay bính bính làn da xinh đẹp kia.

“Phanh” Mắt nhìn thấy bàn tay của nam nhân ngu ngốc này sắp dán lên, Nguyên Tuỳ Phong đương nhiên không chút nghĩ ngợi, nhắc tay chụp lại, không chút khách khí mà đẩy văng Triệu Vân Tề, nhân lúc đối phương cúi đầu đã nhanh chóng mặt lại quần áo, thậm chí đánh hai bàn tay kia.

Nguyên Tuy Phong mặc quần áo động tác nóng nẩy, trên người vẫn còn ướt sũng quả thật làm cho hắn thật không thoải mái.

Triệu Vân Tề nhìn bộ dáng hắn như vậy vỗ tay tươi cười rạng rỡ: “Tiểu Nguyên người như vậy thật là hảo hảo xem nga, về sau người mỗi ngày đều phải tắm vài lần, vĩnh viễn đều xinh đẹp như vậy”

Còn chưa dứt lời, Triệu Vân Tề liền ăn phải một quyền của Nguyên Tuy Phong vào mặt, cuối cùng hắn nhìn ra tên ngu ngốc này không phải cố ý mạo phạm mới không dùng nội lực, nhưng vẫn khiến cho mặt Triệu Vân Tề thâm đen một khối.

Chính là càng xem càng cảm thấy được tiết y của Nguyên Tuy Phong dính sát vào thân mình dị thường động lòng người, Triệu Vân Tề cũng không bởi vậy mà khiếp đảm, như trước ngốc hồ đồ mà nhìn Nguyên Tuy Phong đang vội vàng lấy áo khoát mặt thêm.

Này tên ngu ngốc, cũng không biết là khờ thật hay là giả dạng ngu ngốc?

Nguyên Tuy Phong trong nháy mắt có ý nghĩ như thế trong đầu, bất quá hắn nhìn đến vết thương của Triệu Vân Tề giờ phút này da tróc thịt bong, huyết nhục mơ hồ rất dọa người. Phỏng chừng là vì một quyền kia mà vết thương bị vỡ ra đi?

Nguyên Tuy Phong vẫn lạnh như băng mà nhìn, rốt cuộc đem lực chú ý chuyển qua Triệu Vân Tề đang thoa được vụn cánh tay lại như thế nào cũng không đến vết thương sau lưng.

Nhìn thấy nam nhân cao lớn cường tráng, giống như bốn trụ khi bình thường rung đùi đắc ý, giờ thì bộ dáng bất đắc dĩ, hơn nữa giờ phút này trên người Triệu Vân Tề không ngừng淌 ra mùi máu, cùng với hồi tưởng lúc Triệu Y Li khi bị bắt đã nhờ hắn chăm sóc ca ca của y, Nguyên Tuy Phong rốt cuộc nhận mệnh thở dài.

Hắn đoạt lấy bình dược trên tay Triệu Vân Tề, lệnh Triệu Vân Tề nằm lên giường, sau đó thân thủ lấy một ít thuốc mỡ tận lực nhẹ nhàng nhất mà xoa lên vết thương của Triệu Vân Tề.

Bởi vì Nguyên Tuy Phong không có kinh nghiệm chiếu cố người khác, lại càng không nói đến là chăm sóc người bị thương, hắn chỉ thử dò xét vì Triệu Vân Tề đối được. Cho nên lực đạo của hắn chắc chắn có điểm khi khinh khi trọng, chậm rãi dọc theo phía sau lưng rắn chắc xuống phía dưới, hắn bỗng thấy làn da dưới tay bắt đầu rung động.

Nguyên lai Triệu Vân Tề đầu óc mặc dù mất linh quang, nhưng dù sao cũng là nam nhân trưởng thành thân thể khỏe mạnh, hắn lại sớm mê luyện Nguyên Tuy Phong, tuy rằng chưa phong nguyệt nhưng lại khiêu khích thân thể hắn như vậy, dĩ nhiên cũng có phản ứng thành thực của nam nhân: hé ra hình dáng khuôn mặt đỏ ửng không cần phải nói, kia cái thứ giữa hai chân bất giác trắng kiện không ít, nhìn qua rất dọa người.

“Tiểu Nguyên tay người sờ ta thật thoải mái a, người sờ thêm một chút nữa thôi.”

Triệu Vân Tề ghé vào trên giường ánh mắt bán mị bán giương, cười hì hì một phen cầm lấy bàn tay Nguyên Tuy Phong, hướng chỗ hùng vĩ của hắn phía dưới đi.

Hắn thuần túy chỉ cảm thấy được Nguyên Tuy Phong mơn trớn chỗ kia rất thoải mái, mà giờ phút này địa phương lại sưng đến vô cùng khó chịu, liền hy vọng ngón tay thần kì kia của Nguyên Tuy Phong lại lần nữa gây cho hắn cảm giác thoải mái.

“Lạch cạch!” Nguyên Tuy Phong không do dự, cũng không mềm lòng, rút tay lại hơn nữa một cước quyết đoán mà đem Triệu Vân Tề còn đang nhắm mắt hưởng thụ đá xuống giường, làm cho nam nhân cao lớn đau đớn vô cùng nhất thời cũng không thể cử động được.

Cũng may Nguyên Tuy Phong dưới cơn thịnh nộ ra chiêu cực nhanh, nhưng lại làm cho Triệu Vân Tề vẫn bảo trì tư thế nằm sấp, ngực bụng tuy rằng đau đến phiến giang đảo hải, nhưng miệng vết thương trên lưng lại không vỡ ra.

“Tiểu Nguyên.....”

“Người hôm nay còn dám theo nói với ta một chữ! Ta liền cắt lưỡi người!” Nguyên Tuỳ Phong hung tợn mà trừng mắt nhìn Triệu Vân Tề liếc một cái, dùng chân đá xuống hai cái chân đơn, ý bảo tên ngu ngốc này chính mình tự lo mà ngủ dưới đất.

Triệu Vân Tề dào nhĩ nạo tai cũng không nghĩ ra vì cái gì mà Nguyên Tuỳ Phong lại sinh khí? Hắn tự hỏi mình cũng đâu làm trái ba điều kiện ?

Bất quá hắn thấy Nguyên Tuỳ Phong nói chuyện ngay cả hô hấp cũng giống như ồ ồ không chịu nổi, nghĩ muốn tức giận đến lợi hại, cũng chỉ đành ngoan ngoãn yên ổn trải chăn đệm nằm dưới đất, đem một cái chăn khác lung tung khoát lên người mà ngủ, nhưng hai mắt vẫn đang gắt gao nhìn chăm chăm Nguyên Tuỳ Phong đang ngủ trên giường.

Chết tiệt! Nguyên Tuỳ Phong cúi đầu mắng một tiếng, xoay người, cố đem lương đạo ánh mắt cực nóng sau lưng đem che lại, cố gắng đuổi đi dục vọng giết người.

Cuối cùng vẫn là mơ mơ màng màng ngủ đi, Nguyên Tuỳ Phong ở trong vô lâm thân phận rất cao, vô công lại cường, thói quen được người ta nịnh hót, cơ hồ chưa gặp chuyện gì khiến hắn phiền lòng. Nhưng từ sau khi gặp ma nhân đích đại bạch si này hắn chỉ cảm thấy là tất cả mọi chuyện đều đảo lộn cả lên, lúc này nhân lúc Triệu Vân Tề không phiền hắn, hắn liền nằm xuống nhưng không ngờ lại ngủ quên.

Đến khi tỉnh lại Nguyên Tuỳ Phong chỉ cảm thấy đèn mắt ảm ướt nhiệt nhiệt, trợn mắt vừa thấy, Triệu Vân Tề cư nhiên cách hắn không đến một tấc, chính là si ngốc mà nhìn hắn bật cười.

Nguyên Tuỳ Phong lập tức đẩy Triệu Vân Tề đứng lên, thâm thủ ở trên mặt sờ, thế nhưng tất cả đều là nước miếng? Cái này thật ghê tởm, chỉ làm cho Nguyên Tuỳ Phong cảm thấy muốn ngất đi.

“Tiểu Nguyên, mặt người so với Li nhi còn trơn bóng hơn, sờ lên hảo nộn nga, hôn lên cũng rất thoải mái.” Triệu Vân Tề cười tùm tùm mà nhìn phản ứng của Nguyên Tuỳ Phong, không biết sống chết mà ngốc cười: “Về sau mỗi buổi sáng ta đều lên giường hôn đánh thức người, được không?”

Cảnh giác của hắn đi đâu vậy? Như thế nào lại để tên ngốc này tiếp cận lại hoàn toàn không hay biết? Nguyên Tuỳ Phong hận đến vô mép giường, đem chăn mền chặn ngang đánh đoạn, tiếp theo trở một cước đem Triệu Vân Tề đá ra ngoài phòng, mặc cho đối phương có bị sao cũng không để ý

Lại tái lệnh cho tiểu nhị mang đến một chậu nước ấm, thật muốn đem da mặt chà nát hung hăng tẩy trừ, cuối cùng rửa sạch sẽ vết liếm của Triệu Vân Tề, lúc này mới nghiêm mặt đem theo kiếm ra khỏi cửa.

Trên đường đi, trong mắt như phủ một lớp sương mù lạnh lẽo, trên người lại từng trận ngạo khí bức người khiến ai gặp Nguyên Tuỳ Phong cũng đều phải né tránh.

May mắn Nguyên Tuỳ Phong ra tay hào phóng, hoàn tiền thuê phòng còn đưa thêm tiền thưởng không ít, cho nên tiểu nhị cũng không dám cùng hắn dài dòng, nhìn hắn đến trước đường vội vàng mang sang sớm hơn một chút.

Triệu Vân Tề khó khăn mới nhìn thấy Nguyên Tuỳ Phong đi ra, lập tức đặt mông ngồi xuống bên người Nguyên Tuỳ Phong, mặc cho Nguyên Tuỳ Phong trừng hắn thế nào hắn cũng không li khai. Cuối cùng cũng đành phải ngừng lại, để Triệu Vân Tề lại bên người nhưng đồng thời Nguyên Tuỳ Phong cũng đặt ra quyết tâm: Nếu tên ngốc này tái bính hắn một chút, hắn chắc chắn sẽ đem hắn chặt thành từng khúc!

“Người vừa rồi nói Y li cái gì?” lúc Nguyên Tuỳ Phong cầm chiếc đĩa đột nhiên nghĩ lại Triệu Vân Tề nói mặt hắn so với Y Li còn trơn bóng hơn? Tâm không khỏi nghi hoặc.

“Ta cũng sờ qua mặt Li nhi, bất quá vẫn là mặt tiểu Nguyên hôn lên tốt hơn!” Triệu Vân Tề thành thành thật thật trả lời, bởi vì được mà Khả nhi đưa là được quý của Yên Lôi bảo, cho nên hiện tại miệng vết thương của Triệu Vân Tề qua một đêm cơ bản đã khép lại, lại thêm buổi sáng hắn nhận được ưu đãi của Nguyên Tuỳ Phong, tâm tình tự nhiên cũng tốt hơn.

Nguyên Tuỳ Phong nghe vậy lập tức nắm chuôi kiếm, nếu ánh mắt có thể giết người, thì Triệu Vân Tề trước mắt này có thể trên người đã có mấy lỗ thủng.

“Di? Tiểu Nguyên người mắt hừng? Li nhi là đệ đệ của ta thôi, hắn bảo ta sờ sờ xem, thì ta liền sờ, nhưng ta tuyệt đối không hôn hắn”

Triệu Vân Tề cười ha hả mà tiếp tục nói với Nguyên Tuỳ Phong: “Người yên tâm về sau ta tuyệt đối không sờ người khác, chỉ sờ một mình người”

“Người cút sang một bên cho ta!” Nguyên Tuỳ Phong đông cứng mà dùng chút lí trí còn sót lại dời bàn tay khỏi thanh kiếm, ba một tiếng bẽ gãy chiếc đĩa.

Triệu Vân Tề cho dù nghĩ muốn hư đầu, cũng không nghĩ ra được vì cái gì Nguyên Tuỳ Phong lại dễ dàng sinh khí như vậy? Hắn đột nhiên nhớ lại Trữ Diệp Lam từng nói qua với hắn: Lão bà sẽ đôi lúc phát bực trong người. Cho nên vừa nghĩ như vậy, trong lòng liền cao hứng trở lại.

Nhưng xung quanh lại không có bàn trống, Triệu Vân Tề không khỏi quay đầu lại nhìn Nguyên Tuỳ Phong căn bản không thèm nhìn đến hắn, đành phải ử rử mà bưng bát lại bên cánh cửa ngồi chồm hổm mà ăn cơm.

Chủ quán cùng tiểu nhị và các khách nhân khác kinh ngạc nhìn vị thiếu gia có vẻ có tiền lại không hề để ý đến hình tượng giống như khiêu hoả tử bị Nguyên Tuỳ Phong đuổi khỏi bàn.

Một đám người cũng không tự chủ được mà nhìn đến khách *** cách đó không xa đang thời kì xây dựng, nơi đó từ đốc công ở nông thôn đến tráng niên lao động cũng như vậy mà sắp xếp ngồi chồm hổm ở đại môn mà ăn.

Mọi người ở khách điểm trừ Nguyên Tuỳ Phong ra tất cả đều bị hình ảnh quý dị này dọa cho kinh ngạc, không có lí do mà mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, nếu không phải Triệu Vân Tề được trời cho khuôn mặt tuần tú, bọn họ thật không muốn nhìn thấy cảnh tượng này.

“Ha ha ha, thật sự là rất thú vị, vị lão huynh này, người đến ngồi cùng chúng ta!” Đột nhiên một tiếng lảng cười vang vọng trong nhà ăn

Triệu Vân Tề quay đầu nhìn lại, thấy một thanh niên hai mắt cười đến loạn loạn đang liên tục ngoắc hắn. Hắn thấy thiếu niên khuôn mặt tròn tròn, cười lại có hai tiểu răng nanh rất đáng yêu, tối kì lạ chính là quần áo trên người đối phương làm lộ ra cánh tay, lại lộ ra cái chân nhỏ phi thường cổ quái, trên cổ còn đeo một cái vòng bạc sáng chói Triệu Vân Tề sờ sờ cái mũi, nhìn thấy bên người thiếu niên có một Hồng Y thiếu nữ trang phục đồng dạng cổ quái tỏ ý mỉm cười với hắn, lúc này mặt mày mới hớn hở mà chạy đến bàn kia ngồi lên ghé chuyện tâm dùng cơm.

“Ta nói lão huynh, xem người thực phẩm, bằng hữu của người không nguyện ý ngồi cùng bàn với người!” Thiếu niên kia thấy Triệu Vân Tề ăn đến vui vẻ trong lòng cũng khá vui, cũng thuận tiện cấp hắn hai cái bánh bao nhân thịt.

“Không phải, Tiểu Nguyên kì thực đối với ta rất tốt ! Hắn giúp ta trị thương, còn cho ta.....” Nguyên Tuỳ Phong ở bên kia hừ mạnh một tiếng, mới làm cho Triệu Vân Tề ngạnh sinh sinh nuốt xuống hai chữ hôn nhẹ

Thiếu niên mỉm cười gắp ray cho hắn, Triệu Vân Tề không chút do dự cho vào trong miệng nhai.

“Bằng nhi, người thấy không? Hắn ăn, hắn thực sự ăn!” Thiếu niên kêu to nắm lấy ngón tay Triệu Vân Tề khuôn mặt ngốc tuấn đang ngồi ăn cùng mình, lộ ra bộ dáng thực vui vẻ: “Hắn là người Trung nguyên đầu tiên ăn đồ vật ta đưa!”

“Thôi đi, ta nói Đông Tử, ta thấy người này nếu không phải là ngốc thì có lá gan ăn đồ chúng ta đưa sao?” Hồng y thiếu nữ nói thế nhưng nàng lại hé ra khuôn mặt kiều mị giống như xuân hoa, một đôi mắt trong veo to tròn nhìn Triệu Vân Tề đang vui vẻ ăn, hiển nhiên cũng là bộ dáng thực hưng phấn.

“Cho nên người trung nguyên đúng là xem thường người. Mặc bằng hữu ngốc như vậy, cũng đuổi hắn khỏi bàn cơm đi” Đông Tử cố gắng nâng cao âm thanh nói một câu.

Kia tên ngu ngốc, cũng không sợ bụng bị phá hư? Người nào cấp đồ ăn cũng nhận ? Nguyên Tuỳ Phong lạnh lùng mà liếc Triệu Vân Tề một cái, nhìn thấy hắn đối đãi thiếu nam thiếu nữ miêu trang cực kì đáng yêu kia hàm hậu cười, cũng không để ý người ta nói hắn ngốc, trong lòng đột nhiên cảm thấy như bị đè nén.

“Đại bạch si! Người trở lại cho ta!” Nguyên Tuỳ Phong ném một thỏi bạc lên bàn, oán hận đứng dậy hướng phía ngoài đi.

Hắn nhìn thấy Triệu Vân Tề ở cùng bằng hữu mới quen, nhưng lại đem hân lạnh nhạt xuống, lúc này mới phát giác từ lúc hắn gia nhập vào chốn giang hồ đến nay, trừ bỏ Triệu Y Li nguyện ý cùng hắn thân cận, hắn bên ngoài tựa hồ không có bằng hữu thân thích. Trong lòng giống như là có cảm giác này, đương nhiên liền cực kỳ khó chịu.

Triệu Vân Tề trở lại thấy Nguyên Tuy Phong đang nhanh chóng rời khỏi khách ***, vội vàng đổi hai vị bằng hữu Miêu Cương Đông Tử và Bằng Nhi vẫy tay, đuổi theo Nguyên Tuy Phong.

“Tiểu Nguyên chúng ta lại đi đâu tìm Li nhi ?” Triệu Vân Tề thấy Nguyên Tuy Phong đã lên ngựa không kiên nhẫn mà nhìn theo hắn, vội vàng xoay người lên ngựa, đi được mấy dặm mới nhin không được mà hỏi.

“Huyết Ưng môn” Nguyên Tuy Phong lạnh lùng trả lời ba chữ.

“Là bọn hắn bắt Li nhi?”

“Ta cũng không biết có phải hay không nhóm người đẩy mang Y Li đi” Nguyên Tuy Phong trong mắt lộ ra sát ý, làm cho Triệu Vân Tề luôn một mực đảo quanh trước mặt hắn cũng không khỏi đánh một cái rùng mình.

“Tiểu Nguyên, ngươi muốn làm gì?”

“Tìm bọn họ đòi người! Nếu không giao ra, giết!” Nguyên Tuy Phong nói xong câu này xoay tay hung hăng rút roi quất vào mông ngựa, phóng nhanh về phía trước.

Triệu Vân Tề sững sốt, dưới chân cũng kẹp lại bụng ngựa gắt gao đuổi theo Nguyên Tuy Phong, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi.

Hai người chỉ trong chốc lát đã đứng trước cửa Huyết Ưng môn. Nguyên Tuy Phong nhớ lại Triệu Y Li từng đối hắn nói qua, môn phái này nhiều lực lâm đạo tặc, bọn họ cướp sạch khách thương qua đường, giết người chưa bao giờ lưu lại một mạng.

Huyết Ưng môn gần đây không ngừng thu tóm các môn phái nhỏ vùng phụ cận, đang dần dần làm nên trò trống, nhân sĩ chính đạo cũng nhiều lần bao vây thanh trừ nhưng cũng không thành công, cho nên Huyết Ưng môn lại càng lạm phát bừa bãi.

“Loảng xoảng đương!” Nguyên Tuy Phong một cước đá văng ra cửa lớn của Huyết Ưng môn, hai cánh cửa đổ xuống hiện ra một đám hán tử đang ăn uống.

“Con mẹ nó, tiểu tử này chán sống !” Một gã hán tử gần đại môn nhất quăng bát rượu trên tay, cầm lên một thanh đại đao nhắm phía Nguyên Tuy Phong chém tới. Nhưng hắn vừa mới đến gần Nguyên Tuy Phong, ý thức đột nhiên mất đi, miệng há to vết cắt đến xương máu tươi lập tức tuôn ra không ngừng.

Kiểm pháp của Nguyên Tuy Phong quả thực rất nhanh lại rất lợi hại, chỉ một chiêu này làm cho mọi người bên trong đang vui cười giờ kinh hãi không ngừng, toàn bộ buông bát đĩa nhất tề đứng lên.

“Phi Tinh Kiếm Nguyên Đại hiệp?” Cuối cùng nhóm cường đạo giết người như ma này coi như cũng thật tinh mắt, rất nhanh liền nhận ra binh khí của Nguyên Tuy Phong.

“Triệu Y Li đâu?” Nguyên Tuy Phong lạnh lùng hỏi.

“Nguyên đại hiệp chắc đang có hiểu lầm?” Gã hán tử cầm đầu nhú mày nói, hắn nhìn thấy cổ thi thể đồng bọn ngã trên mặt đất, sắc mặt cũng cực kỳ bất mãn.

“Ta cũng không có tính nhẫn nại, ta đếm tới ba nếu các ngươi không đem Y Li giao ra, cũng đừng trách ta quá nặng tay!” Nguyên Tuy Phong lạnh lùng mà mở miệng: “Một....”

“Nguyên Tuy Phong, huynh đệ chúng ta cho ngươi vài phần thể diện, ngươi được liền không biết điều?”

“Hai!”

“Kia Triệu Y Li sống hay chết nay bị người ta lược cũng không liên quan rắm gì đến huynh đệ chúng ta!”

“Lão đại, ngươi vẫn là nên kêu các huynh đệ kiểm tra lại, ta nghe nói tiểu tử Triệu Y Li kia bộ dạng tinh tế da hồng thịt nộn, có hay không bị anh em ta cấp lộng đi hảo hảo mà yêu thương một phen?”

Lời này nói xong, bọn người Huyết Ứng môn cười vang lên. Bọn họ tuy rằng sợ Nguyên Tuy Phong võ nghệ cao cường, nhưng Huyết Ứng môn thứ nhất là có thù tất báo, chưa bao giờ quân đối thủ là ai, thứ hai là bọn họ hiện tại người đông thể mạnh, hợp lực lại tiêu diệt Nguyên Tuy Phong, cho nên ngôn ngữ cũng trở nên xấu xa hẳn lên.

Nguyên Tuy Phong thân hình chớp lên, vương tay đánh vào ngực một gã Huyết Ứng môn đang cuồng tiếu không ngừng, đem người nọ đánh bay vào trên tường.

Bọn Huyết Ứng môn đều lấy lòng kính sợ, họ phía trước tuy rằng miệng giễu cợt Nguyên Tuy Phong nhưng cũng âm thầm đề phòng hấn công kích. Rõ ràng biết đối phương sẽ ra tay nhưng lại trơ mắt nhìn Nguyên Tuy Phong đánh chết một đồng bọn của chúng, lần này không chần chờ, bọn người không hèn mà cùng rút ra binh khí hò hét một tiếng hướng về phía Nguyên Tuy Phong đâm.

Nguyên Tuy Phong tập trung nội lực ở thân trường kiếm, chuôi Phi Tinh kiếm tức khắc hàn quang lạnh thấu xương, sắc nhọn khó ngăn cản. Đã nhiều ngày hấn bị đè nén gay gắt, vừa lúc này đem một bụng oán khí trút hết lên người bọn thổ phỉ không chuyện ác nào không làm này. Chỉ thấy hấn thân pháp nhẹ nhàng, ở giữa chiến đoàn tả thứ hữu tước liên tục vào bọn người Huyết Ứng môn, gặp phải kiếm hấn không chết cũng bị thương, đảo mắt đã đem người trong viện này giết hơn phân nửa.

“Tiểu Nguyên đừng giết người! Nếu Li nhi không phải là do bọn hấn bắt, người không phải chỉ là giết người oan uổng sao!” Triệu Vân Tề đứng bên cạnh thấy người Huyết Ứng môn huyết nhục bay tứ tung, bộ dáng thần tình thống khổ, lại kêu gào thảm thiết đến lợi hại, thêm vào lúc trước cũng phủ nhận đã bắt Li nhi, trong lòng cảm thấy không đành liền nói chen vào.

“Đại bạch si câm miệng!” Nguyên Tuy Phong ở giữa trận hỗn chiến không quên trách mắng. Dù sao bọn Huyết Ứng môn này cũng như một đám hán tử thảo莽, nhưng võ công bọn hấn dù sao cũng không kém, nếu giao thủ cùng bọn chúng không phải là đệ tử của Thiên Sơn lão nhân không chừng sớm bị bọn chúng chặt làm trăm mảnh.

Bọn người Huyết Ứng môn lúc này mới chú ý Nguyên Tuy Phong còn mang theo bên người một người, sớm có vài tên môn đồ nhảy mất lại muốn bắt Triệu Vân Tề.

Ánh mắt Nguyên Tuy Phong đảo qua, nhảy phía sau, tức khắc hai kiếm đâm trúng hai gã Huyết Ứng môn nhân, rút kiếm ra khi tránh một thanh trường thương, theo đà cuốn thân xuống ở giữa không trung, lại một kiếm đâm vào cổ họng kẻ đang cầm thương. Lúc này đằng đằng sát khí, người của Huyết Ứng môn nhất tề dừng lại, đều bị làm cho sợ hãi.

Lạnh như băng mà nhìn mặt nhóm hán tử này liếc một cái, mũi kiếm của Nguyên Tuy Phong hơi hơi chỉ vào mặt đất, trên thân thanh kiếm thể nhưng lại sạch sẽ không một vết máu.

Giờ phút này trong lòng Nguyên Tuy Phong cũng không tự chủ mà nghĩ đến người của Thiên Dẫn, bọn họ cũng chính là lợi dụng một chiêu này bắt đi Triệu Y Li, hấn sao có thể dễ dàng tha thứ cho lịch sử tái diễn lần thứ hai?

Huyết Ứng môn cảm thấy tính thể không ổn quát to một tiếng tính hướng ra phía ngoài rút lui. Nguyên Tuy Phong há lại bằng lòng buông tha, đang muốn đuổi theo, không ngờ Triệu Vân Tề lại đột ngột ôm chặt chẽ lấy tay hấn, miệng vẫn la to nói: “Ta không muốn nhìn Tiểu Nguyên hung hăng như vậy, một chút cũng không giống Tiểu Nguyên!”

“Buông tay!” Nguyên Tuy Phong muốn tránh nhưng thể mới biết song chưởng của Triệu Vân Tề quả thực lực đạo phi phàm, nếu không dùng nội lực tất nhiên sẽ không gãy ra được.

“Không muốn!” Triệu Vân Tề cố chấp : “Tiểu Nguyên như vậy thật đáng sợ! Một chút cũng không đẹp!”

Hấn chỉ đơn thuần muốn nhìn Nguyên Tuy Phong bình tĩnh bình thường, quả thật cũng bị bộ dáng Nguyên Tuy Phong hớ ra là chém người dọa cho sợ. Hấn cảm thấy được Nguyên Tuy Phong lúc trước phiêu phiêu lượng lượng, sạch sẽ, tuy rằng đôi lúc đối hấn hung hăng, nhưng trông mặt quả thật là rất đẹp. Mà sắc mặt Nguyên Tuy Phong giờ đáng sợ đến mức dọa chết người, hấn không muốn nhìn thấy đâu!

Hơn nữa mới khắc vừa rồi, Triệu Vân Tề nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn thấy nơi nào có thân ảnh của Triệu Y Li, tái liếc mắt lại thấy Nguyên Tuy Phong đang giao thủ với một đám người đứa đứt tay đứa đứt

chân rất đáng thương, tâm địa liên mềm nhũn bổ nhào lên ngăn cản Nguyên Tuỳ Phong tiếp tục chém giết. Nguyên Tuỳ Phong nội lực lưu động, lúc đẩy ra được Triệu Vân Tề thì những người còn lại của Huyết Ưng môn đã chạy mất tăm tích, hẳn chỉ có thể oán hận nhìn chằm chằm Triệu Vân Tề đang từ mặt đất đứng dậy phủ bụi bặm.

“Tiểu Nguyên, người đừng sinh khí nữa!” Triệu Vân Tề một chút kinh nghiệm cũng không hấp thụ được, hẳn thấy đôi mắt xinh đẹp của Nguyên Tuỳ Phong rất cục cựa cũng chú ý đến hẳn, không khỏi cười theo phản xạ căn bản là không hề đem ánh mắt của đối phương đang hận không thể đem hẳn thiên đao vạn quả để ở trong lòng.

“Người cũng biết bọn họ chính là bọn người đã bắt Y Li !” Nguyên Tuỳ Phong tức giận quát.

“Sẽ không a, mang đi Li nhi là bọn người bại hoại dùng vải che mặt, vừa rồi những người đó không mặc thành như vậy !”

Này là lí do gì? Nguyên Tuỳ Phong giận dữ phản cười, bất quá thì cũng vì Triệu Vân Tề này, tính tình hẳn cũng ổn không ít. Trầm tư suy nghĩ lại, với phản ứng vừa rồi của Huyết Môn ưng xem lại, tựa hồ bọn họ cùng Thiên Dẫn không có nhiều quan hệ.

Giờ phút này bình tĩnh lại, Nguyên Tuỳ Phong cũng hiểu được sơ bộ có chút trầm trọng run lên, trong lòng hẳn cũng thất kinh : theo mức độ tiêu hao nội lực xem ra nhóm đạo tặc lộng hành trên giang hồ này đều không phải là lãng đắc hư danh.

Trước chém giết không có quan tâm, giờ phút này mới hiểu ra nếu nhân số của đối phương tăng thêm nữa thì Nguyên Tuỳ Phong hẳn nhất định không thể toàn thân trở ra.

“Nếu bọn họ biết Y Li ở nơi nào người như vậy chẳng phải là đã thả cho chúng chạy?” Nguyên Tuỳ Phong thu kiếm vào vỏ, sắc mặt hơi bình tĩnh trở lại.

“Kia cũng không cần phải giết sạch bọn họ a. Tiểu Nguyên, người đi bắt một người về, hỏi hẳn Li nhi ở đâu là được thôi”

“Người cho là người là Thiên Hoàng lão tử, người hỏi cái gì người khác cũng phải trả lời?”

“Bọn họ không nói thật, ta liền đánh mông bọn họ.” Triệu Vân Tề ngây ngốc nở nụ cười: “Li nhi nói qua, ta trước đây từng đánh vào mông hẳn, mỗi lần ta dùng phương pháp này, những thú nghịch ngợm hẳn làm hẳn đều thành thật khai ra.”

“Không cho người chạm vào Li nhi !” Nguyên Tuỳ Phong nhẹ nhàng tiến lên nắm lấy vạt áo Triệu Vân Tề hung hăng uy hiếp ra lệnh.

“Tiểu hài tử làm sai nên bị đánh đòn a?” Triệu Vân Tề nắm lấy tay Nguyên Tuỳ Phong trát trát nhăn nhó, cười tủm tỉm nói: “Bất quá Tiểu Nguyên người yên tâm, mặc kệ người làm sai cái gì, ta cũng sẽ không đánh mông người. Ta luyện tiếu đánh mông lão bà yêu quý của ta. . . .”

Nguyên Tuỳ Phong rút tay ra xoay người, một cước nhanh như tên thật mạnh đá vào mông Triệu Vân Tề, mới chân chính ngăn cản tên ngu ngốc này miệng đầy từ mông, mông

Nhưng vì xem Triệu Vân Tề là người nhân hậu. Trong lòng Nguyên Tuỳ Phong buồn bực cũng hơi giải, trong đầu chuyển qua manh mối về hai môn phái khác cùng Thiên Dẫn có quan hệ.

Kế tiếp, Nguyên Tuỳ Phong quyết định đến Thiên Nam để dò xét Bái Nguyệt giáo. Nghe nói Bái Nguyệt Giáo phi thường quý dị, họ phần lớn là miêu dân, giáo dân thiện dụng độc vật cổ trùng, giáo chủ lại tâm ngoan thủ lạt, bình thường tuy rằng ở giang hồ không gây chuyện thị phi, nhưng nếu có võ lâm nhân sĩ chọc tới họ, nhất định bị chết cực kì thê thảm.

Nếu Triệu Vân Tề tiếp tục đi theo, hẳn cũng không còn khả năng giữ cho tên ngu ngốc này an toàn.

Nguyên Tuỳ Phong trong lòng cảm thấy có chút phiền, khó hiểu không biết từ khi nào hẳn lại vì tên ngốc này lo lắng? Rõ ràng hẳn mang theo Triệu Vân Tề là có mục đích, chính là muốn dẫn dụ người của Thiên Dẫn xuất hiện bắt Triệu Vân Tề từ đó tìm được manh mối cứu Triệu Y Li.

Nhưng mà mục đích này lại không thành công, chính hấn quả thật bị Triệu Vân Tề làm cho tức giận đến chết đi sống lại, loại hàng vương tay vương chân này vẫn là tốt nhất nên mang hấn tặng quay lại Yên Lôi bảo đi?

Nguyên Tuỳ Phong hạ quyết tâm, xoay người đến bên người Triệu Vân Tề miệng ngậm một quả không biết hái ở chỗ nào mang theo một ngọn cỏ xanh thật dài, trong hơi thở ngậm nga một tiểu khúc không rõ, vây quanh hấn sôi nổi trước sau di động, sắc mặt lập tức chìm xuống.

Tên ngu ngốc này làm cho hấn đau đầu như vậy, đối phương lại một chút cũng không đem an toàn của bản thân vào trong lòng? Hấn thao cái gì lòng thanh thần? Đây không ăn no cũng chống đỡ?

“Người cao hứng cái gì?” Nguyên Tuỳ Phong quát, không muốn nhìn tên ngu ngốc này nhàn hạ thoải mái như dạo chơi ngoại thành như thế.

“Ta cao hứng vì Tiểu Nguyên đã trở lại như trước nha. Chúng ta tiếp theo lại đi tìm Li nhi, nhất định phải nhanh mang Li nhi về nhà !”

Cái gì đã trở lại ? Hấn cũng không phải quái vật! Nguyên Tuỳ Phong không biết nên khóc hay nên cười, vừa định sửa bệnh ngữ của Triệu Vân Tề, trước mắt đột nhiên một mảng sương mù, sau đó vô số thanh âm phá không chỉ âm đánh úp về phía hai người.

Nguyên Tuỳ Phong lập tức nhắm mắt bịt khí, đồng thời lấy tay áo che lại miệng mũi của Triệu Vân Tề, thân thủ nhanh như tia chớp đẩy kiếm ra, đỡ vũ tiến đánh bất ngờ. Triệu Vân Tề theo động tác của Nguyên Tuỳ Phong chỉ cảm thấy khó thở, liền lấy tay đẩy ra tay của Nguyên Tuỳ Phong, to miệng hô hấp khí.

Hành động lần này của Triệu Vân Tề thật sự làm cho Nguyên Tuỳ Phong hoảng sợ, nhưng mà Triệu Vân Tề hít sương trắng này, chẳng qua là đánh mấy cái hắc xì vang dội, một đầu phủ đầy vôi, bộ dáng không có gì xảy ra.

Nguyên lai là bụi bột mì! Nguyên Tuỳ Phong yên lòng, đồng thời hiểu được đối phương dùng cái này khá thành thạo xem ra là muốn diệt trừ hai người. Sương trắng tán đi, Nguyên Tuỳ Phong vẫn đang khí định thần nhàn, hấn cũng đã sớm dùng nội lực đẩy văng đi bụi bột mì trước mặt.

Chẳng qua là Triệu Vân Tề bên kia liên may mắn như vậy, đang dùng lực lấy tay lau đi bột phấn màu trắng trên mí mắt.

“Nguyên Tuỳ Phong, ngươi giết chết nhiều huynh đệ của ta như vậy, đền mạng đi!” Trước cửa tụ tập một đám đông hấn tử cao to, phỏng chừng là tất cả tinh anh của Huyết Ưng môn.

Tên cầm đầu dùng đao chỉ về phía Nguyên Tuỳ Phong gần từng tiếng quát: “Bất quá trước khi ngươi chết chúng ta nói rõ, huynh đệ chúng ta giết người cướp của, vào nhà trộm cắp là việc thường xảy ra, nhưng chưa bao giờ không dám thừa nhận. Triệu nhị công tử nếu do chúng ta bắt, huynh đệ chúng ta liền không phủ nhận.”

“Hừ !” Nguyên Tuỳ Phong đẩy kiếm vào đám người ở giữa, trong lòng hấn giờ phút này quả quyết không thể khoan dung !

Hấn một kiếm đâm xuống, đâm vào người một gã Huyết Ưng môn, tùy tay đoạt lấy trường côn trong tay đối phương, tay trái vung lên đánh vào tên muốn bước qua hấn để chém Triệu Vân Tề đang đứng ở phía trên, trong chốc lát hạ được một đồng.

“Con mẹ nó, trước đừng động tên ngu ngốc kia, hạ Nguyên Tuỳ Phong rồi nói sau!” giữa Huyết Ưng môn không biết là ai rống lên một câu, nhưng mà lập tức hai tên môn đồ trộm nhiều phía sau Nguyên Tuỳ Phong chuẩn bị tập kích bị Triệu Vân Tề nhìn thấy, một quyền đánh bay bọn họ, té trên mặt đất nằm bất động.

Tên cầm đầu giận dữ, lúc trước vì Triệu Vân Tề ôm lấy Nguyên Tuỳ Phong nên hấn mới bảo toàn được tính mạng, vốn định tha cho Triệu Vân Tề một mạng, nhưng giờ phút này lại nổi lên sát tâm, liền há miệng quát: “Cũng cấp tiểu tử này một cái toàn thay!” .

Bọn chúng liền như mây đen tập kích bổ nhào về phía trước, gươm binh khí lên hương Nguyên Tuỳ Phong cùng Triệu Vân Tề chém tới. Nguyên Tuỳ Phong hung hăng liếc Triệu Vân Tề một cái, lui về bên người hấn,

tay trái côn pháp vô cùng ác liệt, tay phải kiếm chiêu linh hoạt bay, bảo hộ quanh thân hắn cùng Triệu Vân Tề cẩn thận, trong nhất thời song phương dằng co không cân sức.

Bỗng nhiên, người Huyết Ưng môn chia làm mấy đường đông, tây, nam, bắc bốn phía nhất tề tấn công vào Triệu Nguyên hai người. Lòng mi Nguyên Tuỳ Phong nhẹ giương, hai tay lật lại nâng lên, đem nội lực tối đa đưa vào trong một côn một kiếm, làm cho trận đồ của Huyết Ưng môn nhất tề không xong té ngã trên mặt đất, nghiêng vẹo làm thành một đường.

Lúc này Nguyên Tuỳ Phong đã có phần bất chấp, hắn ném trường côn, nắm lấy vai Triệu Vân Tề, mang theo hắn phi thân hướng ngựa nhảy lên. Nhưng lúc người đang ở giữa không trung, tiếng gió trên đỉnh đầu vang lên, hắn ngẩng đầu nhìn lại : Tên cầm đầu Huyết Ưng môn dẫn theo bảy tám hán tử nhảy lên so với hắn cao hơn vài phần, từ trên hung hăng hướng hắn cùng Triệu Vân Tề đâm đến.

Nguyên Tuỳ Phong nhẹ nhàng đem Triệu Vân Tề ném sang, một cái xoay người mạnh huy kiếm xuống phía dưới mau chóng đẩy ra công kích, hạ thân mình theo mũi kiếm thuận thế hạ xuống, nhẹ nhàng đẩy trên mặt đất tạo lực đẩy trở lại, đánh bay binh khí của đối phương, dĩ nhiên làm cho đám người kia không khỏi tuột tay, tất cả đều miệng phun máu không ngừng, vội vàng kêu lên sợ hãi lùi về phía sau.

Ha ha cao giọng cười, Nguyên Tuỳ Phong vừa mới đứng vững thân mình, thì thân ảnh hướng Triệu Vân Tề lao đến, nhưng đột nhiên một chưởng phong cực kì sắc bén mang góc độ cổ quái hướng hắn bổ tới.

Người này nội lực bất quá cũng chỉ kém hơn hắn một chút, trong Huyết Ưng Môn khi nào lại có người như vậy? Nguyên Tuỳ Phong ở không trung xoay người, cũng phát chưởng chống lại, huyết khí bốc lên, trước mắt ô quang chợt hiện, hắn thẫn thờ nghĩ không ổn .

Một bên Triệu Vân Tề ngơ ngác nhìn Nguyên Tuỳ Phong bị một ám khí đen thui đâm vào vai, làm cho trên vai Tiểu Nguyên của hắn lập tức trào ra một lỗ máu nhỏ, máu đỏ tươi chảy đầy nửa người trên, thân còn bị quay cuồng ngã trên mặt đất. Trái lại ám tiễn kia lại như đinh cắm trên mặt đất, ngu dốt như hắn đại khái cũng biết được lực đạo đánh ra có bao nhiêu lớn. Người của Huyết Ưng môn xung quanh thấy tình huống như vậy cũng không khỏi sửng sốt một chút, bọn họ cũng không thể tưởng tượng được đột nhiên có người âm thầm ra tay tương trợ? Tuy rằng một chưởng này thật khiến cho bọn chúng mất mặt nhưng bọn chúng mặc kệ tất cả, một đồng người lập tức tiến lên chiếm lấy cơ hội có sẵn.

Khi đao kiếm đồng thời hướng người Nguyên Tuỳ Phong đánh tới, trong lòng bọn chúng cực kì hưng phấn, đều muốn tranh là người loại bỏ cao thủ võ lâm hàng đầu.

Khi Nguyên Tuỳ Phong rơi xuống đất liền thấy nửa người trên chết lặng, trong lòng hắn biết biết ám khí có độc cực kì lợi hại, lập tức phải ngăn chặn kinh mạch xung quanh vết thương. Mắt thấy hung khí chói lọi trước mắt đang đánh xuống vẫn là nhịn không được tính nhắm mắt lại.

Chỉ trong nháy mắt, Triệu Vân Tề đột nhiên cao giọng hét một tiếng, nhảy lên gắt gao đem Nguyên Tuỳ Phong ôm vào ngực, lực đạo mạnh đến làm cho Nguyên Tuỳ Phong mất một tiếng ngu ngốc. Nhưng hắn lập tức kinh sợ, nghĩ muốn đuổi Triệu Vân Tề cút sang một bên, vô số binh khí của Huyết Ưng môn nhân đã chém vào người Triệu Vân Tề.

Tên ngu ngốc này, đã chết sao?

Nguyên Tuỳ Phong trong lòng căng thẳng, hắn tuy rằng luôn một mực mắng Triệu Vân Tề sớm chết đi, nhưng đều không phải thực sự muốn vậy, hiện tại nếu gốc tử này vì hắn mà chết, hắn nên như thế nào nói với Y Li đây?

Nguyên Tuỳ Phong giơ cánh tay nghĩ muốn đẩy đẩy đầu Triệu Vân Tề, nhưng độc tố trong cơ thể lan nhanh làm cho hắn không thể cử động. Mà Triệu Vân Tề lại đang ghé vào người hắn bất động, cũng không như bình thường nói năng bậy bạ, hắn nhất thời trong lòng cảm thấy khổ sở. Nhưng mà đám người Huyết Ưng môn giờ sắc mặt lại kinh hãi nhìn theo hai người, chính xác là nhìn chằm chằm vào Triệu Vân Tề dùng toàn bộ cơ thể nhào vào người Nguyên Tuỳ Phong.

Lập tức Nguyên Tuỳ Phong cũng chú ý đến, những người đó dốc toàn lực chém vào người Triệu Vân Tề, toàn bộ đều đâm trúng. Nhưng là, bọn họ liền như chém vào một khối hàn thiết ngàn năm, chỉ có thể đem quần áo trên người Triệu Vân Tề làm rách tung toé, cũng không chém một được một đường nào cả.

Xác thực mà nói, bọn họ ngay cả làn da Triệu Vân Tề cũng không chém được!

Đám người Huyết Ưng môn vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Triệu Vân Tề như nhìn một yêu quái, chém thêm vài lần nữa nhưng cũng giống như đang đùa giỡn không có chuyện gì xảy ra cả.

Tên ngu ngốc này thật là hào phóng, liền lộ lưng cho người ta chém? Ngay cả Nguyên Tuỳ Phong cũng nói thầm, thì thấy Triệu Vân Tề hơn nửa ngày cũng không hé răng ngẩng đầu lên, vẻ mặt trở nên giận dữ, vài luồng lực đạo khổng lồ đánh vào binh khí trên lưng hắn và đám người Huyết Ưng môn, đem những người này toàn bộ đánh bay ra.

“Oa oa, các người không tốt, làm cho Tiểu Nguyên bị thương.” Triệu Vân Tề kinh thiên động địa gào rú, đau lòng nhìn Nguyên Tuỳ Phong đang đồng dạng ngăn người bị hắn ôm trong ***g ngực, một đôi mắt hữu thần mở to còn loé lên nước mắt trong suốt.

“Khó coi chết đi được!” Nguyên Tuỳ Phong thấp giọng nói, hắn hiện tại căn bản không thể cử động, chỉ có thể phi thường vô tội mà nhìn Triệu Vân Tề đang chế tạo ra tạp âm

“Chảy nhiều máu như vậy? Miệng vết thương cũng thật lớn nga. Ô ô nhất định là rất đau đi, Tiểu Nguyên?” Triệu Vân Tề đưa tay ôm người lên rất cao, cúi đầu dùng sức thổi thổi người trong ***g ngực, còn giống như bình thường đang an ủi chó con bị thương hôn lên gương mặt hắn, nhất thời làm cho Nguyên Tuỳ Phong nguyên bản có chút cảm động lập tức sắc mặt đen lại, hắn cũng không quên giờ đang có vô số ánh mắt kinh dị trừng mắt nhìn bọn hắn.

Đồng thời Nguyên Tuỳ Phong trong lòng quyết định: Nếu tương lai còn có cơ hội trở về, hắn nhất định phải giết sạch tất cả những người hiện tại đang chứng kiến cảnh này!

“Đại bạch si! Còn không mau mang ta đi tìm đại phu! Người thật là muốn ta chết đi?” Nguyên Tuỳ Phong cắn răng hừ nói, lập tức làm cho Triệu Vân Tề thu lại nỗi niềm đau thương hướng ngựa chạy đến. Hắn mũi chân tuý ý đẩy một chút sẽ bay xa hơn hai mươi trượng, tốc độ mau đến làm cho người khác chép miệng không thôi.

“Chạy đi đâu!” Đám người Huyết Ưng môn ở phía sau khôi phục lại tinh thần, lại hướng tới gần hai người bọn họ.

Trước là vài người đánh về phía Triệu Vân Tề sau là chém về phía Nguyên Tuỳ Phong, lại bị Đại công tử Yên Lôi bảo một cước đá văng, hai người trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi, cả bọn chỉ có thể sững sờ ở tại chỗ đối mặt nhìn nhau không dám đuổi theo.

Triệu Vân Tề căn bản không có truy vấn một thân võ công cao cường của hắn từ đâu mà có. Lấy tâm trí hắn bây giờ để nghĩ thì cũng sẽ nghĩ không ra, tóm lại bây giờ trong lòng hắn chỉ nghĩ đến việc đem Nguyên Tuỳ Phong đi tìm thầy thuốc, những chuyện khác thì mặc kệ hết!. Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Nguyên Tuỳ Phong cố gắng ngăn chặn độc tố đang nhanh chóng lan ra trong cơ thể hắn, nhưng vì lúc trước hắn cùng Huyết Ưng môn đánh nhau tiêu hao nhiều nội lực, nên không tự được khí tức trong cơ thể, hơn nữa lại tức khắc lên xuống nhấp nhô, làm da dày hắn khó chịu, hiện tại hai mắt tràn ngập màu đen, há miệng liền phun ra một ngụm máu loãng đen ngòm văng lên trên áo Triệu Vân Tề

“Tiểu Nguyên, người không sao chứ?” Triệu Vân Tề quay đầu nhìn lại vết máu. Lập tức dừng ngựa đem Nguyên Tuỳ Phong xuống đất.

“Thả ta xuống!” Nguyên Tuỳ Phong phân phó, Triệu Vân Tề theo lời mà làm, nhưng không dám buông tay vẫn dìu hai vai Nguyên Tuỳ Phong. Bởi vì hắn cảm thấy được rằng Nguyên Tuỳ Phong hiện giờ tựa hồ vô lực, nhìn thấy khuôn mặt trắng mợt của người trong ***g ngực nổi lên hắc khí, trong lòng càng khẩn cấp.

Nguyên Tuỳ Phong vận khí hai bên chu thiên, vẫn không thể đem độc khí tập trung đan điền bức ra, hắn rơi vào đường cùng, đột nhiên cảm thấy trong song chướng của Triệu Vân Tề như trước chân khí thực dồi

dào, trong đầu linh quang chợt loé cũng không kịp truy vấn một thân thần công của tên gốc này phát sinh từ nơi nào, vì tự bảo vệ mình hắn cũng chỉ có thể trầm trọng ra lệnh cho Triệu Vân Tề dùng nội lực đem độc trong người hắn bức ra khỏi đan điền.

“Đan điền? Đó là chỗ nào?” Triệu Vân Tề khó hiểu nhìn Nguyên Tuỳ Phong đặt câu hỏi.

“Chính là nơi người xuất ra nội lực!” Nguyên Tuỳ Phong tức giận nói, hiện tại mỗi khi kéo dài thêm thời gian, cực độc trong người hắn lại lan nhanh hơn, lúc này Triệu Vân Tề còn lè mề hỏi không yên, hắn thực sự muốn đánh người mà.

“Nội lực là cái gì?” Triệu Vân Tề vẫn không hiểu được.

“Chính là cách người vừa rồi đánh những người đó !”

Nguyên Tuỳ Phong chỉ cảm thấy đau đầu, hắn cảm thấy giải thích cho Triệu Vân Tề không phải khó khăn bình thường, trong nhất thời sinh hoài nghi vừa rồi Triệu Vân Tề kia công phu thâm sâu khó lường phải không là do chính hắn nằm mơ sinh ảo giác?

“Tiểu Nguyên, người không nói rõ ràng ta làm sao có thể giúp người được?”

Triệu Vân Tề thấy Nguyên Tuỳ Phong càng ngày càng suy yếu, sắc mặt cũng trở nên không ổn, gấp đến độ vô đầu bức tai hận không thể thay Nguyên Tuỳ Phong chịu đựng khổ sở.

“Đem tay người đặt ở chỗ này của ta!” Nguyên Tuỳ Phong thật sự không còn cánh nào, đánh phải chỉ Triệu Vân Tề lấy tay đặt ở dưới bụng hắn đan điền nơi nội tức: “Người chú ý đưa khí thể nóng trong cơ thể người truyền vào nơi này, lại dùng bàn tay của người đem khí trong cơ thể ta hút đến nơi này, hiểu chưa?”

“Úc!” Triệu Vân Tề lập tức theo lời mà làm, không ngừng đem nội lực cuộn cuộn vào trong cơ thể Tuỳ Phong, đồng thời tận lực hút chất độc chạy trong người y, rất nhanh thấy hiệu quả.

“Ta không cho người buông tay, người ngàn vạn lần đừng nói lỏng, còn nữa trước khi người buông tay người không được nói chuyện, Nếu không toàn bộ kinh mạch của ta sẽ đứt. . . . chết ngay trước mắt người.” Nguyên Tuỳ Phong biết rõ tị tức chữa thương không phải trò đùa, hơn nữa số cao thủ cũng luyến tiếc dùng nội lực của mình đi cứu người khác, nhưng dù tốt xấu gì có một hi vọng thì hắn cũng muốn thử xem. Bởi lo Triệu Vân Tề không thể hiểu ý đoạn kinh mạch nên hắn bổ sung một câu nói trắng ra hơn một chút.

Quả nhiên, Triệu Vân Tề nghe xong lời này, lập tức trên mặt từ miên man biến thành lo lắng, lúc này không ngừng gật đầu với hắn, cho dù hiện tại không thể mở miệng nói chuyện, nhưng cũng cực lực tỏ vẻ với người bị thương rằng hắn có chết cũng không buông tay.

Nhìn thấy bộ dạng gốc tử thật sự lo lắng, Nguyên Tuỳ Phong nhin không được muốn cười, nhất thời hắn cảm thấy được độc cũng không làm hắn khó chịu

Qua không lâu, thân thể Triệu Vân Tề trở nên run rẩy, nguyên là truyền nội lực đã làm cho hắn phi thường mệt mỏi, hiện giờ bắt độc tố đã phát tán khắp nơi quay về đan điền lại rất gian nan. Nguyên Tuỳ Phong nhớ lại trước kia tên gốc tử này chỉ đau một chút liền mặc kệ hất nhảy dựng lên oa oa kêu to, trong khoảng khắc hắn thật sự lo lắng nếu tên gốc này bỏ tay ra thì hắn liền thảm.

May mà Triệu Vân Tề dù mệt đến đổ mồ hôi, thở hổn hển nhưng vẫn liều mạng dán sát vào thân thể Nguyên Tuỳ Phong cắn răng không buông tay. Điều này cũng làm cho Nguyên Tuỳ Phong có chút bất ngờ, hắn tự hỏi có ai lại không công tiêu hao nội lực đi cứu người, lại càng kiên nhẫn như thế!

Qua hai canh giờ, ánh trăng đã hiện lên đỉnh núi, Nguyên Tuỳ Phong mới nhận ra độc tố đã phát tán khắp thân thể đã được nội lực hùng hậu của Triệu Vân Tề đẩy đến đan điền, tuy rằng tạm thời mất đi vô công, nhưng mệnh cuối cùng cũng được bảo toàn.

“Được rồi. Người buông tay đi!” Nguyên Tuỳ Phong thấy yên lòng.

“Bá đất.” Triệu Vân Tề lập tức thở phào một tiếng tê liệt ngã xuống mặt đất, Nguyên Tuỳ Phong xoay mặt thấy mắt nam nhân ngu ngốc vẫn đang trộm nhìn hắn, nhìn y thần tình vui mừng trong bóng tối con người sáng lấp lánh, trong khoảnh khắc lòng chỉ cảm thấy vị là lạ nói không nên lời.

“Tiểu Nguyên, sắc mặt. . . của ngươi dường như. . . tốt hơn nhiều. . . .” Triệu Vân Tề chỉ thấy Nguyên Tuy Phong yên lặng nhìn hắn, thần sắc trên mặt tựa hồ tốt, ánh mắt cũng không hung ác như xưa, bất giác vui vẻ hồn nhiên không để ý bây giờ có bao nhiêu mệt mỏi bất kham

“Thật sự là đại bạch si!” Nguyên Tuy Phong cúi đầu nhớ rõ, vừa nãy trong lòng nổi lên một cỗ tình cảm âm áp khó có, đột nhiên cảm thấy được hạ phúc xôn xao, cúi đầu vừa thấy Triệu Vân Tề đang cố sức dấn vào trên người hắn, thần tình tò mò ‘ở nơi nào đó’ sờ tới sờ lui.

Giờ phút này người cao to kia như đối với kỳ bảo trong bảo khố mà tay chậm rãi di động, Nguyên Tuy Phong đột nhiên biến sắc, trong lòng thâm kêu không ổn, Triệu Vân Tề đột nhiên trượt tay vào liền cầm cái ở giữa hai chân Tuy Phong.

“Quả nhiên là sẽ trở nên thô giống nhau đi! Nhưng mà không lớn như ‘lão đệ’ của ta.” Triệu Vân Tề cười hì hì xoa bóp niết lộng bảo bối của Nguyên Tuy Phong, hai mắt thẳng tắp trừng nhìn nơi đang trở nên to hơn của Nguyên Tuy Phong, giống như đối với loại biến hoá này cảm thấy vô cùng thú vị.

Nguyên Tuy Phong xấu hổ nghĩ : Như thế nào lại dễ dàng để một gốc nhân khời mào dục vọng ngay tại đây? Trong cơn tức giận Tuy Phong đột nhiên ngã vào lòng Triệu Vân Tề hôn mê bất tỉnh. Cho nên chuyện vừa rồi bất quá cũng chỉ là bản năng của nam nhân bình thường thôi.

Không biết qua bao lâu, Nguyên Tuy Phong mới tỉnh dậy trong một cỗ mùi nồng đậm. Hắn phát giác mình đang nằm trên đồng cỏ khô được trải thành giường , Triệu Vân Tề đang ngồi cách đó không xa nhìn đồng lửa gần người.

Nguyên Tuy Phong lại nhớ đến chuyện ngất xỉu lúc nãy, đang muốn tức giận thì lại thấy xiêm y sau lưng Triệu Vân Tề bị rách một mảng, không cần nhìn kĩ cũng biết đó là do đao kiếm chém loạn mà thành.

Nếu không phải khi đó Triệu Vân Tề phát ra công phu kì quái, thì thân thể hắn bây giờ chỉ sợ không còn lành lặn mà đã trở thành thi thể huyết nhục mơ hồ?

Nghĩ đến đây, Nguyên Tuy Phong cũng từ từ hạ xuống lửa giận, thử giật giật thân mình, phát giác vẫn không có khí lực, trên vai vẫn vô cùng đau đớn. Hắn không khỏi khẽ hừ một tiếng, Triệu Vân Tề bên kia lập tức phát hiện, bỏ xuống vật hắn đang làm nhảy đến bên cạnh Nguyên Tuy Phong bán đỡ bán ôm hắn.

“Tiểu Nguyên ngươi vừa nói lại ngủ, thật dọa ta một trận hoảng sợ nha!” Triệu Vân Tề cười tủm tỉm nhìn Nguyên Tuy Phong đang không hiểu gì mà khoe ra “Nhạ, ta lấy thuốc hay dùng còn ngày hôm qua bôi lên miệng vết thương cho ngươi tốt lắm”

Nguyên Tuy Phong hạ mắt, nhìn thấy trước ngực cùng bả vai nơi vạt áo mở rộng, ần ần truyền đến một trận được hương, cũng không biết vừa rồi lúc ngất đi không biết tên gốc này đã lung tung làm gì hắn. Hắn cắn răng không nói, chính là khi hôn mê thì hắn không biết gì cả.

“Bất quá thuốc này thật hảo, ta cấp lên thân thể tiểu Nguyên thì ngươi cũng không run rẩy nữa.” Triệu Vân Tề không mất nhiều lực đem hắn lại gần đồng lửa:”Nhưng vừa rồi lúc đặt ngươi lên cỏ khô, tiểu Nguyên liên rúc vào trong ngực ta. Ngươi chắc là rất lạnh đi?”

“Ta khi đó mất quá nhiều máu nên thần trí không rõ!” Nguyên Tuy Phong oán hận mà cho Triệu Vân Tề một câu, đồng thời cũng buồn bực vì chính mình sao lại đem tên gốc chiếm tiện nghi thành ân nhân cứu mạng? Biện khả năng hắn chờ sau khi thương thế tốt sẽ cắt cổ Triệu Vân Tề cũng không còn cao nữa.

“Cho nên ta ôm ngươi, chờ thân thể ngươi sau khi ấm lên mới bắt một con thỏ nhỏ đến.” Triệu Vân Tề nói xong, đưa tay đem ra một con thỏ đã nướng xong, đưa tới trước mắt Nguyên Tuy Phong: “Tiểu Nguyên ngươi nếm thử chút?”

“Đây là ngươi làm?” Hắn nghi hoặc nhìn y thử thăm dò, lấy một miếng trên con thỏ nướng, cẩn thận đưa đến bên miệng hắn.

Không đợi hắn phản ứng lại, Triệu Vân Tề phát hiện ra một cọng cỏ dài vô ý dính trên miếng thịt thỏ, lập tức ngưng ngừng cười, ra sức lấy tay phải cọng cỏ ấy đi, rất sợ hắn ghét bỏ nên không ăn.

“Li nhi đã dạy ta cách nướng thức ăn, không, không bản!” Triệu Vân Tề thấy hắn nhìn chằm chằm khối thịt xuất thần, có chút khẩn trương giải thích.

Triệu Vân Tề nói lấp bắp xong, đã thấy hần tỉnh nhấc tay lên nhưng lại không có lực, y liền vội vàng cắn thật lấy miếng thịt trên tay uy đến miệng hần, nhìn thấy người trong lòng không nói gì chỉ ngoan ngoan ăn những cái hần đưa, nhất thời hé ra vẻ mặt vô cùng vui vẻ, cũng hoa chân múa tay mà vui vẻ hần lên, so với chính mình ăn thì còn cao hứng hơn

Nguyên Tuỳ Phong cố ý lạnh mặt, mắt lạnh nhìn về phía Triệu Vân Tề đang run đui dắc ý, hân hoan nhảy nhót, liền nhin không được thở dài một hơi.

Hần lúc này mới nhận ra: Không biết vì sao, từ bản này hiện giờ tựa hồ cũng trở nên khó nghe, nếu không phải thân thể mệt mỏi lười nói chuyện, hần sẽ chần chừ trách cứ y ơ trước mặt hần nhắc đến từ này!

Chính là Triệu Vân Tề chỉ có thể miễn cưỡng đem thức ăn nướng chín, con thỏ hoàn toàn không có mùi vị, hần chỉ ăn mấy miếng để khôi phục khí lực, đẩy ra Triệu Vân Tề khoanh chân mà ngồi, hiện tại có thể tự vận công chữa thương. Một khắc sau nữa võ công của hần có thể hành tẩu bình thường, nhưng chắc một thân ngạo nghễ võ học vì độc mà khó phát huy như thường được.

“Tiểu Nguyên người nhanh như vậy tốt rồi sao?” Triệu Vân Tề đầu tiên là cảm thấy cao hứng, nhưng trong nháy mắt mặt khóc tang rầu rĩ không vui.

“Người làm sao vậy?” Nguyên Tuỳ Phong lúc này người như tìm được đường sống trong chỗ chết nên tâm tình tốt khó có, nhìn thấy tên ngu ngốc bộ dáng không thoải mái, cư nhiên lại chủ động chú ý đến đối phương.

“Nếu tiểu Nguyên đã khoẻ lại sẽ không cho ta ôm, hôn nhẹ” Triệu Vân Tề bẻ gãy một nhánh cây thật dài, đào đào trong đồng lửa trong lòng tràn đầy không vui nói.

“Nói như vậy, người vừa rồi lúc ta ngắt xiu. . . lại. . . lại. thân ta?” Tuỳ Phong tay nắm thành nắm, nếu không phải nhìn trên áo Triệu Vân Tề đều dính bẩn, nghĩ có lẽ là dấu vết khi ở trên ngựa, chỉ sợ là đã đánh hạ Triệu Vân Tề.

“Dù sao thì tiểu Nguyên sau này cũng là vợ ta, trước kia không phải cũng đã thân qua, ta hôn thì có sao? Không thể sao?” thanh âm tựa hồ thật uỷ khuất?

Nguyên Tuỳ Phong nhăn xuống tức giận, hơn nửa ngày từ cổ họng mới phát ra một câu: “Nhanh đi tìm quần áo thay đi quần áo rách nát này.”

“Úc” Triệu Vân Tề lên tiếng, hần đổi lời nói của y luôn giống như là với thánh chỉ mà tuân theo, nhưng mà ở vùng hoang vu dã ngoại này không biết tìm đâu mà thay.

Bởi vì bạc cùng quần áo đều ở trên một con ngựa khác, lúc trước Huyết Ưng môn vây thì Triệu Vân Tề lại lên một con ngựa khác, nhưng cái khác ngoài sinh tử của bọn họ tựa hồ không có tính toán.

Chẳng qua là nghĩ đến phá vây, Nguyên Tuỳ Phong vô cùng say mê võ học, y thực sự tò mò hần lấy đâu nội lực thâm hậu cùng công phu ấy, Hần biết hỏi tên ngu ngốc này cũng chỉ uống phí lời lẽ, cho nên nhin không được nắm lấy cánh ta hần, chế trụ mạch môn nhấn vào các điểm quan trọng trên ngón tay, muốn từ đó tìm hiểu chút manh mối.

Nhưng mà trừ bỏ có thể biết Triệu Vân Tề có khi xuất hiện nội lực cực kì mạnh, biến Triệu Vân Tề thành mơ hồ tìm đập gia tốc, mặt đỏ tai hồng, thì Nguyên Tuỳ Phong không còn tìm thấy manh mối gì

“Tiểu Nguyên, chúng ta hôn lại!” Cánh tay rắn chắc của Triệu Vân Tề đột nhiên kéo hần ôm, đưa hần gục trên mặt đất giống như cầu mà cần một ngum trên môi hần, chỉ trong chốc lát đem môi hần từ đơn bạc trở thành sưng đỏ, hơn nữa trên mặt còn dính dính nước miếng.

“Ngô” Hần theo bản năng muốn dùng sức đẩy y ra, nhưng trong tình huống này thân thể hần không dễ dàng đẩy ra,. Hoảng hốt cảm thấy được đầu lưỡi trơn mịn của Triệu Vân Tề đang liếm tới liếm lui trên môi hần, rằng nanh cũng không hiện lành mà tả hữu gặm cắn, nhất thời trong lòng hận cực, há miệng dùng hết khí lực còn lại mà cắn một ngum lên môi y.

Mà giờ phút này thân thể y cũng không còn giống lúc ở Huyết Ưng môn cứng cỏi, theo một cái cắn này đau đến lực nắm của tay cũng giảm, cư nhiên thân hình cao lớn của y cũng bị Nguyên Tuỳ Phong đẩy ra.

Nguyên Tuy Phong nằm mơ cũng không nghĩ đến hắn sẽ có ngày chật vật như thế này, cho dù trước kia Triệu Vân Tề có từng hôn hắn, nhưng không phải trên mặt cũng là trán, hắn còn có thể miễn cưỡng chịu được. Nhưng giờ phút này tên ngu ngốc kia cứ nhiên cậy mạnh hắn bây giờ thân không có nội lực dính vào.

Nguyên Tuy Phong xưa nay tâm cao khí ngạo,, chớ nói là giờ phút này hắn căn bản không có quần được tên ngu ngốc Triệu Vân Tề này, cho dù là người bình thường, khinh bạc hắn như vậy chỉ sợ đã bị hắn bầm thây vụn đoạn

Theo thói quen sờ sờ kiếm, lại phát hiện chui kiếm đã sớm cắm trên đai lưng của Triệu Vân Tề. Nguyên Tuy Phong tức giận lấy ống tay áo xoa đi vết nước bên khoé môi, lấy lại Phi Tinh kiếm, nhưng động tác tức giận đến hung ác vì bị độc ở đan điền áp chế lại, dĩ nhiên làm không được, Phi Tinh kiếm liền bị rơi trên mặt đất.

Triệu Vân Tề há lớn miệng hít không khí vào để giảm bớt đau đớn, một mặt thật thà cười thay Nguyên Tuy Phong nhặt kiếm lên, đặt vào tay đối phương, còn sẵn đón đem 5 ngón tay Tuy Phong khép lại nắm ổn kiếm.

Thật là, tên ngu ngốc này không biết mình vừa rồi muốn lấy kiếm là để đâm hắn sao? Còn lớn mật trợ giúp người khác tới giết y? Nguyên Tuy Phong có chút nhụt chí mà gục đầu xuống, cảm thấy bàn tay to đang nắm lấy tay hắn phi thường ấm áp, trong nhất thời cũng luyến tiếc buông ra.

Bất quá đối mặt với Triệu Vân Tề trước kia hắn tránh còn không kịp lại có cảm giác như vậy, vẫn là ngay sau khi động sát khí? Nguyên Tuy Phong bất giác giật mình, hắn vốn có thói quen không thích bị người ngoài tiếp cận vì sao lại bị Triệu Vân Tề phá vỡ? Lúc này theo phản xạ hắn quay đầu lại nhìn người bên cạnh

Đầu lưỡi Triệu Vân Tề bị hắn hung hăng cắn, đau đến nói không nên lời, cả người cũng bần thủ, nhưng vẫn dùng hai mắt sáng long lanh thật vui vẻ mà nhìn hắn, dung nhan tuấn lãng, tựa hồ khuôn mặt tuấn lãng này cũng không đáng giận như vậy.

Kì thật trong tâm nói, tên ngu ngốc này khi không làm những việc hạ lưu cùng những việc ngu xuẩn, thì khuôn mặt kia nhìn qua cũng. . . . cái kia cũng. . . .

“Người sao đột nhiên lại nhào về phía này, lần sau không được làm chuyện như vậy với ta, nếu không.....” Nguyên Tuy Phong nói xong rút kiếm ra, rốt cục lấy lại tinh thần đẩy tay Triệu Vân Tề ra.

Nhưng đi chưa được mấy bước, độc trên người lại phát tác. Chỉ có thể thâm hận độc tố kia độc hại.

Triệu Vân Tề nhanh tay lẹ mắt nhanh ôm lấy thân thể Nguyên Tuy Phong,, nhẹ nhàng dùng sức liền ôm hắn vào vòng tay.

“Nhưng đi đã nói qua, chỉ có lão...lão bà của ta mới có thể sờ ta, ta cũng chỉ có thể hôn lão bà mà thôi” Vì lo lắng mà đại công tử Triệu gia đầu lưỡi chuyển động giọng nói không được rõ ràng, cuối cùng cũng làm cho Nguyên Tuy Phong nghe hiểu được

Nói như vậy, tên ngu ngốc này còn muốn ta sờ y, nên mới thân ta? Cơ thể Nguyên Tuy Phong lúc này thực sự không còn sức nữa, đồng thời cũng cảm thấy được Triệu Vân Tề ôm hắn như vậy thật thoải mái, dù sao đi nữa thì ở đây hoang sơ không có người nhìn thấy, nhưng hắn vẫn lạnh mặt lạnh lòng hỏi lại: “Di của ngươi khi nào thì dạy ngươi việc này?” Hắn biết đi trong lời nói của Triệu Vân Tề tất nhiên là mấu chốt của Triệu Y Li.

“Trước kia lúc thành thân.” Triệu Vân Tề phát giác hiện tại đầu lưỡi không còn đau nữa, hơn nữa Nguyên Tuy Phong lại ngoan ngoãn để hắn ôm, trong lòng vui mừng nói chuyện cũng trở nên vui vẻ

“Nói như vậy, ngươi cũng đã từng thân qua người khác?” Nguyên Tuy Phong đột nhiên cảm thấy khó chịu, hắn cảm thấy sự việc này là do tên ngu ngốc này làm ra, nhưng lại làm đối với người khác. . . thật sự khiến người khác khó có thể chấp nhận.

“Không có, trước kia không phải đã nói qua ta chỉ có tiểu Nguyên thôi! Ta chỉ thân với mình ngươi thôi !” Triệu Vân Tề nhìn Nguyên Tuy Phong cười rạng rỡ: “Được không, tiểu Nguyên? Chúng ta lại cùng nhau đi tìm Y Li, sau đó quay về Yên Lôi Bảo thành thân để ta mỗi ngày đều có thể ôm ngươi.”

“Không được!” Nguyên Tuy Phong nâng tay lên gõ một cái lên đầu Triệu Vân Tề, làm như giáo huấn, lập tức bảo nam nhân đi xuống dưới chân núi

“Tiểu Nguyên, ngươi muốn đi đâu?” Triệu Vân Tề vội vàng làm theo, chính là mới đi được hai bước thì đã không nhìn được quay đầu nhìn về phía khối thịt thỏ, cuối cùng vẫn là về mặt thương tiếc ôm Nguyên Tuy Phong xuống núi.

“Trước đi tìm bạc, sai đó lại đi tìm Y Li!” Nguyên Tuy Phong ‘việc gì đáng làm thì cũng phải làm’ an bài hành trình của bọn họ, hần nhìn Triệu Vân Tề đang gật gật đầu với hần, trong lòng bỗng trở nên phiền muộn

Xem ra độc tố kì quái lại lợi hại trong cơ thể hần, có lẽ chỉ có sư phụ hần và Bái Nguyệt giáo chủ mới có khả năng giải được. Nhưng thời gian còn lại không đủ để hần ‘xoay chuyển đất trời’ cầu trợ sư phụ, chính là hiện tại võ công đã mất, nơi này lại tương đối gần với Bái Nguyệt giáo, tuy nói chưa từng qua lại với phe phái cổ quái này, bất quá chỉ cần lên đến, bọn họ cũng giải độc cho hần đi?

Bởi vì Nguyên Tuy Phong nghe nói, Bái Nguyệt giáo từ khi bước vào trung nguyên tuyên bố với võ lâm, nếu muốn bọn họ chữa trị thì phải thực hiện một yêu cầu của bọn họ, như vậy Bái Nguyệt giáo không chỉ có dốc toàn lực chữa trị mà còn rút về Miêu Cương vĩnh viễn không bao giờ trở lại trung nguyên một bước.

Hiện tại chính là không biết bọn họ đối với người cầu cứu sẽ đưa ra yêu cầu gì, dù sao nhiều..... năm qua, trên giang hồ không có nghe thấy Bái Nguyệt giáo làm sao lại chữa người bị thương, tự nhiên giáo này vẫn tồn tại trong Trung Nguyên. Vả lại, trong tình báo cũng nói qua Bái Nguyệt giáo cũng Thiên Dẫn có quan hệ, nói không chừng còn có thể tra ra được Triệu Y Li đang ở đâu.

Nguyên Tuy Phong nghĩ như vậy, ngạo nghễ đỉnh thân mình. Cho dù trước mắt toàn bộ nội lực bị mất, mặc kệ Bái Nguyệt giáo ra điều kiện gì hần cũng phải thử một lần.

Tới dưới chân núi, Nguyên Tuy Phong trong túi đã không còn gì có thể mua tân trang. Triệu Vân Tề không chút lo lắng, ngược lại vì thấy sắc mặt Nguyên Tuy Phong đã khôi phục lại bình thường mà cảm thấy cao hứng, thêm vào đến chợ mua tay vui mừng, dùng sức lôi Nguyên Tuy Phong chạy thực nhanh, miệng còn nhớ kỹ cùng Tuy Phong tìm Triệu Y Li sau đó trở về Yên Lôi bảo thành thân.

Thành thân? Nguyên Tuy Phong xanh mặt giấy dựa, e ngại thân thể bây giờ không thể ngăn lại Triệu Vân Tề diên ngôn diên ngữ. Hần bây giờ nhọc đến gấp cưỡi cũng không làm được gì, cũng may trước mắt còn một cao thủ ngu ngốc. Nghĩ tới đây, Nguyên Tuy Phong tìm một người qua đường trong trấn, hỏi ác bá tối độc ác ở nơi này ở đâu, trong lòng âm thầm tính toán

Đợi cho sắc trời dần tối, Nguyên Tuy Phong lôi Triệu Vân Tề đến nhà giàu trong lời nói của người qua đường, giao cho y đi vào cướp ngân lượng.

Cuối cùng mấy ngày nay ở chung Nguyên Tuy Phong cũng hiểu tính tình Triệu Vân Tề, gạt y Đổ đại gia kia không chỉ thiếu tiền không trả mà còn ức hiếp dân lành tội ác tày trời.

Triệu Vân Tề nghe xong quả nhiên ngoan ngoãn làm theo, dựa theo lời Nguyên Tuy Phong, có vài người thân tình dữ tợn đến chém vào y mấy đao, quả nhiên trong chốc lát trở nên âm ỉ, Triệu Vân Tề cười ha hả mà cầm một bao bạc đi ra.

Nguyên Tuy Phong cũng không xem tên ngốc này cướp được nhiều ít, chỉ tùy tiện lấy một khối bạc vụn, đến một cửa hàng may, mua cho hần cùng Triệu Vân Tề mấy bộ xiêm y.

Khi trả tiền trong lòng lại hổ thẹn. Nghĩ đến hần đường đường là đồ đệ của Thiên Sơn lão nhân vang danh thiên hạ, trên giang hồ vang tiếng là nhân vật số một, hiện giờ lại rơi vào cảnh phải dựa vào tên ngốc này giết tiền, thật sự là xấu hổ lắm.

Triệu Vân Tề làm sao dự đoán được Nguyên Tuy Phong bên này cảm xúc cuộn cuộn, y mắt thấy người âu yếm không hiểu sao mà hai má ửng đỏ, càng hiển phong tư, ở bên cạnh lén nhìn Nguyên Tuy Phong, vui mừng nhe răng nhếch miệng cười, rất tự tại

“Đi thôi.” Nguyên Tuy Phong ngẩng đầu vô tình thấy bộ dáng Triệu Vân Tề đang cực kì vui vẻ, trong lòng không khỏi có chút khí.

“Tiểu Nguyên, chúng ta tới phía trước ăn vài thứ đi?”

“Không được!” Nguyên Tuỳ Phong giờ phút này tâm tình cực kì tồi tệ

“Vậy người có khát không? Không bằng chúng ta.”

“Không được!”

“Ta nghĩ người thân mình cũng đã tốt hơn, chúng ta cũng mau chút tìm Li nhi về.”

“Không được!” Lời vừa nói ra, bản thân Nguyên Tuỳ Phong cũng thấy sững sốt, chính là muốn phủ quyết lời nói Triệu Vân Tề, thật không dự đoán được tên ngốc này lại cũng có thể nói được đến chính sự.

“Chúng ta mau một chút tìm Li nhi trở về sao đó thành thân, người nói được chứ?”

Nguyên Tuỳ Phong suýt tý nữa liền nghịch lại lối suy nghĩ trước nói hảo , cái này mới làm cho hắn nổi lên một trận mồ hôi lạnh. May mà ngừng kịp, nếu không tên ngốc tử này càng trở nên làm càng?

Triệu Vân Tề thấy Nguyên Tuỳ Phong trầm tư không đáp, liền thân thủ tiến lên chuẩn bị giống như lúc ở trên núi ôm hắn hành tẩu, nhưng hiện giờ Nguyên Tuỳ Phong đã có chút khí lực, lại ở nơi đường phố như thế này sao có thể đáp ứng? Hắn lúc này thật mạnh đẩy bàn tay Triệu Vân Tề ra, bước đi về phía trước, biến thành Triệu Vân Tề mang vẻ mặt khóc tang.

Nhưng nửa canh giờ sau, hắn nghĩ muốn hư đầu cũng không nghĩ ra, hắn một thân võ công cao cường vì sao lại biến mất hoàn toàn? Biến thành đi được chỉ vài bước liền suy yếu đành phải về quán trọ nghỉ ngơi. Mà hiện tại đến thay quần áo cũng là quá cố sức chứ nói chi là tắm rửa.

Nguyên Tuỳ Phong trời sinh tính hảo khiết, một ngày không tắm là cực kì khó chịu, nhưng hắn có chết cũng không cho Triệu Vân Tề giúp hắn chà lưng, khó mà bảo đảm tên ngốc này sẽ không làm việc kì quái gì!

Chính là dù Nguyên Tuỳ Phong có muôn lần không muốn, vạn lần không hài lòng, vì để cơ thể sạch sẽ cũng đành phải tuân theo Triệu Vân Tề đưa hắn vào trong bồn nước ấm, sau đó chờ bình tĩnh trở lại thét lệnh Triệu Vân Tề đem tiếp vào hai bồn nước ấm.

Kỳ thật Nguyên Tuỳ Phong làm vậy cũng không phải là nô dịch Triệu Vân Tề, hắn chỉ là chịu không nổi ánh mắt sáng ngời hữu thần của tên ngốc này nhìn chằm chằm vào thân thể lỏng lẻo của hắn thôi. Chỉ bất quá không biết tại sao giờ phút này hắn lại để ý đến ánh mắt ngu ngốc kia?

Nhưng mà Triệu Vân Tề vì được giúp Nguyên Tuỳ Phong làm việc này việc nọ mà vô cùng vui sướng và hưng phấn, mặc kệ Nguyên Tuỳ Phong gọi y để lấy nước hay lấy khăn và vân vân, y đều làm thực cam tâm tình nguyện, hai mắt cũng cười đến híp mắt.

Nguyên Tuỳ Phong ban đầu có chút xem thường bộ dáng nô bộc ngoan ngoãn của Triệu Vân Tề, nhưng chậm rãi, hắn kinh ngạc phát giác rằng ánh mắt của hắn cũng bắt đầu chuyển động theo thân ảnh của Triệu Vân Tề, mà cũng thụ hưởng thụ sự nhiệt tình của đối phương, cũng thật không cam tâm khi phát giác mặt khác mình cũng thật thích nhìn thân ảnh cao cao to lớn kia của nam nhân, chỉ cần hắn nói một câu là làm ngay.

Cho dù khi đem nước ấm đổ vào bồn bồn làm văng lên mặt Triệu Vân Tề, nhưng ánh mắt y vẫn không thêm quan tâm chỉ tùy tay vừa lau vừa nhìn Nguyên Tuỳ Phong ngốc cười ha hả, chờ câu phân phó tiếp theo của hắn.

Triệu Vân Tề tựa như một đứa trẻ toàn tâm toàn ý cố sức biểu hiện trước thứ mà nó yêu quý nhất, lấy lòng chỉ đối lấy một lần đối phương tươi cười khen thưởng.

Nguyên Tuỳ Phong thủy hạ mắt, hắn thực sự không hiểu, chính mình có cái gì tốt? Vì cái gì mà tên ngốc cao to này lại đối với hắn như vậy? Chỉ sợ lấy trí tuệ của Triệu Vân Tề mà nói, tên ngốc này cười vợ hàm nghĩa là gì cũng không biết đi? Nhưng miệng mở ra là cứ kêu vợ, vợ.

Àn, thật đúng là làm cho người ta không chịu nổi.

Đột nhiên Triệu Vân Tề lại chuyển qua ngồi xổm xuống trước mặt Nguyên Tuỳ Phong hai mắt nháy cũng không nháy nhìn chằm chằm thân hình bên trong bồn nước.

“Làm gì?” Mặt Nguyên Tuy Phong không khỏi nóng lên, lập tức phát hiện chính mình thất thố hung hăng rống giận Triệu Vân Tề một câu.

“Tiểu Nguyên.”

“Đi qua một bên!” Nguyên Tuy Phong không biết vì sao đối mặt với Triệu Vân Tề lại có chút hốt hoảng, cho nên không đợi người ta nói hết câu đã tái mặt rống giận. Đương nhiên, nhìn qua bên kia, Triệu Vân Tề vì ngữ khí hung hãn của hắn mà ngũ quan nhẫn lại một khối.

“Cái kia, người giúp ta trải giường hảo, có được không?” Nguyên Tuy Phong thấy bộ dáng Triệu Vân Tề như thế, trong lòng bỗng dưng mềm nhũn, liền chậm lại khẩu khí.

“Được, được!” Triệu Vân Tề lập tức đi về phía giường, đem chăn trải ra giường, cả người nằm lên kéo góc chăn lăn qua lăn lại, rất khoái hoạt.

Nguyên Tuy Phong rất hối hận vì để tên ngu ngốc này giúp hắn sửa sang giường, rõ ràng biết Triệu Vân Tề ở cái “tuổi” này thích nhất là ở trên giường lăn qua lăn lại, thế nào mà biết trước vẫn phạm phải?

Bất quá chờ Nguyên Tuy Phong tẩy rửa xong đã là nửa canh giờ sau, Triệu Vân Tề vì thời gian dài không ai quan tâm, sớm đã ngã trên giường vù vù ngủ. Khách *** này chỉ còn lại vài gian phòng, lại chỉ có một cái giường lớn, Nguyên Tuy Phong theo thói quen định rút kiềm, vốn muốn lay tỉnh Triệu Vân Tề đang ngủ say.

Nhìn nhìn khuôn mặt nam nhân đang ngủ lộ rõ sự mệt mỏi, không khỏi làm hắn nghĩ đến khi bọn họ đang ở trên núi, tình cảnh Triệu Vân Tề vì hắn chữa thương mà tiêu hao một lượng lớn nội công, trong lòng nhất thời cảm hỗn loạn, cuối cùng vì chính mình cũng đã quá mệt mỏi, nên cũng lười đuổi Triệu Vân Tề, chỉ lấy chân lợc lợc đạp nam nhân vào trong một chút, liền ngã vào trên giường nhắm mắt ngủ.

Cư nhiên cảm giác ngủ hương vị thực ngọt ngào, cho đến khi mặt trời lên cao Nguyên Tuy Phong mới không tình nguyện mà mở mắt ra.

Đột nhiên hé mắt ra thì thấy khuôn mặt phóng to ở dưới chóp mũi hù Nguyên Tuy Phong nhảy dựng lên, theo phản xạ lùi về sau, mới nhìn thấy rõ khuôn mặt kẻ sát bất chính đó chẳng phải là Triệu Vân Tề sao? Hắn có chút thẹn quá hoá giận cư nhiên mình bị tên ngu ngốc này làm cho thần kinh kinh hoảng, nhẫn không được mà trừng mắt liếc người bên cạnh một cái.

Nhưng mà, Nguyên Tuy Phong lại hoàn toàn không ngờ tới, Triệu Vân Tề lại an tĩnh hoàn toàn không giống với tên đại ngu ngốc bình thường.

Đã không còn ngờ ngạc tươi cười, hình dáng khuôn mặt lại trở nên tuấn mỹ dị thường, làm cho người ta không thể dời mắt khỏi hắn. Hàng mi dày, sóng mũi cao cao, đôi môi hơi dày, chỉ thấy nam nhân này hết thấy như hoàn mỹ.

Thực không ngờ, Triệu Vân Tề còn có bộ mặt như vậy, không biết trước kia lúc trí lực kiện toàn đại công tử Yên Lôi bảo trong mắt người ta chính là có bộ dáng gì?

Nguyên Tuy Phong cảm thấy có chút thất thần. Không hợp lý!! Chẳng lẽ bởi vì tối hôm qua mình thật sự mệt mỏi nên hôm nay thần trí cũng hồ đồ?

Nghĩ đến đây, Nguyên Tuy Phong cũng không nể nang gì, một chương đẩy ra Triệu Vân Tề: “Cút ngay.”

Nhưng mà Triệu Vân Tề lại động cũng không động, nhiều ít cũng làm cho Nguyên Tuy Phong cảm thấy kinh ngạc. Bởi vì nếu là bình thường, nam nhân này vẫn sẽ đối hắn cười đáp lại tựa hồ còn chảy cả nước miếng, nhất định sẽ tỉnh lại trước hắn, cũng nhất định cũng sẽ lưu trên mặt hắn vài vết hôn mới chịu cút.

Như thế nào lúc này nam nhân không chỉ không mở mắt, hơn nữa bị hắn đẩy thế nào cũng chỉ như con lợn chết không nhúc nhích tý nào?

Nguyên Tuy Phong lập tức cảm thấy được không thích hợp, hắn lập tức xoay người đứng lên, hành động cực kỳ nhanh chóng lại kịch liệt, liền ngay cả độc tố ở đan điền cũng bị tác động, làm cho ngực hắn một trận khốc chịu .

Nhưng Nguyên Tuy Phong hoàn toàn không để ý, trong miệng vội vội mà mắng Triệu Vân Tề phạm đến hắn, lại dùng sức đẩy hai mắt nhắm nghiền của Triệu Vân Tề

Lúc này, tiếng nam nhân hít thở khê khàng trong phòng tựa hồ nghe không được, Nguyên Tuy Phong bị y làm cho chẳng hiểu gì cả mà trở nên kinh hãi, hắn vội vàng lấy tay nắm mạch môn ở cổ tay Triệu Vân Tề, cứ nhiên không có một tia nhảy lên.

Nguyên Tuy Phong chỉ cảm thấy ngực một tia đau đớn, hắn không thể tin tưởng mắt nhìn người nam nhân hôm qua vẫn tươi cười rạng rỡ với hắn, thế nhưng giờ phút này đã không còn mạch đập ? Tay hắn chưa bao giờ run như thế, tim cũng đập nhanh liên hồi, nhưng vì thói quen không biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài nên sắc mặt Nguyên Tuy Phong vẫn như thường, lấy tay dò xét hơi thở của Triệu Vân Tề, đồng dạng cũng không có!

Khuôn mặt Nguyên Tuy Phong không khỏi bắt đầu trở nên trắng bệch, hắn chỉ cảm thấy đầu cũng mê mang trong chốc lát, lấy lại tinh thần thì phát giác tay đang đặt bên cổ Triệu Vân Tề, cẩn thận nghe xuống, cuối cùng cũng cảm giác được một ít nhịp đập. Thở dài nhẹ nhõm một hơi, Nguyên Tuy Phong tái gối đầu lên ngực Triệu Vân Tề, cũng nghe được tiếng tim đập rất nhỏ lại yên lòng.

Nhưng mà, mình làm sao lại khẩn trương như vậy, nam nhân gốc này dựa vào cái gì lại làm cho chính mình doạ thành như vậy?? Nguyên Tuy Phong lấy lại tinh thần, cũng tự biết khuôn mặt mình đang ửng đỏ, lập tức nhin không được lấy chân đạp Triệu Vân Tề một cước. Nhưng không biết là Triệu Vân Tề đang hôn mê hay ngủ say mà hoàn toàn không phản ứng, khiến Nguyên Tuy Phong giận đến tái mặt. Chính là bản thân hắn cũng không phát hiện, hai mắt của hắn hiện giờ vẫn thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Triệu Vân Tề còn đang nhắm chặt hai mắt, ngay cả tiếng hít thở cũng nhỏ đi nhiều.

Tên ngu ngốc này muốn ngủ bao lâu? Lại quay về tình cảnh im lặng như lúc đầu làm cho hắn có cảm giác có chút không khỏe, hắn giờ phút này lại có chút hoài niệm hình ảnh khi Triệu Vân Tề tỉnh dậy

Nhớ rõ tên ngu ngốc này từng đưa cho hắn một thanh mộc kiếm, chỉ tiếc là đã sớm bị hắn vứt đi đâu rồi. Về sau chờ Triệu Vân Tề tỉnh dậy nhất định sẽ bảo y làm cho hắn hai thanh xinh đẹp gì đó.

Nguyên Tuy Phong nghĩ đến xuất thần, chính là lúc đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên trên mặt cảm thấy thật ấm áp, nhìn lại mới hiểu được là Triệu Vân Tề không biết là từ khi nào đã tỉnh lại, hai mắt mê man buồn ngủ đang lấy tay sờ sờ trên mắt hắn.

“Làm cái gì?” Nguyên Tuy Phong chụp lấy bàn tay Triệu Vân Tề, lại vì lo lắng y lại đi vào cõi thần tiên thiên ngoại mà nắm chặt tay y. Nguyên Tuy Phong một lần nữa trong lòng âm thầm hổ thẹn, cho dù lúc này võ công của hắn hoàn toàn mất hết, nhưng dù sao vẫn là tai thính mắt tinh, như thế nào lại để Triệu Vân Tề đến gần mà không hề hay biết?

“Hắc hắc, tiểu Nguyên bộ dạng người vừa rồi thật đẹp mắt!” Triệu Vân Tề dụi dụi mắt, nhìn chăm chăm vào Nguyên Tuy Phong đang giận cười hì hì nói.

Hắn nhìn ra song cửa mới biết giờ ăn cơm trưa đã qua, liền ngược lại thét lệnh nam nhân cao lớn đi rửa mặt, sau đó mang theo Triệu Vân Tề đi, hoàn toàn đem chuyện Triệu Vân Tề ngắt một cách khó hiểu bỏ ra sau đầu. Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Chờ Triệu Vân Tề rửa mặt xong, lúc hai người dùng cơm sắc trời cũng đã bắt đầu ngả màu hoàng hôn.

Nguyên Tuy Phong thật sự không muốn mang theo Triệu Vân Tề, cái kẻ đang thỏa mãn vuốt bụng tròn vì ăn no kia cùng đến Bái Nguyệt giáo một chút nào.

Hôm nay nghĩ kỹ lại, hầu hết các giáo phái dị tộc đều khá thần bí, tựa như trên giang hồ ai cũng biết Bái Nguyệt giáo ở đâu, nhưng không một ai có thể chiếm được lợi từ Bái Nguyệt giáo.

Hơn nữa nghe nói tổ chức Thiên Dẫn cũng đang định thôn tính Bái Nguyệt giáo, nhưng vẫn không thành công vì nơi Bái Nguyệt giáo tọa trấn là chỗ mà ngay cả Thiên Dẫn cũng khó lòng mà can thiệp vào.

Không biết bọn họ lần này đi vào, đối phương có đồng ý cứu chữa không? Còn có, Triệu Y Ly bị Thiên Dẫn bắt đi, không biết bây giờ ra sao rồi?

Ngày ấy Triệu Y Ly dường như bị thương khá nặng, bây giờ Nguyên Tuy Phong không những mất hết võ công, mà bên người còn dẫn theo một tên ngốc hồ đồ Triệu Vân Tề, không biết khi nào mới cứu được Triệu Y Ly về nữa? Cũng không biết tên ngu ngốc vô công khi thì hiện khi thì mất này có công dụng không nữa? Ai mà dám trông cậy vào Triệu Vân Tề? Tên kia bản thân hắn còn chưa tự chiếu cố được

Trong lòng mang nhiều phiền não, ngực cũng buồn phiền, khiến đầu trở nên choáng váng.

“Tiểu Nguyên, người mệt mỗi sao?” Triệu Vân Tề ở kề bên thấy sắc mặt hắn khó coi, ngực cảm thấy thật đau. Hiện tại Tuy Phong trông suy yếu khiến y bỗng hoài niệm một người ngày trước vẫn rất khỏe mạnh, cho dù y không dám lớn mật với hắn, nhưng lúc ấy Tuy Phong cũng rất có tinh thần

“Hanh, muốn cười sao? Nếu không phải do thứ độc chết tiệt kia, hiện tạ ta. . .” Nguyên Tuy Phong nói được một nửa bỗng thấy thân thể lay động, nguyên lai là do Triệu Vân Tề đột nhiên ngồi xổm xuống, kéo hắn ngồi lên lưng y.

“Yên tâm đi, tiểu Nguyên. Ly nhi nói cho ta biết khi sinh bệnh thì tìm đại phu kê đơn thuốc, sau khi uống sẽ vô sự nha?” Triệu Vân Tề một bên vui vẻ như trẻ con, một bên quay đầu lại nói với Nguyên Tuy Phong đang suy sụp tinh thần “Người mệt ta liền công người đi. Nột, ta cũng có thể ôm người nha. Như thế cũng không vi phạm chuyện ta đã đáp ứng người, người đừng nóng giận”

Nguyên Tuy Phong trầm mặc một hồi, thanh âm buồn bực: “Mau đi cho ta”

Triệu Vân Tề tất nhiên cước bộ nhanh hơn, toàn lực mà đi theo hướng Tuy Phong chỉ. Tuy Phong nghĩ với nội lực của tên ngu ngốc này mà dồn vào sức bàn chân thì xem ra dân chúng bình thường khó lòng mà thấy nổi diện mục của họ đi? Bất tri bất giác người trên lưng nhẹ nhàng dựa đầu vào vai Triệu Vân Tề.

Hai bên gió đập vào mặt, thực sự làm cho người ta không khỏi thư thái hẳn lên.

“A, đây là cái gì?” Triệu Vân Tề đang lao vút thì bỗng dừng lại, Nguyên Tuy Phong cũng chăm chú nhìn theo, nguyên lai là bọn họ đã chạy vào trong một đám trẻ con đang chơi hội chùa, mà Triệu Vân Tề đối với bọn trẻ đeo mặt nạ cực kì hứng thú.

Nguyên Tuy Phong quay đầu nhìn thấy đôi mắt ước ao của Triệu Vân Tề dành cho mấy đứa trẻ mặt hồng hồng lục lục, thần thái dường như rất muốn làm thử.

Chẳng hiểu vì sao, hắn chợt nghĩ Triệu Vân Tề mặc dù thường có cử chỉ của trẻ con, nhưng hẳn lúc này đối diện với vẻ mặt ngu si của y hoàn toàn không chán ghét, trái lại thấy y mục trùng khẩu ngữ trông thật thú vị, Nguyên Tuy Phong lấy ra hai đồng tiền đưa cho người bán hàng rong, cầm lên mặt nạ màu đỏ đưa y.

Hắn nhìn y thật kinh hỉ nhìn vật trong tay hắn, trong lòng âm thầm buồn cười, tái liếc mắt đến cái trán bị gió làm cho trơn bóng, trên mặt không có một giọt mồ hôi, cũng không khỏi thán nội lực của tên ngu ngốc này cũng thật cao siêu.

Lúc này hắn nhìn thấy Triệu Vân Tề rất thích cái mặt nạ kia, tâm bỗng khẽ động, nhưng do thói quen nên trên mặt vẫn vô diện biểu tình, liền lấy mặt nạ đeo vào mặt Triệu Vân Tề.

Quả nhiên khiến cho Y mừng rỡ như được lên trời, tiếp tục công Tuy Phong lao nhanh về phía trước, chạy vài bước mượn lực bay lên nóc nhà

Mang theo Nguyên Tuy Phong chạy rất nhanh hướng đến Bái Nguyệt Giáo, chỉ cần gặp hồ hoặc mặt nước thì mới dừng lại, quay lại tự rung đùi đắc ý một trận khiến Tuy Phong nhin không được cười khê, dần dần cũng quên đi mất trong người còn đang mang kịch độc

Khi đi đến trấn tiếp theo Nguyên Tuy Phong khó khăn khuyên can mãi Triệu Vân Tề mới chịu bỏ mặt nạ xuống, buổi chiều lúc ngủ, hắn liền đặt mặt nạ lên đầu Triệu Vân Tề đang vù vù ngủ bên cạnh, mỉm cười

hồi tưởng lại mấy ngày nay Triệu Vân Tề luôn luôn nghe lời hấn, nhịn không được liên tưởng người này thật giống đại cầu nha! Không biết Triệu Y Ly khi đối mặt với đại ca như vậy có liên tưởng tương đồng không?

Vừa nghĩ đến Triệu Y Ly, lòng Nguyên Tuy Phong không khỏi trầm xuống, hấn lúc này kì quái phát hiện: tựa hồ khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên trước đây vẫn ở trong lòng hấn, dường như gần đây đã lâu không nghĩ đến?

Tại sao lại như vậy? Nguyên Tuy phong thì thảo tự hỏi, liếc mắt nhìn Triệu Vân Tề đang ngủ bên cạnh, phản xạ lập tức quay người không liếc nhìn y nữa

Qua hơn mười ngày nữa, Nguyên Tuy Phong và Triệu Vân Tề rốt cục cũng đã đến ngọn núi nơi Bái Nguyệt giáo trụ.

Mà mấy ngày này, Tuy Phong đều dựa vào nội lực cường hấn của Triệu Vân Tề miễn cưỡng chặn lại độc phát.

Nửa đêm chính là lúc độc phát mạnh nhất, là thời khắc Tuy Phong thống khổ nhất. Cho dù Triệu Vân Tề truyền nội lực giúp hấn điều tức, nhưng độc tố vẫn đang lan dần trong cơ thể hấn khiến cơ thể hấn lúc thì lạnh như băng lúc thì nóng như lửa

Cứ như vậy lặp lại nhiều lần, mỗi khi đông lạnh như vậy thần trí hấn không còn rõ ràng nữa, Nguyên Tuy Phong liền hi vọng có một vòng tay ấm áp ôm chặt lấy hấn, cái ôm của người kia hoàn toàn không để ý thân thể hấn có bao nhiêu băng lãnh vẫn cứ ôm chặt lấy hấn, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm hấn.

Mà lúc Tuy Phong lung lay nắm chặt y phục lúc nóng, hấn vẫn nghe tiếng khăn mát chà lau, tiếng nước nhẹ nhàng, quần áo cần thận được cởi ra, cái gì đó lạnh lạnh ướt ướt được đặt trên trán. . . .

Đến sáng sớm ngày thứ hai, Nguyên Tuy Phong phát giác ra thói quen sáng sớm của hấn là bắt giắc tìm kiếm khuôn mặt thật thà chất phát của Triệu Vân Tề, hơn nữa đối với khuôn mặt không một tia hờn giận của y hấn đã thực sự không thể trách cứ được gì nữa rồi, chỉ có thể thâm oán chất độc chết tiệt này, khiến hấn lâu nay bị tên ngu ngốc này ăn đậu hủ mà vẫn không thể cảm tức!

Bên người truyền đến tiếng động lớn kéo lại tâm trí sớm đã đi vào cõi thần tiên của Nguyên Tuy Phong.

Nhìn thấy thần sắc tiêu tụy của Triệu Vân Tề tâm không khỏi khẽ động. Khuôn mặt y lộ ra đau đớn giống như là tiểu hài tử nhìn thấy chú chim nhỏ yêu quý mà mình nuôi dưỡng chết đi, khổ sở đến hai hàng lông mày cũng nhíu lại gần nhau.

“Rừng cây này thật cổ quái!” Đột nhiên không biết từ đâu vang lên thanh âm của nam tử? Nhìn sang mới thấy đó là một nam tử diện mục tuấn mỹ, trong tay còn đỡ một nữ nhân yêu kiều diễm lệ. Cử chỉ của hai người rất thân mật, chắc là phu phụ đi?

Lúc Nguyên Tuy Phong đảo mắt nhìn lại Triệu Vân Tề, thấy ánh mắt y nhìn hấn cũng giống như nam tử kia nhìn thê tử, nhãn thần lo lắng thẳng tắp nhìn hấn, cư nhiên lòng hoảng hốt, không dám đối diện.

“Bái Nguyệt giáo chủ am hiểu kỳ môn độn giáp thuật, chúng ta muốn gặp hấn chắc phải gặp nhiều trắc trở đây” Phía trước lại xuất hiện một trưởng giả khác cũng đang nhíu mày nói chuyện. Nói xong liền liên tục ho khan, hai gã thiếu niên phía sau hấn lập tức tiến lên vỗ nhẹ lưng, thần thái vô cùng tôn kính

Xem ra bọn họ cũng là đến Bái Nguyệt giáo cầu y.

Nguyên Tuy Phong từ trước đến nay thích một mình một chỗ, cũng không cùng bọn họ tiếp lời, hấn liếc nhìn một lượt rừng cây chắn phía trước họ, sau đó tựa sát vào tai Triệu Vân Tề nhẹ nhàng nói phương hướng cho Triệu Vân Tề

Triệu Vân Tề lập tức nhích người, y tuy rằng không biết độc trong người tiểu Nguyên có bao nhiêu lợi hại, nhưng y biết rõ bệnh của tiểu Nguyên lúc này rất phiền phức, lập tức theo lời hấn mà đi.

Mà mấy người cầu y đang do dự đứng trước chân núi Bái Nguyệt giáo liền lập tức đi theo. Nguyên Tuy Phong cũng không ngăn cản, lẳng lẽ chỉ huy Triệu Vân Tề đi đến phía trước, tại trong rừng cây nhảy né, không cần nửa canh giờ đã qua được cánh rừng.

“Vị công tử này thật quá tài giỏi, hai phu phụ ta ở đây mấy ngày nay căn bản vô pháp qua khỏi trận pháp này, công tử liếc mắt một cái liền nhìn ra. . . “

“Lên núi” Nguyên Tuy Phong lạnh lùng cắt lời nam nhân đang đỡ thê tử kia, căn bản là không thèm liếc nhìn đối phương, cúi đầu phân phó Triệu Vân Tề.

Nam tử ngẩng ra, trên khuôn mặt ôn hòa lộ ra nụ cười xấu hổ, nắm chặt lấy thê tử hướng tổng đà Bái Nguyệt giáo lao đi.

Triệu Vân Tề công lực hơn xa những người giang hồ này, chưa đầy một khắc liền lên đến đỉnh núi. Hai người liền nhìn thấy một ngôi nhà tinh xảo do núi đá lỗi thiết mà kiến thành, đột nhiên có bóng người xuất hiện bên người họ.

“Yêu, lại là các người?” Nguyên Tuy Phong nghe thấy thanh âm khá quen, giương mắt nhìn lên, đó chính là thiếu niên miêu tộc gặp ở tiệm cơm

“Đông Tử!” Triệu Vân Tề lần thứ hai nhìn thấy bằng hữu của mình đương nhiên phi thường hài lòng, nếu như không phải công theo Nguyên Tuy Phong, y chắc chắn sẽ nhảy lên vui vẻ ôm lấy.

“Ha ha, lần trước ta còn chưa có cơ hội hỏi tên người.” Đông Tử cười dài lấy tay vỗ vỗ đầu Triệu Vân Tề, hắn nhìn tuổi thực còn nhỏ nhưng động tác lại cứ như trưởng bối của Triệu Vân Tề

Nguyên Tuy Phong thấy được điều này lập tức tràn đầy mất hứng, lạnh lùng trừng mắt nhìn Đông Tử, bây giờ hắn đối với tất cả những ai xem Triệu Vân Tề là hài tử đều không vừa mắt.

“Yêu, tiểu tử này sao lại trúng phải loại độc ghê gớm như vậy!” Hồng y thiếu nữ từ trong phòng bước ra thấy thế liền châm chọc

“Đông Tử, ta là Triệu Vân Tề, hắn là tiểu Nguyên” Triệu Vân Tề bào danh xong, lập tức nhìn chăm chú Đông Tử hỏi: “Đông Tử người biết đại phu ở đâu không? tiểu Nguyên nói cho ta ở đây có một người có thể chữa bệnh.”

“Ai? Ta biết người sẽ nói vậy mà, tuy rằng ta rất thích người, nhưng quy củ là quy củ” Đông Tử khó xử nhìn Triệu Vân Tề “Người cao to, nếu người hoàn thành chuyện ta yêu cầu, ta lập tức sẽ chữa bệnh cho bằng hữu người.”

“Hảo, nguyên lai Đông Tử là đại phu a? Người nói mau, là chuyện gì?” Triệu Vân Tề lòng tràn đầy vui mừng lập tức gật đầu đáp ứng

Lúc này đoàn người đến Bái Nguyệt giáo cầu y cũng đã đến, Đông Tử xoay người lại liếc mắt Nguyên Tuy Phong, hồng y nữ nhân bên người hắn cười nói: “Người còn có chút vận khí, có được y bên người”

Nguyên Tuy Phong trầm mặc không lên tiếng, nhưng trong lòng biết hắn trúng phải loại độc tương đối phiền phức, nếu không có công lực của Triệu Vân Tề chống đỡ hắn chắc đã sớm chết rồi.

“Đạm giáo chủ, thỉnh cầu ngài chữa bệnh cho thê tử của ta! Mặc kệ ngài muốn ta làm cái gì, ta đều đáp ứng.” Vị nam tử dắt theo thê tử cầu y thành tâm bái nói

“Đạm giáo chủ, thỉnh cầu ngài vô luận thể nào cũng giúp chúng ta cứu sống phụ thân, mặc kệ ngài muốn vàng bạc châu báu, thần binh lợi khí gì thì chúng ta đều có thể đáp ứng!”

“Đạm giáo chủ...”

Nguyên Tuy Phong thấy đám người giang hồ vây quanh Đông Tử cấn cấn dục nói, nhin không được hỏi: “Người là Bái Nguyệt giáo chủ?”

“Xem là vậy đi, ở đây ngoại trừ lão bà của ta còn lại không có ai có quyền ra lệnh cho ta” Đông Tử cười tùm tùm dùng bàn tay nhỏ bé gãi gãi lỗ tai, xoay người mi lộng mị nhãn đối Băng nhi nói.

Nguyên Tuy Phong lúc này chân chính lấy làm kinh hãi, nếu giang hồ đồn không nhầm, Bái Nguyệt giáo chủ tuổi gần năm mươi như thế nào Đông Tử chỉ dạng thiếu niên chưa đến hai mươi?

“Nhìn cái gì? Lại đứng chung với bọn họ thành một đoàn đi.” Đông Tử đâu phải không biết Nguyên Tuy Phong nghĩ gì, không khỏi tròng mắt liếc bệnh nhân đang chờ ra kia. lệnh Triệu Vân Tề đứng lại cùng đám người cầu y.

“Cái lão yêu quái này!” Nguyên Tuy Phong chửi thầm trong miệng. May mà trước mắt Đạm Đông cùng Băng Nhai vây đầy người, có vô số kỳ trân dị bảo, trong nhất thời bị đoàn người lôi kéo sự chú ý, nói nhao nhao ồn ào nên cũng không chú ý đến câu nói của Nguyên Tuy Phong.

Nguyên Tuy Phong tùy ý liếc qua chần kim được khắc hai đóa bạch ngọc gút lại với nhau cùng một chỗ, liên hoa cỡ bàn tay. Đóa liên ngọc vô giá cánh hoa gần cả trăm phiến, hai đóa hoa tinh xảo được ánh sáng chiếu rọi, cánh hoa hiện lên ánh sáng trong suốt khiến người vừa gặp liền yêu thích khó lòng buông tha.

Nguyên Tuy Phong đương nhiên biết nhìn hàng, hẳn biết vật này là kỳ trân vô cùng quý hiếm, giá của nó đủ để sống cả đời, dù là liên ngọc chế thô ráp cũng là hàng cao cấp.

Một bảo vật khác chính là một trường kiếm đen sắc bén, ám quang lạnh lạnh, tuy rằng nhìn qua đơn sơ nhưng đến gần liền cảm thấy một cỗ khí lạnh lạnh, do người cầm trong tay không dám nhúc nhích, đợi người nọ rút kiếm dĩ nhiên là không tiếng động. Vật này quả thật là một thanh thần binh lợi khí.

Chần kim mê người như vậy bày ra trước mặt nếu như là người không có định lực tốt thấy chỉ sợ là khó tránh khỏi choáng váng hoa mắt, miệng lưỡi khô ráp. Đạm Đông tuy cười hì hì nhìn từng thứ sở soạn một hồi tựa như rất thích thú khiến người cầu y không khỏi vui sướng.

Nhưng Nguyên Tuy Phong nhìn ra được trong mắt vị Đạm Đông cổ quái này kì thực cũng không hiện lên tia nhìn ham muốn, chỉ có mấy kẻ nóng vội muốn lấy lòng hẳn tựa hồ thật sự hưởng thụ.

“Người nghiêm túc cho ta, nhanh lên cho ta” Băng nhi bên cạnh véo lỗ tai Đạm Đông, nũng nịu trách mắng.

“Ai, ta cũng rất muốn những bảo vật này nha.” Đạm Đông hô đau giãy khỏi tay thê tử, cuối nhìn nhìn lại hắc kiếm lặng lẽ giương mắt đối đám người kia nói: “Bất quá quy củ là quy củ, tổ tông đã định ra thì ta phải tuân thủ.”

“Chẳng hay phải làm thế nào Đạm giáo chủ mới bằng lòng trị liệu?” Trong có người có người không dẫn nổi hỏi, bọn họ không có ai có cam đảm dùng sức mạnh. Không chỉ lo lắng Đạm Đông biết dùng độc mà còn lo lắng độc vật kỳ dị ở quanh.

Nhưng Triệu Vân Tề lại thực hưng phấn, nếu không phải vì bị Nguyên Tuy Phong mắng thì y đã nhảy lên cây, núi đá lấy tay bắt lấy mấy con tiểu trùng, lục xà, bò cạp ngũ sắt to lớn mà y không biết là tên gì đó thật là thú vị.

“Đi theo ta” Sau khi Đạm Đông quay đi, Băng Nhi lạnh lùng liếc nhìn bọn họ nói.

Một đám người liền không một tiếng động theo sát phía sau Đạm Đông và Băng Nhi, nhìn những thú vật hoang dã nơi đây không còn ai dám tranh cãi âm ỉ nữa. Dọc theo đường đi đầy tiếng ‘sàn sọc’ của rắn độc và bò sát, càng làm cho đám người ngoại trừ Tuy Phong và Vân Tề ra đều cảm thấy sợ hãi, một âm thanh cũng không dám động.

“Kì thật qui củ của ta lại rất đơn giản” Đạm Đông đứng trước một miệng hồ dừng lại, chỉ vào sương trắng cuộn cuộn dưới chân là một hồ nước sâu không thấy đáy cười nói: “Nếu các người có thể nhảy xuống ta sẽ đích thân chữa bệnh cho thân nhân của các người”

Vị Bái Nguyệt giáo chủ nổi tiếng khó khăn yêu cầu lại đơn giản như thế sao? Mọi người nhất tề tâm sinh nghi hoặc, nếu vậy tại sao nhiều năm qua vẫn không có ai thực hiện được? Nhưng Triệu Vân Tề lại không nghĩ nhiều như vậy, y chỉ reo lên một tiếng vui sướng, buông ra cánh tay đang đỡ lấy Nguyên Tuy Phong ra muốn tiến lên nhảy xuống. Nguyên Tuy Phong nhú mày nín lấy lay áo y, liếc mắt nghiêm khắc cảnh cáo y liền dọa cho họ Triệu cao lớn không dám động dấy.

“Đạm giáo chủ, ngài không phải nói đùa đi?” Vị dẫn theo thê tử trầm mặt trong chốc lát liền dẫn đầu nói.

“Ta sẽ không nói đùa với những người cầu y” Đạm Đông không chút để ý liếc mắt nhìn qua tiểu phúc hơi hở ra của vị nữ tử kia một cái, bất ngờ nói: “Thê tử của người lông mày thu liễm, hô hấp đoán nhịp, rõ ràng bị nội thương khí mạch hư hại. Lại thêm đang mang bầu khoảng bốn, năm tháng, người thì lại không

muốn bỏ đứa nhỏ, thầy lang tầm thường thì sẽ không dám trị, kỳ thật người xuống núi tùy tiện tìm một thầy lang y thật tạm được, phá đi đứa nhỏ thì tính mạng của thê tử người sẽ được bảo trụ. Nếu để thêm vài tháng nữa thì tính mạng cả hai sẽ khó giữ.”

“Đúng, đúng Đạm giáo chủ ngài nói cực kì chính xác” Nam tử kia nghe xong cảm thấy vừa mừng vừa sợ, hắn vừa nãy thấy Đạm Đông dung mạo còn nhỏ tuổi, chỉ nghe giảng hồ đồn đại nhưng cũng đối với y tôn kính cực kì, hiện giờ lại thấy đối phương chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra được bệnh trạng của thê tử không khỏi càng thêm bội phục, trong lòng cũng dấy lên hy vọng: “Nhưng phu thê ta không muốn mất đi đứa nhỏ này, ta nghĩ chỉ cần Đạm giáo chủ ra tay cứu giúp thì có thể giữ được phải không?”

“Đó là tất nhiên, chỉ cần người làm được việc ta yêu cầu, cứu thê tử của như cũng chỉ như ăn một bữa sáng thôi.” Đạm Đông nói xong thì vung tay với Băng nhi.

Mọi người không tự chủ nhìn về phía cô gái trẻ, chỉ thấy nàng tà tà cười, tay cầm một con dĩa lang khi mới vừa đến cửa hồ nàng bắt được, vung tay một cái liền ném nó xuống hồ.

Tiếp theo mọi người chỉ nghe thấy dĩa lang rên dài lên một tiếng sau liền không còn âm thanh nào nữa.

Băng nhi nhếch môi gỡ ra từ bên vách núi lấy ra một cái vọt dài, đỉnh có một cái vòng sắt dài, thả xuống mặt hồ một lát liền vọt lên một con vật lớn

Nhưng chỉ thấy là con lang lúc nãy giờ chỉ còn lại xương cốt, Băng nhi nhẹ lắc thêm vài cái thì xương cốt cũng không thấy nữa như hóa thành hư ảo trong lòng nước.

“Ta đã quên nói cho các người: hồ nước này có tác dụng ăn mòn xương thịt” Đạm Đông nâng quai hàm, tựa tiểu phi tiểu nhìn đám người mặt đại biến sắc, trong mắt càng tăng thêm phần châm chọc.

Hoàn hảo là tên ngốc tử kia ban nãy không nhảy xuống, mặc kệ là cầu y vô vọng nhưng Nguyên Tuỳ Phong không hiểu vì sao lại thở phào nhẹ nhõm, hơi ngẩng đầu lên nhìn Triệu Vân Tề đang xoa đầu trứng lớn mắt nhìn hồ nước biết là đối phương nhất định đang cảm thấy khó hiểu tại sao con lang nhảy mất liền không còn xương cốt, vẻ mặt ngơ ngác, trái liếc phải nhìn, bộ dạng cực kì tò mò khiến Nguyên Tuỳ Phong buồn cười thiếu chút nữa thôi là cười ra tiếng rồi.

Đạm Đông và Băng Nhi thoáng nhìn qua, đối với Triệu Vân Tề và Nguyên Tuỳ Phong có chút vi diệu.

“Thế nào, các người có nhảy hay không?” Đạm Đông nhàn nhã kéo tay áo: “Chỉ cần các người làm được, ta lập tức sẽ chữa bệnh cho người thân của kẻ đó.”

“Này, này.....”

“Này kia cái gì, không nhảy thì xin mời xuống núi, tiểu Thanh sẽ dẫn đường cho các người.” Băng nhi nói xong, đôi môi khẽ gọi, một con ưng khổng lồ liền bay xuống trên vai nàng, ngẩng đầu cao ngạo nhìn đám người.

“Đạm giáo chủ ngài như thế này là muốn gây khó dễ sao?” Một đứa con của lão nhân bị thương nhú mày nói: “Ngài như vậy thì tốt đẹp gì? Này không phải bức người sao?”

“Ta thích thế đấy, người quản được sao?” Đạm Đông vẻ mặt như thường: “Không muốn nhảy thì người ngay lập tức dẫn phụ thân rời đi đi, bất quá nếu không ai trong các người chịu nhảy thì phụ thân của các người cũng gần không chống đỡ được nữa rồi.”

“Người, người nói vậy là có ý gì?”

“Hừ, phụ thân người tâm mạch hao tổn, nguyên khí tiêu tán, các người càng bồi bổ cho hắn thì hắn càng suy yếu.” Đạm Đông nhẹ giọng nói: “Nếu các người không làm được việc ta yêu cầu thì ta tin tưởng trên đời này không ai có thể cứu được phụ thân các người”

“Ta, ta lệnh người mau trị cho cha ta, nếu không. . . “ Thiếu niên cắn răng quát, đồng thời nắm lấy thanh đao bên người muốn uy hiếp Đạm Đông.

Nhưng thân mình hắn chỉ mới vừa động, mọi người chỉ thấy Đạm Đông nhẹ hươ tay áo, bỗng dưới chân rung động và ngay cả thiếu niên đang muốn lại gần Đạm Đông cũng vậy, những hòn đá dưới đất không chút khách khí mà không ngừng công kích hắn, trong nháy mắt bức hấn lui về chỗ cũ

“Hôm nay vì ta thấy có một vị bằng hữu đến nên tâm tình không tòi cho nên chỉ cho người nằm trên giường nửa năm thôi.” Đạm Đông liếc nhìn thiếu niên chỉ vào Triệu Vân Tề lạnh lạnh nói: “Người nên cảm tạ người cao to ấy đi, nếu không một khi ta đã đánh người thì sẽ không chừa lại đường sống.”

Vừa dứt lời thiếu niên kia liền phun ra một ngụm máu, ngã vào người huynh đệ rồi cực đứng dậy không nổi nữa. Nguyên Tuy Phong thấy hết thấy, nhìn thấy trong đám người không ít người biết rõ không địch lại Bái Nguyệt giáo liền bắt đầu lui bước. Mà nữ tử mang bầu kia cũng không nỡ lòng nhìn phu quân hi sinh mạng mình nên cũng đang ôn nhu giục phu quân đưa nàng xuống núi.

Nam tử kia sắc mặt xanh mét, khó xử tỏ vẻ không nỡ nhưng thê tử lại yêu thương nhất quyết khuyên can. Trải qua khuyên bảo mãi nam tử ki cũng xấu hổ mà ôm nàng theo cự ững xuống dưới chân núi.

Còn bên lão giả kia thì sau khi giao thiếu niên bị thương cho hạ nhân thì lại có người muốn tiến lên nhưng bị lão ngăn lại. Xem vẻ mặt lão liền biết lão cũng không muốn vì thân tàn của lão mà táng mạng.

Nguyên Tuy Phong đến lúc này không khỏi cười lạnh. Hắn nhớ rõ vợ chồng kia dọc đường đi ân ái đến cỡ nào, khi lên núi thì trượng phu kia làm ra bộ dạng hận không thể đau thay vợ. Nhưng mới vừa rồi khi phải lựa chọn thì chỉ mới nghe thê tử khuyên vài câu thì quyết tâm liền mất sạch ?

Còn thiếu niên kia thì khi xuất kiếm với Đạm Đông chỉ nhanh nhưng không mãnh, ý định là để Đạm Đông làm hắn bị thương nhưng cũng không quá mức nghiêm trọng. Như thế thì hắn không cần nhảy xuống hồ cứu phụ thân nữa mà cũng không bị mang danh bất hiếu, khó trách khi Đạm Đông nhìn tên tiểu nhân này thì trong mắt càng thêm châm biếm.

Như thế nào là người trung nguyên vợ chồng ân nghĩa sâu nặng, phụ tử tử hiếu, làm sao không thể khiến Đạm Đông nhạo báng? Liền ngay cả Nguyên Tuy Phong chỉ đứng một bên quan sát cũng thấy gò má nóng lên, xấu hổ vì cùng thân phận là người trung nguyên khi đối diện với Đạm Đông.

“Đông Tử, có phải chỉ cần ta nhảy xuống là người sẽ chữa hết bệnh cho tiểu Nguyên?” Triệu Vân Tề nắm lấy tay áo Đạm Đông hàm hậu cười nói.

“Ngu ngốc, không được đi !” Tuy Phong nghe vậy giận dữ, liếc mắt oán giận y, hắn mới không muốn thiếu nợ ân tình y.

“Đúng vậy nha.” Đạm Đông liếc nhìn Nguyên Tuy Phong một cái “Vị bằng hữu này của người bệnh cũng lợi hại lắm, nếu mà thêm vài ngày nữa thì e là cả ta cũng không cứu nổi. Ân, nói đơn giản tiểu Nguyên của người giờ thân thể rất nguy hiểm, ở trong cơ thể như một cái động, mà cái động ấy sẽ hư thối, sau đó thịt hấn nha, nội tạng hấn nha, xương hấn nha sẽ hoá thành máu loãng chảy ra từ cái động ấy nha” Đạm Đông xấu xa cười sau khi nói xong còn cố tình tìm một ví dụ so sánh mà Triệu Vân Tề có thể hiểu được mà giải thích.

Nói thế càng làm Tuy Phong hận tên Bái Nguyệt giáo chủ này cực kì, vội vàng tiến lên lấy tay bắt lấy Triệu Vân Tề, rất sợ tên ngốc này sẽ làm chuyện dại khờ.

“Oa, ta không muốn tiểu Nguyên biến thành bộ dạng khó coi đó đâu.” Triệu Vân Tề vốn đã rất đau lòng tiểu Nguyên của y vốn khỏe mạnh trắng hồng mấy ngày nay suy yếu thành như vậy, mà hiện giờ nghe Đạm Đông nói ra lại khủng bố như thế càng gấp đến lợi hại.

Chưa để Tuy Phong quát xong đã quay người chạy đến bờ hồ không chút trì hoãn nhảy xuống. Ngay sau đó Nguyên Tuy Phong chỉ nghe thấy một tiếng phù phù trọng vật rơi xuống nước. Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Nguyên Tuy Phong ngơ ngác nhìn thân ảnh cao lớn của Triệu Vân Tề biến mất trước mắt, trong lòng khiếp sợ một cảm giác trống rỗng trào dâng nhất thời làm cho hắn yếu đuối khuy trên mặt đất trong đầu oanh một tiếng tất cả đều là trống rỗng.

Tên ngu ngốc kia đã chết rồi sao? Liền cứ như vậy chết đi?

Ý niệm này hiện lên trong đầu, làm cho Tùy Phong nhin không được run rẩy kịch liệt, giờ phút này hẳn thậm chí nghe thấy bốn phía vang lên tiếng. Một mảng hoang mang trước mắt, một mảng mơ hồ trong lòng cũng lạnh đi, lòng dâng lên một cảm giác không rõ.

“Ai muốn tên ngu ngốc nhà ngươi xen vào chuyện người khác!! Ai cần ngươi cứu?” Nguyên Tuy Phong tựa vào bên bờ hồ ngậy người thì thào nói. Nơi hồ hơi nước tụ nhiều, căn bản không để hẳn thấy được gì bên dưới. Bất giác Nguyên Tuy Phong tựa như theo bản năng đi về phía trước hít thở nặng nề, để khí kéo thân mình nặng nề tiếng về phía trước.

Trong khoảnh khắc ấy Tùy Phong thần trí cơ hồ hỗn loạn, điều duy nhất hẳn nghĩ được chỉ là xác nhận sinh tử của Triệu Vân Tề, hoàn toàn quên mất đây là hồ hủ cốt.

“Muốn chết sao? Nhưng ta không cho phép!” Đạm Đông bỗng nhiên tiến lên chế trụ bả vai hẳn, một bàn tay kéo lại nam nhân đang thất hồn lạc phách, vân đạm thanh phong cười nói: “Ta đã đáp ứng người cao to phải chữa khỏi cho ngươi, cho dù ngươi muốn nhảy xuống để hóa thành hư ảo cũng phải để ta trị xong mới được nhảy !”

“Ta giết ngươi!” Nguyên Tuy Phong rống giận, cũng không quản trong thân không còn nội lực, càng không để ý Bái Nguyệt giáo chủ trước mắt là người duy nhất có thể cứu hẳn, hấp khí để chống dùng hết khí lực còn tồn trong thân hung hăng bổ về phía Đạm Đông.

Nhưng quyền phong chưa kịp đến, Tùy Phong đã thấy dưới bụng một cảm giác đau nhói, độc khí cuộn cuộn hướng đến đại não, trước khi mất đi ý thức hẳn vẫn ngoan cố muốn lấy mạng đối phương.

“Chỉ cần ngươi có khả năng!” Một câu châm chọc của Đạm Đông truyền vào tai, theo đó Tùy Phong ngã xuống bất tỉnh.

Không biết bao lâu, Nguyên Tuy Phong bị một tiếng gọi như xa như gần âm ỉ gọi dần dần tỉnh, hẳn nhận ra người gọi hẳn dậy cư nhiên vẫn là kẻ đang cười ngậy ngô Triệu Vân Tề.

Nguyên lai hẳn vẫn bình an?

Tùy Phong động dậy, kinh ngạc khi nhìn thấy Triệu Vân Tề đang bưng một chén cháo, giống như mấy ngày nay đều là y chiếu cố hẳn vậy, nhẹ nhàng dùng thìa quấy đều, cuối cùng mới múc một muỗng cháo để bên miệng thổi nhẹ, sau đó đưa đến bên môi Nguyên Tuy Phong.

“Tiểu Nguyên, ăn đi, rất thơm nha!”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc này, Nguyên Tuy Phong đang trừng lớn hai mắt bất giác hé miệng nuốt xuống muỗng cháo ngọt ngào.

Lúc cháo đưa vào miệng, cặp mắt hữu thần của Triệu Vân Tề sáng ngời cười lên khoe mắt cong cong, so với hẳn đang ăn mỹ vị còn vui vẻ hơn gấp mấy lần.

Nhưng lập tức thần sắc Triệu Vân Tề âm đạm xuống, ngay tại lúc Tùy Phong đã yên lòng thì y cúi đầu xuống mãi cũng không thấy ngẩng lên.

“Ngươi? Như thế nào rồi?” Nói xong Tùy Phong mới phát hiện ra thanh âm mình khi nói với y đã mềm mại hẳn đi, có thể sánh với khi nói chuyện với Triệu Y Ly.

“Ta biết tiểu Nguyên yêu thích sạch sẽ, giờ thân thể ta hảo bản, ngươi nhất định chán ghét ta!” Thanh âm rầu rĩ từ trong cổ họng y chậm rì rì thốt ra, làm cho người đang nằm trên giường kia không khỏi tức giận.

“Ai nói ngươi bản thủ? Ngươi không tốt chỗ nào? Ngẩng đầu lên cho ta xem !”

“Nhưng mà ta biến thành như thế này ngươi cũng không thấy bản, ngươi vẫn thích ta sao?” Triệu Vân Tề đột nhiên ngẩng đầu lên thanh âm tràn đầy hy vọng.

Nguyên Tuy Phong kinh hãi nhìn đến vị nam tử dung mạo hoàn hảo thế nhưng giờ đây trước mặt hẳn nhảy mất hóa xương, trên mặt trên người từng khối thịt rất nhanh chảy xuống, trong phút chốc trở thành một khối xương khô dữ tợn, dọc theo xương cốt trắng bệch lệ nóng chảy dài dần biến mất trước mắt hẳn.

“Bạch si, ta không cho ngươi đi !” Nguyên Tuỳ Phong lúc này đầy lo lắng cùng khủng hoảng sao còn yêu sạch sẽ như ngày trước nữa? Hắn liền dùng hết khí lực toàn thân nâng người hung hăng ôm về phía bộ xương khô

Nhưng hắn chỉ nghĩ thấy một tiếng rắc, xương cốt cứng rắn đã tan thành tro bụi trong không khí, giấy lát liền biến khỏi vòng tay hắn.....

“Không!!” Theo một tiếng rống to Nguyên Tuỳ Phong rốt cục cũng mở mắt.

Nguyên lai vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng !!

Nước mắt mặn đắng hòa lẫn vào vị ngọt của thuốc đọng trên khóe môi, chờ đến khi nước mắt nhòa bớt đi hắn mới nhìn rõ được lúc này hắn đang ở trong một căn nhà gỗ tinh xảo hình như trong đây tất cả đều được mộc chế.

Triệu Vân Tề, cái tên ngu ngốc ấy thật sự đã chết sao? Chẳng lẽ hắn sẽ không bao giờ được nghe tiếng cười của nàng nữa, sẽ không bao giờ nhìn thấy gương mặt luôn tươi cười chân thành với mình nữa sao?

Tưởng tượng đến đây, trong mắt Nguyên Tuỳ Phong mờ lung lại càng khắc sâu. Hắn loạng choạng nâng tay lau khóe mắt, lập tức nâng người nhảy khỏi giường, khi chạm đất kinh ngạc nhận ra hai chân mình hoàn toàn không bị nhũn ra, khe vận nội lực, công lực đại khái cũng đã khôi phục hai ba phần.

Y thuật của Bái Nguyệt Giáo chủ quả danh bất hư truyền. Nguyên Tuỳ Phong nghĩ đến mấy ngày trước hắn chỉ cần phát độc thêm nữa sẽ vong mạng nên cũng không khỏi thấy khâm phục y thuật của Đạm Đông.

Nhưng mà, thân thể khỏe mạnh này của hắn lại do nam nhân ngu ngốc mà hắn luôn xem thường kia dùng cả sinh mệnh đổi lấy.

Nghĩ đến đây, Nguyên Tuỳ Phong không tự chủ được mà siết chặt ***g ngực, cố gắng áp chế điên cuồng đang muốn bùng nổ, nhưng hắn lại không muốn thừa nhận bị thương trong tim.

Đau! Đau, ngực, tứ chi, toàn thân đều đau như vậy, làm cho người ta không thể nào chịu nổi!

Nhưng cũng chính vì kịch liệt đau đớn này khiến hắn không ngừng nghĩ bàn tay to của Triệu Vân Tề luôn ở bên hắn, mang theo hắn đang bị thương nặng bôn tẩu, nghĩ đến y khi giúp hắn bức độc mặt làm trán chảy đầy mồ hôi, nghĩ đến ánh mắt lo sợ hắn chết đi của y. Nghĩ đến y hưng phấn giờ cao miêng thịt thở ngồi bên cạnh hắn thật cẩn thận vì hắn phải hết cỏ bụi, và những cái ôm ấm áp khi mỗi lần hắn độc phát.Đủ loại hình ảnh vụt lên trước mắt, nhưng không bao giờ nữa.....có thể thật sự cảm nhận được, không hiểu sao những hồi tưởng này khiến Nguyên Tuỳ Phong long đau đớn như muốn nứt ra?

Dù thể thanh âm rất khẽ truyền từ canh cửa vẫn khiến thanh niên đang thương tâm vô tận lập tức thu lại sắc mặt, âm thầm cắn răng vọt người tới cạnh cửa.

“Yêu, chỉ vừa mới tỉnh thôi tinh thần đã tốt như thế nha !” Tiếng cười Đạm Đông vẫn như trước truyền từ một bên cửa đến, ngay tại lúc hắn mở cửa ra, bàn tay liền che lại thể tấn công sắc bén của Nguyên Tuỳ Phong.

“Tiểu tử ngươi võ công không tồi, bây giờ chỉ mới khôi phục được một phần ba mà đã lợi hại như thế, xem ra đợi đến lúc ngươi hồi phục võ công thì ta lại có chút phiền phức?”

Đạm Đông vẫy vẫy cổ tay đang rung lên, tà mị nhìn vào ánh mắt như báo oán của Nguyên Tuỳ Phong, trong lòng cũng thầm khen đối phương không hổ là đệ tử của Thiên Sơn lão nhân.

“Ta nhất định sẽ giết ngươi!”

Nguyên Tuỳ Phong không thể để đầu óc mình nhàn rỗi, bởi chỉ cần một lúc nhàn thôi hắn liền thấy thân ảnh cao lớn kia trong đầu, tựa hồ hắn có thể nghe thấy được tiếng cười ngốc nghếch thoải mái kia.

Nghĩ đến y chỉ vì một câu nói của tên Bái Nguyệt giáo chủ kia mà xương cốt không còn, trong lòng hắn càng trào dâng hận ý, chỉ hận không thể ngay lập tức giết chết Đạm Đông.

“Từ từ. . .” Đạm Đông khẽ xoa thái dương, xoay tay lại đẩy cửa ra vội vàng đưa ngón tay chỉ về một hướng, rất sợ Nguyên Tuy Phong đã hoàn toàn tức giận xông lên vấn tội hắn.

Nguyên Tuy Phong hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn ra ngoài liền thấy trên bãi cỏ xa xa Triệu Vân Tề đang ngồi kết vòng hoa trên đám cỏ xanh.

Hình ảnh rõ ràng như thế kích thích đầu óc rỗng không của hắn dùng tốc độ cao vận chuyển, hắn không thể tin được siết chặt tay, cảm thấy được móng tay sắc nhọn đâm sâu vào tay mới biết được lần này hắn thật sự không nằm mơ.

Bên kia Triệu Vân Tề đã kết xong hai vòng hoa trao cho Bằng nhi đang ngồi bên cạnh hắn: “Tặng cho người cùng Đông Tử.”

“Này, còn đây là cho người với tiểu Nguyên đi?” Bằng nhi thấy thế, cố ý cười duyên với Triệu Vân Tề: “Thế này đi, người tặng ta cái đó ta mời người ăn dê nướng!”

Triệu Vân Tề lắc đầu như trống bỏi, hai tay càng nắm chặt. Ở trong lòng y nhưng thứ tặng cho Tuy Phong đều rất quan trọng, điều này trong mắt Tuy Phong càng rõ ràng so với ai khác.

“Keo kiệt.” Bằng nhi bị cự tuyệt bủ môi, giả vờ giận dỗi ngồi chồm hổm trên mặt đất nắm, cào, cào một phen bùn đất cây cỏ vứt vào người nam nhân cao lớn đang ngồi cười đến hạnh phúc, lập tức làm cho Nguyên Tuy Phong khó chịu cực kì.

Tên ngu ngốc này! Không có việc gì còn cùng nữ nhân vui đùa cao hứng như thế, chính mình ban này vì có gì phải lo lắng cho y nhiều như vậy?

Nguyên Tuy Phong thu hồi cảm xúc, dưới chân dùng lực, chớp mắt đã đứng trước mặt Triệu Vân Tề, nghiêng rằng nghiêng lợi dùng tay nhéo lỗ tai Triệu Vân Tề, đem nam tử đang chơi đùa vui vẻ xoay người đối mặt với hắn.

“Yêu, yêu, yêu, đau!” Triệu Vân Tề la lên, đột ngột nhìn thấy thần thái khỏe mạnh của Tuy Phong liền mặt mày hớn hở cũng không quan tâm tay của đối phương vẫn đang nhéo lỗ tai mình, liền mang vòng hoa trong tay đeo vào cổ Nguyên Tuy Phong, thừa dịp người kia đang tức giận đến gần người mà thật vui vẻ ôm lấy hắn xoay mấy vòng: “Tiểu Nguyên, người thật sự hết bệnh rồi!”

“Dừng lại cho ta!” Nguyên Tuy Phong giận tái mặt mắng, hắn vừa mới buông tâm liền làm hắn đầu óc choáng đến hoa mắt.

Bất quá không biết vì sao khi cảm nhận được đôi tay ấm áp, cảm thụ cái ôm ấm nồng cùng nụ cười trong sáng của tên ngu ngốc này, Nguyên Tuy Phong từ xưa lạnh lùng nay tâm lại ấm áp, mắt cũng không khỏi lần thứ hai ướt át.

Nhưng mà lực đạo trong tay lại hoàn toàn tương phản với ý nghĩ trong đầu một khắc cũng không do dự mà tăng thêm.

“Ai yêu!” Triệu Vân Tề cúi đầu, nhìn như một chú chó đáng thương bị chủ nhân ngược đãi, vô tội nhìn người kia tự nhiên lại hung dữ như thế, không rõ vì sao tiểu Nguyên lại giận như vậy.

“Được rồi lòng người không thoải mái cũng không nên tra tấn người cao to chứ. Thế nào người ta cũng vì người mà nhảy xuống hồ mà.” Đạm Đông tiến lên cười giảng hòa, tính toán đẩy tay Tuy Phong ra.

Nhưng hắn vừa động, Nguyên Tuy Phong cũng chẳng dời tay, còn tăng thêm lực siết lớn hơn, đau đến nước mắt Triệu Vân Tề cũng ứa ra, nếu không phải Tuy Phong nhìn thấy nam nhân ngu ngốc kia thật sự khóc ra hắn thật nghĩ muốn bóp chết Triệu Vân Tề —— ai bảo tên ngu ngốc này làm hắn thương tâm khổ sở đến thế?

“Tiểu Nguyên, thích không?” Thật vất vả mới trả lại tự do cho lỗ tai Triệu Vân Tề vượt nơi bị nhéo rất đớn kia, thật cẩn thận hỏi Nguyên Tuy Phong, hồn nhiên không hề chú ý đến biểu tình đang cười đến gia trá của Đạm Đông.

Cũng không phải đại cô nương, đeo vòng hoa gì chứ? Nguyên Tuy Phong nghĩ như vậy nhưng hành động làm ra cũng khiến hắn ngại người.

Hắn đang làm cái gì vậy? Hắn trúng tà rồi phải không? Đúng vậy, nhất định là thế rồi, nếu không thì hắn sao lại vuốt ve tên ngu ngốc này? Nhất định là do biết được người này vẫn sống nên tinh thần không ổn định rồi !

“Xích” Bên tai truyền đến âm thanh châm biếm của Đạm Đông, khuôn mặt khôi ngô của hắn lập tức có chút đỏ, đảo mắt nhìn thấy y bấn loạn ngồi trên bùn đất, lập tức lệnh y đi tắm rửa.

“Nhu nhu tiếp đi, tiểu Nguyên” Triệu Vân Tề nắm lấy cánh tay đang định rút về giống như làm nũng mà nói, nhưng mà lúc này nhận lấy cũng chỉ là cái liếc mắt xem thường.

Hắn biết là tiểu Nguyên đang sinh khí, không dám tái nài nỉ, ngoan ngoãn xoay người đi về phía chân núi.

“Chuyện này là sao?” Nguyên Tuy Phong nhìn theo Triệu Vân Tề đi xa dần lập tức quay lại chất vấn Đạm Đông.

“Rất đơn giản, mặc dù nước của hồ âm dương có tác dụng ăn mòn rất mạnh, nhưng nó lại kì diệu ở một chỗ.” Đạm Đông cười nói “Chỉ cần có cái gì rơi vào hồ trước đó người nhảy sau thì cũng chỉ là nhảy vào hồ nước bình thường thôi.”

“Hồ nước này biến hóa như thế, tai hại, vô hại luân phiên nhau” Bằng nhi thản nhiên nói “Lúc tổ tiên chúng ta tiến vào trung nguyên, đã bị nam nhân trung nguyên lừa dối để rồi cô độc suốt quãng đời còn lại. Khi lâm chung nàng dặn dò đệ tử: “Nếu gặp được người chân tình chân ý thì chúng ta có thể trở về Miêu Cương. Dù sao lão nhân nàng vẫn hy vọng có người như thế tồn tại.”

“Chỉ tiếc mỗi khi chúng ta làm mẫu xong, liền không có người nào làm được yêu cầu của Tổ tiên.” Đạm Đông sờ sờ đầu “trước đó vài ngày Thiên Dẫn bang ở trung nguyên các người còn vọng tưởng hợp nhất Bái Nguyệt giáo của chúng ta. Cả ngày đến núi tranh cãi âm ỉ phiền muộn chết, cuối cùng ta dùng trùng xua đuổi mới đuổi được bọn chúng xuống núi.”

“Cho nên chúng ta phi thường cảm tạ người cao to đã phá được quy củ của tổ tiên định ra, giúp cho bọn ta có thể quay về cố hương.” Bằng nhi nói ra lời từ đáy lòng “Sao người không trúng độc sớm một chút, như vậy người cao to cũng sớm nhảy hồ, chúng ta cũng sớm được trở về nhà rồi.”

Nguyên Tuy Phong thật sự không nói được gì, bất quá trong lòng thực âm thầm vui sướng vì cả hắn và Triệu Vân Tề đều vô sự.

“Người nên hảo hảo cảm ơn người cao to đi, hắn nhảy xuống hồ tuy không nguy hiểm tính mạng nhưng xương ngực vẫn bị chấn thương, dù chưa bị gãy nhưng vẫn rất đau đớn, cho nên khi này ta mới ngăn người. . . “

“Sao người không nói sớm !” Nguyên Tuy Phong nghe xong trong lòng rất không thoải mái, lập tức chạy về phía con suối nơi Triệu Vân Tề đang tắm rửa.

“Thật là tính tình như vậy hoàn toàn không hợp với vẻ ngoài lạnh như băng kia!” Đạm Đông u oán nhìn theo bóng dáng Tuy Phong: “Ta còn chưa nói cho người, võ công của người còn phải đợi ba tháng sau mới khôi phục đâu!”

Nguyên Tuy Phong đối với Đạm Đông đang oán hận ở phía sau mắt diếc tai ngơ, hắn liền đi về phía con suối nơi Triệu Vân Tề đang tắm rửa. Chưa tới nơi đã nghe thấy tiếng nước ào ào mà quân áo của Triệu Vân Tề cũng bị vớt tán toạt trong bụi cỏ bên bờ suối.

Tên ngu ngốc này, vẫn cái bộ dáng ấy! Quả thật không tiến bộ chút nào! Ánh mắt hắn nhìn theo Triệu Vân Tề có chút nhụt chí trong lòng thì đang tính toán nên làm thế nào để sửa lại thói quen của y, ít nhất cũng phải làm cho nam nhân ngu ngốc kia cử chỉ bình thường một chút, tiểu hài tử phải dạy dễ lắm chứ. . . .

Đang suy tư thì Tuy Phong bị một tiếng vang làm quay đầu lại thấy được Triệu Vân Tề đang ở trong nước vui đùa rất khoái hoạt không khỏi thở dài. Ngực y không đau sao? Nam nhân này thật không thể dùng suy nghĩ của người thường để nghĩ mà.

Nhưng bỗng có một chú chim nhỏ bay ngang qua Triệu Vân Tề lập tức khơi dậy lòng hiếu kì của nam nhân khiến y đứng dậy thẳng tắp liếc nhìn theo đường bay của chú chim, đồng thời cũng làm thân hình ngạo nghễ của y tất cả dừng vào mắt của Nguyên Tuy Phong.

Nguyên Tuy Phong kinh ngạc phát hiện hóa ra thân thể y trắng kiện hơn nhiều so với hắc nghị. Nam nhân trong nước vẫn còn đang thật sự quan sát chú chim nhỏ hiện ra một đôi chân dài rắn chắc, ***g ngực dày rộng, thắt lưng rắn rỏi, một thân cơ bắp co dãn, hơn nữa mái tóc ướt sũng dán vào khuôn mặt cương nghị.

.....

Quả thật là một thân hình làm người ta không thể dời mắt, lại để cho hắc thấy một thân thể tỷ lệ hoàn mỹ như vậy, còn có ánh mắt thuần túy như ôn tuyền kia thật làm cho người khác đỏ mặt tim đập không ngừng mà.

Nhưng Nguyên Tuy Phong cũng hiểu được điều khác, y cho đến nay chính là luôn dùng ánh mắt chân thành mà tò mò chăm chú nhìn vào hắc, dần dần sự tò mò ấy chuyển thành chân chính hạnh phúc vui mừng, sau đó nam nhân này luôn tìm cơ hội để được ở bên hắc, hận không thể đem hắc ôm thật chặt đến giờ hắc đều cảm nhận được, chính là cho đến hôm nay hắc mới thật sự hiểu ra. Hiện giờ hắc không hề có ác cảm với hành vi như trẻ con của y nữa mà ngược lại có chút hắc cũng không muốn thừa nhận rằng trong lòng hắc có sự yêu thích và hạnh phúc thản nhiên tràn ngập.

Nguyên Tuy Phong phi thường hiểu rõ hắc thích chính là thuần khiết không nhiễm bất kỳ tỳ vết nào, Triệu Y Li sở dĩ thu hút hắc như vậy vì trên người của hắc có một loại cảm giác u tĩnh giống như tinh khiết.

Nhưng Triệu Vân Tề khỏe mạnh gốc gác giờ phút này lại tạo cho hắc cảm giác sạch sẽ nhẹ nhàng, giống như trên đời này tất cả loại u tĩnh khi đứng trước thanh thần này đây đều không có giá trị nào cả.

Dù trước mắt không phải là một thân thể trắng nõn nhỏ bé và yếu ớt nhưng Nguyên Tuy Phong vẫn kinh hãi nhận ra trong đầu hắc bị hình ảnh thân thể cường tráng của y hơi mào dục vọng. Ngay cả khi ở trước mặt Triệu Y Li hắc cũng không động tâm như vậy!

Trong lòng tự hỏi tại sao mình lại có ý niệm kì lạ như vậy trong đầu? Chẳng lẽ mình bị tên gốc kia cuốn hút?

Nhưng Nguyên Tuy Phong lại cảm lòng không được cất bước cứ như mê muội mà bước vào trong nước đồng thời cũng vì lần đầu tiên trong đời nổi lên dục niệm mà cảm thấy xấu hổ.

“Tiểu Nguyên, mau tới mau tới!” Triệu Vân Tề đứng trong nước phát hiện ra hắc lập tức hướng về phía hắc kêu to. Nhưng lại càng làm hai má Tuy Phong đỏ như muốn ứa máu, cước bộ cũng chậm hơn.

Triệu Vân Tề vội vã muốn cho Nguyên Tuy Phong nhìn thấy chú chim xinh đẹp kia, y vội chạy đến bên người hắc giống như đang chiếu cố bệnh nhân theo thói quen nắm lấy bờ vai Nguyên Tuy Phong đưa tiểu Nguyên của hắc oa vào trong ***g ngực, tay kia chỉ vào phía chú chim nhỏ vừa xuất hiện. Nhưng mà lúc này chú chim kia đã sớm không thấy nữa khiến y lo lắng tìm kiếm vì Nguyên Tuy Phong.

“Gốc tử” Nguyên Tuy Phong nhẹ nhàng oán trách, thành công thu hút chú ý của y : “Người khi đó cần chỉ phải nhảy xuống, người cũng thấy con lang đó, chẳng lẽ người không sợ sao?”

“Sợ a, hồ nước nhà Đông Tử thật lợi hại!” Triệu Vân Tề suy nghĩ trong chốc lát rồi trả lời.

“Vậy sao người còn nhảy xuống, không sợ xương cốt bị ăn mòn sao?” Nguyên Tuy Phong hung hăng trừng mắt.

“Chính là Đông Tử không phải đã nói ta nhảy uống mới chịu chữa bệnh cho tiểu Nguyên sao?” Triệu Vân Tề lập tức trả lời như chuyện đương nhiên, cuối cùng ý cười dào dạt nói: “Nói sao thì nói ta cũng là người a, Bằng nhi chỉ là ném một con đại lang thôi, ta cùng nó bất đồng, nhất định sẽ không bị ăn mòn xương cốt.”

“Người thật là. . . .ngu ngốc!” Nguyên Tuy Phong trong lòng cảm động vội vàng cúi đầu, dấu đi gương mặt mất tự nhiên của mình.

“Ta mới không phải! Ta còn muốn cưới một tiểu Nguyên khỏe mạnh mà!” Triệu Vân Tề chăm chú nhìn hai má Tuy Phong thành thật nói, vẻ mặt chuyên chú như vậy càng làm cho hắc cúi đầu càng thấp.

“Tiểu Nguyên đỏ mặt thật đẹp!” Triệu Vân Tề vì tìm không ra chim nhỏ nên có chút thất vọng nhưng vì nhìn thấy thân sắc khác thường của người trong ngực mà lại trở nên sáng sủa.

“Phải không?” Nguyên Tuy Phong lơ đãng đáp một câu

“Thật sự thật sự tiểu Nguyên là xinh đẹp nhất. Chúng ta lại đến ngoạn hôn nhẹ nào..” Triệu Vân Tề thân thể cùng suy nghĩ trực tiếp hơn Nguyên Tuy Phong nhiều lắm, hắn vừa động tình thì tựa như đứa nhỏ liền biểu hiện ra ngoài, lập tức cười tùm tùm hôn lên hai má Tuy Phong.

Lúc này cư nhiên Tuy Phong không sinh khí? Cũng không dùng chân đá hắn hay lấy tay đẩy hắn ra? Triệu Vân Tề trong bụng như nở hoa, miệng ở trên môi Nguyên Tuy Phong loạn cắn.

“Bạch si, không phải như vậy!” Nguyên Tuy Phong cảm nhận được đầu lưỡi ẩm áp cùng răng nanh lung tung cắn liếm môi hắn đột nhiên thân thể run lên, nhất thời không thể chịu đựng được *** nổi lên, cũng đánh mất ý nghĩ trốn tránh

Nếu tên bạch si này từ trước tới nay miệng không ngừng nói thích hắn thể này thể kia, luôn nóng vội muốn cùng hắn thành thân, như vậy hắn cũng không cần khách khí nữa.

Nguyên Tuy Phong đột nhiên nắm lấy cổ tay Triệu Vân Tề, che dấu thanh sắc đem nam nhân cao ngất cường tráng ẩn giấu lên tầng đá bên bờ suối, hắn cúi đầu nhẹ hôn lên môi y, không khách khí tiến quân thân tốc, quần lấy đầu lưỡi, tăng thêm lực đạo hung hăng mút vào giúp y nhận rõ cái nào là hôn cái nào là cắn.

Dù Nguyên Tuy Phong chưa từng làm chuyện này với người khác, dù Triệu Vân Tề cũng là lần đầu mới biết được chân chính hôn môi, nhưng bọn họ bốn phiến môi dán chặt vào nhau lại tựa hồ không hề có cảm giác trúc trắc. Triệu Vân Tề rất nhanh liền đảo khách thành chủ, gắt gao hôn môi hắn, chân chính có một nụ hôn ngọt ngào.

Hai người cứ như vậy hôn đến tình mê ý loạn, khiến cho nhiệt ý truyền khắp thân lên đến đại não, Nguyên Tuy Phong là người khơi mào lửa nóng nhưng hắn cư như bị Triệu Vân Tề cắn nuốt, cho nên hắn không thể không nghĩ cách để bọn họ tách ra.

Thở dốc nhẹ nhàng lau đi nước bọt bên môi do nụ hôn vừa rồi, Nguyên Tuy Phong thở dài nâng tay chạm vào ngực y, lần đầu tiên đau lòng vì nam nhân ngốc nghếch kia: “Còn đau không?”

“Không đau! Chỉ cần tiểu Nguyên không sao là tốt rồi. Ân. . . tiểu Nguyên người sờ ta thật thoải mái, ta cũng có thể sờ sờ người không?” Triệu Vân Tề đơn giản khơi dậy khoái cảm trên người hắn, đôi mắt bình thường luôn hữu lực giờ đây cũng ánh lên một tầng hơi nước, y lung tung cởi ra quần áo hắn một bên thì thào nói “Ta còn muốn tiểu Nguyên làm vợ ta. . . A. . .”

Làm vợ của người? Nguyên Tuy Phong cười lạnh, bởi y nhận thức sai tư thế cơ thể mà sinh khí mà hắn hoàn toàn không nhận ra đây là lần đầu hắn không nổi giận vì đối phương nói ra lời này.

“Người biết cưới vợ là như thế nào không?” Nguyên Tuy Phong bất giác nhíu nhíu đôi môi mỏng đột nhiên có chút tà khí tuyệt diệu làm cho Triệu Vân Tề nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, đôi mắt sáng ngời dõi theo mọi cử động nhỏ của Tuy Phong, đồng thời cũng không hiểu tại sao nơi nào đó vì bị Tuy Phong sờ loạn bắt đầu vừa trường vừa đau thật không giống với nửa người trên đang thư sướng.

Nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của y ghen hồng, làm cảm thấy người cao to này thật đáng yêu, hắn cúi đầu cười một tiếng, biết chắc là y không biết gì về chuyện này, gốc tử này chẳng qua là thích to miệng thôi.

“Nột, chính là đem nơi này của ta để vào mặt sau của người nha.” Nguyên Tuy Phong khó được mà hảo tâm bắt lấy bàn tay y đặt vào phân thân cũng đang kêu gào của hắn, còn tay kia sờ soạn ra sau y.

Nguyên Tuy Phong rất vừa lòng thưởng thức thân mình rắn chắc của Triệu Vân Tề vì những khiêu khích rất nhỏ của hắn mà run rẩy, bỗng cảm thấy thiên hoàn địa chuyển, thì đã thấy hắn bị Triệu Vân Tề thân tình đồ bưng trán nổi đầy gân xanh đầy ngả xuống mặt đất.

“Người làm cái gì?” Nguyên Tuy Phong cảm thấy cánh tay hữu lực của y gắt gao ôm chặt lấy hắn, cơ thể gắt gao thân mật, cọ sát va chạm không khỏi làm cho tinh thần hắn kích động.

“Ta đã biết!” Triệu Vân Tề thở hồng hộc vui sướng kêu to, càng làm cho khuôn mặt luôn khờ khờ ngốc ngốc kia càng tỏa sáng rất có tin thần.

Cũng chính vì lúc phân tâm mà Triệu Vân Tề đã dùng sức đem Nguyên Tuy Phong cũng đang hít thở không thông gắt gao đè xuống, bàn tay nhanh chóng chạy xuống dưới mông của người kia sờ soạn tìm kiếm tiểu

huyết hần mới vừa được chỉ dạy, ngay khi Tùy Phong cảm thấy không ổn thì Triệu Vân Tề đã đưa phân thân cứng rắn của y sáp nhập vào cơ thể của hần.

“Đau!” Nguyên Tuy Phong theo bản năng buộc chặt cơ thể, hai tay cố sức chống cự nhưng đau đớn đột ngột đến đành phải ôm lấy lưng Triệu Vân Tề.

Nam nhân phía trên lại vài lần hung hăng trứu sáp làm cho hần không tự chủ kêu rên ra tiếng đồng thời trào vài đạo vết máu trên lưng bóng loáng của y.

Vừa sợ vừa giận Nguyên Tuy Phong thế nào cũng không dự đoán được người này như thế nào có thể như một kẻ làm tình kinh nghiệm vậy, hần phản xạ nâng tay lên không chút lưu tình cho Triệu Vân Tề mấy cái tát, nhưng tên cao to kia giờ đã bị *** huân tâm chỉ ngốc ngốc nhìn hần cười cười, trong mắt dục niệm không hề lui đi.

Kỳ thật, tên ngốc này ở loại thời điểm này cũng rất dễ nhìn? Nguyên Tuy Phong sau khi phát tiết tức giận xong nhìn vào khuôn mặt y vẫn đang chăm chăm nhìn hần, chăm chú nhìn vào khuôn mặt hàm hậu của đối phương, giờ phút này Triệu Vân Tề vì tình ái mà thu bớt đi vẻ ngu si khiến hần hơi thất thần thân thể tự giác thả lỏng.

Nhưng ngay sau đó Triệu Vân Tề không hề thương tiếc mà kéo lại thần trí đang phiêu lãng của hần, a, cái tên ngu ngốc này, sao lại giống hùng sư vậy, y không biết tốc độ trứu sáp này làm người ta không chịu nổi sao?

Nguyên Tuy Phong nhận mệnh trở mình xem thường, gắt gao nắm chặt cánh tay y, theo bản năng điều chỉnh phương vị mập hợp, còn lấy tay dẫn đường để y bớt thô bạo cũng là làm cho hần giảm bớt cảm giác đau đớn bị xé rách.

Nhưng ở trước mắt là tư thế then thừng như vậy, không khỏi phát ra những thanh âm rên rỉ khó nghe! Nguyên Tuy Phong vừa vòng chân qua thắt lưng y, nhịn không được mà có chút ảo não, nặng nề há miệng gắng hết sức cắn lên đầu vai nam nhân, vừa lòng khi nghe thấy tiếng nam nhân kêu lên đau đớn mà khoái hoạt, lại học theo cách hôn môi lúc đầu y mà cắn lên môi nam nhân, đột nhiên cảm thấy được hần như trở về lúc này

Khi nào quay về, nhất định đem nam nhân ngu ngốc này ăn kiên mật tận! Không bao giờ. . . cho phép sự tình này lại phát sinh!!

Nguyên Tuy Phong ở trong kịch liệt rung động khó mà bảo trì được suy nghĩ, nhưng rất nhanh vì hần “hết sức phối hợp” khiến cho Triệu Vân Tề tìm được điểm mẫn cảm của của hần, một chút lại một chút khiến hai người thoải mái rên rỉ ra tiếng, hai thân mình lửa nóng kết hợp chặt chẽ thành một khối, sau một trận cuồng sáp cuối cùng hai người mới run rẩy bắn ra.

Triệu Vân Tề vừa lòng rời khỏi thân thể hần, thấy tơ máu hòa cùng bạch trọc nương theo tiểu đệ đệ của y chảy ra khỏi tiểu huyết của hần khiến y bị hù dọa đến nhảy dựng lên.

“Tiểu Nguyên, người sao chảy máu rồi? Sao lại bị thương? Đau không? Tại sao lại như vậy . . .” Triệu Vân Tề lập tức hoảng hốt, cúi người nâng hai chân Nguyên Tuy Phong lên, cúi sấp xuống nhìn kỹ miệng vết thương của hần.

“Cút ngay!” Sau khi thanh tỉnh nhìn thấy cơ thể hai chân mở rộng, hần cảm thấy phi thường xấu hổ và giận dữ, một phen đẩy y ra vì nhích người nên chạm tới miệng vết thương lại càng thêm tức giận lấy tay tát thật mạnh lên mặt y.

“A yêu!” Triệu Vân Tề tuy miệng rên rỉ hô đau nhưng trong mắt ảm áp thân thiết không hề giảm bớt căn bản là không để ý đến đau đớn chỉ lo lắng hỏi xem cảm giác của hần ra sao? Còn ở trên người Nguyên Tuy Phong xoa bóp sợ tiểu Nguyên của y bị đau đớn.

Hai bàn tay ôn nhu vuốt ve thân thể Nguyên Tuy Phong, nhưng không khỏi lại khơi gợi *** một lần nữa.

Nguyên Tuy Phong trầm nghĩ đâm đầu chết cho rồi, hần thật sự không rõ vì cái gì mà hần không chỉ một lần . . . mà giờ lại thêm lần nữa thần trí không rõ? Thân hình cao to của y có gì hấp dẫn hần? May mắn y còn không biết được nếu không hần xấu hổ đến chết mất.

Cho nên người nào đó then quá hóa giận mà lại tặng thêm một chưởng lên mặt y, đem nam nhân cao lớn không hề phòng bị kia đẩy xuống hồ nước sau đó cũng nhảy xuống nước nắm lấy hai tay y dùng môi chặn lại môi y.

“A, người hôm nay giết người trung nguyên!” Cách đó không xa truyền lại tiếng kêu sợ hãi của Băng nhi.

Nguyên Tuỳ Phong ngẩn ra quay đầu lại thấy bộ dáng đang tức giận đến phát run của nàng, chỉ vào Nguyên Tuỳ Phong còn đang mơ hồ lớn tiếng mắng: “Người có còn là người không? Người cao to vì cứu người mà đến giờ xương ngực vẫn còn đau, hơn nữa y trí lực cũng chỉ bằng một đứa nhỏ? Vậy mà người cũng hạ thủ được? Người muốn khi dễ người cao to đến chết phải không?”

Nàng đang nói gì? Nguyên Tuỳ Phong ngẩn ra theo phản xạ quay đầu lại, nhìn thấy môi y vì bị mình hôn mà sưng đỏ thêm vào đó vì không hiểu tại sao hần tức giận mà mặt Triệu Vân Tề tràn đầy ủy khuất, nửa trên người ngốc tử này toàn là hồng ngân và dấu trảo hần để lại

Chính là, chính là rõ ràng hần mới là người vừa bị thương! Nhưng có điên mới không biết xấu hổ thừa nhận! Tên ngốc kia dù tâm trí như một đứa trẻ, nhưng thân thể hần không hề khác người trưởng thành!!! Hơn nữa người bị tên xương ngực vẫn còn đau tra tấn đến sắp chết là hần a!!!

Đồ đệ của Thiên Sơn lão nhân xanh mặt, hừng hững trừng Băng nhi một cái, cho nữ nhân này nói hươu nói vượn ngược lại sự thật thì đã sao? Hần Nguyên Tuỳ Phong muốn bính y thì ai có quyền xen vào?

“Không có đâu Băng nhi, tiểu Nguyên không có khi dễ ta mà, hần đối xử với ta tốt lắm, ta thực thích hần làm như vậy, thật thoải mái nha.....” Triệu Vân Tề lấp bấp biện bạch vì bị Nguyên Tuỳ Phong lấy tay che lại mà bị đánh gậy, lúc này thất lực đau nhức bủn rủn khiến hần thật chịu không nổi.

“Còn không mau tránh ra!” Nguyên Tuỳ Phong lãnh thanh nói với Băng nhi, hần không ngu ngốc để người ta biết được hần bị tên ngu ngốc này thương.

Băng nhi trừng to mắt nhìn Nguyên Tuỳ Phong đang tràn đầy nhu tình cùng quan tâm Triệu Vân Tề, cuối cùng dậm chân một cái quay lên núi, mà Nguyên Tuỳ Phong cũng đồng thời ngã vào ***g ngực của Triệu Vân Tề.

“Tiểu Nguyên mệt mỏi sao?” Triệu Vân Tề có chút đau lòng nhìn khuôn mặt tái nhợt của Nguyên Tuỳ Phong, nhất tay lên xoa xoa trán đầy mồ hôi của hần.

Nguyên Tuỳ Phong oán hận hừ một tiếng, nhắm mắt không để ý y, làm cho Triệu Vân Tề càng thêm lo lắng liên tục bên tai hần hồi han, cuối cùng con người đang nhuyển ra kia cảm thấy âm thanh ong ong như ruồi kia cũng có chút dễ nghe mới miễn cưỡng mệnh lệnh y mát xa cho hần.

Triệu Vân Tề lập tức phụng mệnh cẩn thận dìu Nguyên Tuỳ Phong đứng lên, bộ dạng liều mạng lấy lòng vô cùng ngốc nghếch ấy nhất thời khiến hần tan hết giận trong lòng, hồi tưởng lại cảnh tượng nửa canh giờ trước hần đau đến muốn chết đi sống lại, giờ được đãi ngộ như vậy thì cũng là lẽ đương nhiên!

Cuối cùng dù Triệu Vân Tề cảm nhận được người trong lòng có chút không thích hợp nhưng vì chỉ lo chiếu cố hần không dám tiếp tục làm bừa nữa, dù thế hai người vẫn ở trong nước cho đến khi trời sẩm tối.

Nguyên Tuỳ Phong không giống Triệu Vân Tề cởi xong quần áo mới chạy xuống nước cho nên quần áo hần toàn bộ đều đã bị ướt, khi lên bờ bị gió lạnh hất vào thêm vào nữa vừa trải qua tính sự tiêu hao mất nhiều thể lực, nhịn không được đánh hai cái hắc xì vang dội.

Triệu Vân Tề đang mặc lại quần áo, nghe thấy tiếng Nguyên Tuỳ Phong lại thấy tiểu Nguyên của hần rùng mình mấy cái, liền cười tủm tỉm đem quần áo của mình dâng lên lấy lòng tiểu Nguyên.

Như thế nào lại thấy Triệu Vân Tề so lúc khi mới gặp hần lại hiểu đạo lý đối nhân xử thế hơn? Nguyên Tuỳ Phong nội lực chưa hồi phục không chịu nổi gió núi mãnh liệt, đành phải cởi xuống y phục ướt đầm trên người khoát thêm ngoại sam của y vào, ôn nhu dặn dò y cẩn thận cảm lạnh. Nhưng lập tức thấy Triệu Vân Tề trở mặt ôm lấy hần vươn đầu lưỡi liếm loạn hần, không khỏi thấy buồn cười.

Quên đi, chắc là tên ngốc này vừa rồi làm thế là do muốn bù lỗi cho hần đi? Nguyên Tuỳ Phong nghĩ như thế cũng liền thoải mái xem Triệu Vân Tề như nô bộc để y ôm lấy lên núi nghỉ ngơi.

Trong ánh mắt cổ quái của Đạm Đông và Băng nhi, Nguyên Tuy Phong vẻ mặt tự nhiên mà ở qua một đêm, buổi sáng khi tỉnh lại thấy mình vẫn đang bị Triệu Vân Tề gắt gao ôm chặt trong ***g ngực, cảm giác ấm áp như vậy làm cho hắn nhất thời luyến tiếc từ chối.

Bất quá cuối cùng vì bên ngoài có tiếng bước chân làm khôi phục lại tinh thần, đẩy đẩy Triệu Vân Tề ra nhưng tựa hồ tên ngọc này lại ôm càng chặt, vẫn không tỉnh lại nhưng ở bên miệng hắn khẽ hôn hai ba cái, thì thào vài câu.

Cứ việc tên ngọc này chỉ mới vừa ném thử tính sự, khẳng định là luyến tiếc buông tay, nhưng hắn nghe thấy bên ngoài đang muốn mở cửa không khỏi càng thêm kinh hãi, một cước đá văng Triệu Vân Tề đang mơ mơ màng màng bị đá rớt xuống giường đau đến la lên ai ai nha nha kêu to thì cửa mở ra.

Đạm Đông và Băng nhi thấy được một màn như vậy thì liền dùng ánh mắt trách cứ trừng mắt nhìn Nguyên Tuy Phong.

“Người thật không biết săn sóc gì hết? Người hôm qua khi dễ y còn chưa đủ sao?” Băng nhi đi qua nâng lên xoa xoa lên cái móng đang đau nhức của Triệu Vân Tề, lại hiểu lầm khiến sắc mặt càng đen hơn so với đây nời.

Nguyên Tuy Phong vênh vênh miệng, tiến lên kéo lại Triệu Vân Tề từ chỗ Băng nhi về phía mình, lạnh lùng trừng mắt nhìn bàn tay phải tro bụi của nữ nhân kia trên người Triệu Vân Tề.

“Độc trên người người đã giải gần hết, nhưng muốn khôi phục võ công thì phải ít nhất ba tháng nữa.” Đạm Đông nói xong lấy ra trong mình một tiểu hồ lô đưa cho Nguyên Tuy Phong “Trong này có một trăm viên thuốc, người mỗi ngày uống một viên. Ăn lúc này người phải kiêng ăn, nên ăn đồ nhẹ và không nên uống rượu.”

Nguyên Tuy Phong tiếp nhận gật gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Đạm Đông cười hì lấy tiếp trong người một cái hộp nhỏ nhất và tay hắn: “Đây là cho người cao to dùng, ta nghĩ tiểu tử người không biết thương tiếc người khác, chắc là bị thương rồi đi?”

Triệu Vân Tề thấy Nguyên Tuy Phong đột nhiên xanh mặt không nhận vật kia, liền tò mò nhận lấy dùm hắn, còn muốn mở ra xem bên trong có hương gì. “Ngu ngốc đưa ta, người muốn dùng sao?” Nguyên Tuy Phong giận tái mặt mắng một câu, hắn cũng lười giải thích với phu thê Đạm Đông, không chỉ vì người miêu không coi trọng lễ nghĩa như người trung nguyên mà còn vì cá tính hắn cao ngạo, cho dù bị hiểu lầm hắn cũng không muốn thừa nhận hắn đường đường là Phi Tinh kiếm lại bị người ta thương.

“Như vậy 3 ngày sau các người xuống núi đi, chúng ta sắp quay về Miêu Cương” Băng nhi nói.

Chờ Đạm Đông kéo Băng nhi ra ngoài, Nguyên Tuy Phong liền mệnh Triệu Vân Tề quay mặt đi, tự mình cởi quần, quét chút thuốc mỡ cẩn thận xoa lên nơi bị Triệu Vân Tề hôm qua hung hăng xé rách, lập tức thấy một cảm giác dịu nhẹ xoa bớt đi đau nhức, làm cho thoải mái nhin không được thở phào một hơi.

Triệu Vân Tề quay đầu lại thấy phượng mâu của Tuy Phong khép hờ, khẽ cắn môi lưng hơi cong, lộ ra hai chân trắng như tuyết, năm ngón tay linh hoạt, vẻ mặt mất đi vẻ lạnh lùng, khuôn mặt vì ngượng ngừng làm nhu hòa không ít.

“Tiểu Nguyên người thật đẹp!” Triệu Vân Tề nhìn theo Nguyên Tuy Phong hung tợn trừng lại, bởi vì thường bị đối phương nhìn như vậy nên y giờ đã miễn dịch cũng không sợ mà tiến lại ôm lấy Nguyên Tuy Phong mà hôn hôn: “Chúng ta lại làm chuyện hôm qua đi. . . “

“Ba!” Nguyên Tuy Phong đẩy Triệu Vân Tề ra: “Người muốn đau chết ta sao?”

“Nhưng mà tiểu Nguyên trao ta cũng rất đau mà. . .” Triệu Vân Tề mới biện bạch được một nửa thì bị ánh mắt sắc bén của Tuy Phong làm cho á khẩu. Bất quá y rất nhanh tỉnh lại nắm lấy tay Tuy Phong: “Vậy chúng ta chờ tiểu Nguyên hết đau rồi làm!”

Nguyên Tuy Phong giận dữ cười, bị Triệu Vân Tề thân thiết ôm lấy cạo cạo, liếc nhìn cái hộp trong tay, xấu xa nghĩ: lần tới ta nhất định làm cho tên ngọc này ném thử tư vị móng nở hoa!!!!!! Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Hai ngày sau, mỗi ngày đều cùng đi với Triệu Vân Tề đến nơi non xanh nước biếc, xem mặt trời mọc, ngắm phong cảnh, tự mình hái hoa quả sẵn bắt thú, Nguyên Tuy Phong cảm thấy thật vui vẻ. Nếu xem nhẹ chuyện mỗi đêm Triệu Vân Tề đều quần quýt hẩn làm “Chuyện ấy” thì hẩn vẫn thích ở cùng tên ngốc này.

Cũng may dù thế nào thì tâm tính của Triệu Vân Tề cũng chỉ như một đứa nhỏ, Nguyên Tuy Phong bị y quần lấy đòi làm thì hẩn chỉ cần nói miệng vết thương chưa khỏi không thể làm thì y sẽ liều mạng áp chế xúc động muốn nếm thêm lần nữa kích tình lạc thú, nhưng mà buổi tối y kiên quyết không ngủ một mình mà phải gắt gao ôm vợ y mới chịu ngủ.

Nguyên Tuy Phong không cản được cũng đành tùy y. Nhưng cũng chỉ có mình vị Phi Tinh Kiếm tự hiểu, hẩn giờ đây đã có thói quen được ôm ấp trong vòng tay ấm áp của y, nằm bên y hẩn ngủ an ổn hơn, bất quá có chết hẩn cũng không thừa nhận điều đó.

Thẳng đến sáng sớm ngày thứ ba, đúng ngày họ sẽ xuống núi, Nguyên Tuy Phong tỉnh dậy thấy Triệu Vân Tề nằm cạnh hẩn đôi mắt nhắm nghiền, sắc mặt xám tro giống như đã không còn hơi thở.

Lại là tình trạng này, hẩn lo lắng không ít, hẩn nhớ rõ lần trước y bị ngất sắc mặt cũng khó coi như vậy.

“Đạm Đông, Đạm Đông!” Tuy Phong chạy như bay đi tìm Bái Nguyệt giáo chủ, chỉ vào Triệu Vân Tề nằm trên giường nói không thành lời, chỉ có thể cấp bách đẩy Đạm Đông đi về phía giường.

“Ai? Không phải người làm người cao to hôn mê chứ?” Đạm Đông xấu xa nói, không chút để ý cái trừng mắt của Tuy Phong mà bắt mạch cho Triệu Vân Tề.

Sau đó, sắc mặt chợt nhả liền thay đổi.

“Thế nào?” Nguyên Tuy Phong thấy Đạm Đông không đáp càng thêm sốt ruột.

“Độc này thật lợi hại, lúc trước ta nghĩ người cao to này bị thiếu não từ nhỏ cho nên không lưu ý, không thể tưởng tượng được ta thế nhưng không nhận ra!” Đạm Đông xúc động nhìn về phía Triệu Vân Tề đang mê man.

“Ý người là do y trúng độc nên mới trở nên ngu ngốc? Không phải Y Li nói là y luyện công quá nên bị tẩu hỏa sao?” Nguyên Tuy Phong nhìn vẻ mặt trầm tư suy nghĩ của Đạm Đông khác xa với bộ dáng hi hi ha ha thường ngày, trong lòng lập tức cảm thấy không ổn.

“Loại độc này thật lợi hại, hôm nay nếu người cao to không bị phát độc, ta đảm bảo không một thầy lang nào có thể nhận ra.” Đạm Đông thấp giọng giải thích: “Nhìn rõ là người cao to nội công rất thâm hậu, đại khái bị hạ độc lúc đang luyện công, nhưng người hạ độc dường như không muốn lấy tính mệnh y, rất có khả năng người hạ độc chỉ muốn phế võ công của y, nhưng lại ngoài ý muốn khiến y bị thiếu não.”

“Tại sao có thể như vậy?” Nguyên Tuy Phong thì thảo tự nói.

“Hơn nữa tác dụng của độc này tạm thời bị ức chế do nội công của y, cho nên y vẫn chưa bị độc phát. Không biết tại sao giờ nội công của y rất rối loạn, có thể do y bị kích thích nào đó rất mạnh phá tan nội lực để ức chế độc phát, cho nên.”

“Cho nên y mới bắt đầu bị phát tác?” Nguyên Tuy Phong nghĩ đến trận chiến ở Huyết Ưng môn, Triệu Vân Tề cũng vì cứu hẩn mà trở nên như vậy trong lòng hẩn càng chua xót.

“Àn, loại độc này tương đối kì lạ, lúc không phát độc thì người cao to giống như người thường, nhưng khi y mê man thì sẽ xuất hiện bệnh trạng tạm dừng hô hấp.” Đạm Đông tiếp tục bắt mạch cho y, lắc đầu nói “Hơn nữa theo ta chẩn đoán, cứ sau mỗi lần độc phát thì đầu óc y lại thanh tỉnh thêm một chút, cho đến khi y hoàn toàn thanh tỉnh đầu óc như người bình thường cũng là lúc y tuyệt mệnh,”

“Không! Người có biện pháp cứu y phải không?” Nguyên Tuy Phong sợ hãi kêu lên, hẩn nắm chặt lấy bàn tay dày rộng của y, mắt gắt gao nhìn về phía Đạm Đông.

“Thật xin lỗi, loại độc cổ quái này trong thời gian ngắn ta không thể giải được. Ta nhiều nhất chỉ có thể suy đoán nó có tác hại gì với thân thể chứ chưa thể tìm ra phương thuốc.” Ánh mắt Đạm Đông thương cảm nhìn về phía Nguyên Tuy Phong: “Nếu cho ta thời gian một năm có lẽ ta sẽ nghiên cứu được giải được, nhưng xem tình huống của y hiện giờ, số lần hấn phát tác về sau sẽ càng nhiều. Nhiều nhất là nửa năm, trí lực của y sẽ khôi phục lại bình thường.”

Nói cách khác, tên ngốc này chỉ còn sống được nửa năm? Nguyên Tuy Phong nghe xong cảm thấy hồn phi phách lạc, theo bản năng siết chặt bàn tay y, sắc mặt trở nên tái nhợt. Hắn chỉ mới giao trái tim mình cho tên bạch si này, vì cớ gì lại phát sinh chuyện này?

Nếu không phải ngày ấy hắn cậy mạnh đi tìm Huyết Ưng môn, tên ngốc này sẽ bình an sống nửa đời còn lại, chẳng cần sợ thế nhân xem thường cứ như vậy vô ưu vô tư cũng là hạnh phúc! Nguyên Tuy Phong tự trách không thôi, đau đớn như bị dao đâm, cổ họng nghẹn ngào không nói nên lời.

Đạm Đông thở dài, lấy ra một tiểu đao cắt một vết lên da Triệu Vân Tề, Bằng nhi đưa một ống trúc nhỏ hứng máu chảy ra.

“Bọn ta sẽ dùng máu tử một chút, xem thử có luyện được giải được không. “Đạm Đông đối Nguyên Tuy Phong nháy mắt lại tràn đầy hi vọng nói: “Nhưng nếu không được thì đành nhận mệnh.”

“Đoạn thời gian này, hảo hảo chiếu cố y, y muốn ăn cái gì, chơi cái gì người cứ rộng lượng một chút, buổi tối nên tiết chế một chút, tóm lại là làm cho y hạnh phúc vui vẻ trong nửa năm còn lại này.” Bằng nhi cũng đồng tình vỗ vỗ vai Tuy Phong.

Nguyên Tuy Phong đang nghĩ người nào còn tâm trí để ý chuyện Bằng nhi hiểu nhầm “Tư thế cơ thể” của hai người nữa? Chính là lúc nghe Bằng nhi nói những chuyện cần làm, chuyện hậu sự lòng hắn đau như muốn nứt ra, hận không thể chặt kẻ hạ độc kia làm tám khúc để thỏa mối hận trong lòng!

“Nếu có thể làm được, thì ta sẽ tìm các người.” Đạm Đông vỗ vai an ủi Tuy Phong : “Đoạn thời gian này các người cứ đi du ngoạn vui vẻ đi.”

Nói xong hắn lấy kim sang được bôi lên miệng vết thương của Triệu Vân Tề, mấy ngày nay từ miệng của Nguyên Tuy Phong hắn cũng biết được thân phận của Triệu Vân Tề, nên cũng tự nhiên biết được vị trí Yên Lôi Bảo.

Nguyên Tuy Phong nhận lấy cái gì đó Đạm Đông đưa, chỉ lấy tay nhẹ gảy bàn tay y, luyện tiếu không muốn buông tay.

“Được rồi đừng bày ra vẻ mặt tiểu thê tử bị ủy khuất vậy, có lẽ người cao to vận khí tốt sẽ không sao đâu?” Bằng nhi chịu không nổi đẩy đẩy Nguyên Tuy Phong, hắn chỉ gạt đầu vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Triệu Vân Tề.

Tình hình như vậy hắn cũng không có cách nào chỉ có thể chờ y tỉnh dậy, bốn người tạm thời phân ra.

Triệu Vân Tề lúc độc không phát tinh thần và thể lực vẫn như bình thường, sắc mặt hồng nhuận nhìn không ra một chút khác thường nào.

Khi hai người hạ sơn, Nguyên Tuy Phong tất nhiên rất lo lắng, nhưng Triệu Vân Tề không hề hay biết gì vẫn tỉnh lực tràn đầy. Cho nên bây giờ y đang lôi kéo Tuy Phong chạy tới chạy lui chốn đông người, Nguyên Tuy Phong không chịu nổi đành trách mắng.

Nghĩ đến Đạm Đông chẩn đoán chỉ còn nửa năm, trong lòng hắn cảm thấy thực buồn bực, cho dù Triệu Vân Tề muốn đi hội chùa hay là ngồi ăn cơm cùng y hắn đều nhìn chăm chăm y không dám rời mắt, chỉ sợ đối phương bỗng độc phát rồi cứ như vậy chết đi. Ngay cả khi Triệu Vân Tề giữa ban ngày nắm tay hắn, ôm eo hắn, dụi sát vào người hắn hay những hành động thân thiết khác hắn cũng không để ý.

Bởi vì Nguyên Tuy Phong bỗng trở nên “ôn nhu”, “nhu thuận” khác thường khiến Triệu Vân Tề rất cao hứng, y cảm thấy rằng sau khi thành thân thì Tiểu Nguyên cũng khác lúc trước, cả ngày y càng thêm quần quýt Tuy Phong.

Nhìn thấy cái gì hảo ngoạn, cái gì ăn ngon y đều dâng tặng cho Nguyên Tuy Phong nhận thấy Tiểu Nguyên của y lại kì quái mặt mày cấu khiến Triệu Vân Tề rất bồn chồn, vất óc suy nghĩ cách làm cho Tuy Phong

vui lên.

Nguyên Tuỳ Phong nhìn thấy dụng tâm như vậy của y, trong chốc lát không biết y kiếm được ở đâu một vài đồ chơi, chốc chốc lại kiếm được trái gì hồng hồng, chạy tới chạy lui như nô bộc, tự gây sức ép cho bản thân đến như vậy.

Tên ngu ngốc như vậy rất khó tìm, chỉ sợ bỏ qua y trên đời này sẽ không ai đối xử với hắn chân thành như thế.

Nguyên Tuỳ Phong tùy ý y ôm ấp, không quan tâm đến ánh mắt thiên hạ. Hiện tại cái nhìn cũng phóng khoáng hơn, hắn quyết tâm không để ý nữa, khôi phục lại phong thái tiêu sái ban đầu, thầm nghĩ ở bên tên ngu ngốc này khoái hoạt được ngày nào thì cố ngày đó.

Chuyện đến nước này, hắn cũng bỏ hết đi tạp niệm trong đầu, tìm vài nơi phong cảnh không tồi du ngoạn cùng Triệu Vân Tề. Nội công của hắn dần dần hồi phục nên hai người càng không cần lo chuyện tiền bạc.

Trong lúc thưởng thức phong cảnh Nguyên Tuỳ Phong cũng nhân lúc này mà nhìn ngắm người kia nháo đủ chuyện dở khóc dở cười, nhất cử nhất động của y, mỗi tiếng nói của y hắn đều cảm thấy rất thú vị, như thế nào cũng trăm xem không chán, trăm nghe không phiền.

Cho nên vào buổi tối, khi Triệu Vân Tề quán quýt lấy hắn đòi làm chuyện vợ chồng, hắn nghĩ trong người y đang mang độc nên không đành lòng cự tuyệt, sau khi do dự một chút lưỡng lự một chút hắn cũng để y bế đi.

Sau khi ăn được vị Triệu Vân Tề đương nhiên không biết tiết chế, Nguyên Tuỳ Phong cũng chỉ có thể dùng kinh nghiệm ít đến đáng thương của mình hòa theo hắn, hai người sau vô số lần hòa hợp, cư nhiên làm cho Nguyên Tuỳ Phong không còn thấy đau đớn khi hoan ái nữa, ngược lại ngày càng thuần thực ngày càng thoải mái. Dần dần, hắn ở dưới sự tấn công mạnh mẽ của y càng ngày càng đạt được nhiều khoái cảm.

Nguyên Tuỳ Phong trong lòng biết nếu cứ như vậy thì cực kì không ổn, nhưng mỗi đêm khi hắn đắm chìm trong cái ôm nóng bỏng của y, hắn cố nhắm mắt không dám nhìn nhưng vẫn không nhịn được mở mắt liền thấy khuôn mặt càng ngày càng trở nên suât đến đáng ghét của người kia.

Mây kiếm đen đen đẹp đẽ kia, đôi mắt sáng ngời, đôi môi dày gợi cảm, còn có khuôn ngực rắn chắc, làm cho Nguyên Tuỳ Phong không cách nào rời mắt, một lần rồi một lần rơi vào tay giặc.

Cho đến khi tỉnh táo lại, Nguyên Tuỳ Phong lần thứ hai xấu hổ hắn thế nhưng nằm dưới thân nam nhân đạt cao trào lần thứ hai, hơn nữa sung sướng vô cùng. Dần dần, hắn phát hiện mình mê luyện thân thể đối phương, nhưng đến tột cùng là khi nào hắn mới đạt được tâm nguyện là ăn sạch tên ngu ngốc kia đây? Chỉ sợ chính hắn cũng không trả lời được.

Mấy ngày nay cứ giờ này, hai người bọn hắn đều đắm chìm trong tình cảm như thác đổ, ban đêm chìm trong bế dục, hai người lòng tràn đầy vui sướng, không hề cố kị, cố gắng đẩy đi mọi bất an trong nội tâm, bất giác một tháng cứ thế trôi qua.

Sáng sớm nay, Triệu Vân Tề thức dậy sớm hơn liền lay tỉnh Nguyên Tuỳ Phong còn đang mơ mơ màng màng, lôi kéo vợ yêu đi trà lâu ăn sáng. Tối hôm qua tiểu nhị ra sức giới thiệu với Triệu Nguyên nhị vị đủ các món ngon, Triệu Vân Tề đều nhớ rất rõ.

Nhưng khi vừa đến trà lâu, Triệu Vân Tề lại bị độc phát, trong nháy mắt gục xuống bàn ngất xỉu. Nguyên Tuỳ Phong trong lòng kinh hãi nhưng cũng không thể làm được gì chỉ có thể trở mắt nhìn tiểu nhị đem một bàn ăn sáng ra, cho đến khi cả mâm cơm đều đã nguội lạnh thì Triệu Vân Tề mới mở mắt ra.

“Dem mấy thứ này hâm nóng.” Khi Nguyên Tuỳ Phong phân phó tiểu nhị, hắn quan sát thần sắc Triệu Vân Tề cũng không nhìn ra manh mối gì, đành phải áp chế bất an trong lòng, cười cười hỏi y muốn ăn cái gì.

Mà lúc này, đoạn đối thoại của vài nhân sĩ võ lâm khiến hắn chú ý.

“Nghe nói cách đây vài ngày Nhị công tử Yên Lôi Bảo bị người Thiên Dẫn bắt đã được cứu về rồi.”

“Yên Lôi bảo quả nhiên không phải hư danh, mà nghe nói nhị công tử và Phi Tinh Kiếm quan hệ cũng rất tốt, lần này bình an vô sự cũng là chuyện đương nhiên.”

“Thiệt, Nguyên Tuy Phong cái gì? Ta hình như nghe nói kẻ cứu người không phải hần”

“Bắt qua vài ngày trước có một sự kiện oanh động võ lâm!”

“Lão huynh nói chính là vụ Huyết Ưng môn bị Thiên Dẫn tiêu diệt?”

“Đúng, đúng, không nghĩ tới một môn phái lợi hại như vậy cũng đánh không lại Thiên Dẫn. . . “

Triệu Y Li đã bình an quay về bảo rồi sao? Nguyên Tuy Phong nghe được tin này trong lòng có chút cao hứng nên cũng không để ý đến những câu sau của bọn người kia.

Khiến hần kì quái hơn là hần giờ chỉ đơn giản là cao hứng thôi, lúc này khi nghe thấy ba chữ Triệu Y Li hần cũng không kích động như trước kia, thậm chí nếu bọn người kia không nhắc đến thì thiếu niên mỹ mạo kia cũng đã biến mất trong tâm trí hần rồi.

Sao lại vậy? Triệu Y Li dù sao cũng là người đã khiến hần động tình, nhưng giờ đây người làm cho hần lo lắng bất an lại là nam nhân đang cười ngạo bên cạnh hần.

Nguyên Tuy Phong giờ này cảm thấy thẹn với lòng mình, nhưng hiện tại trong lòng hần mặc kệ là chuyện gì cũng không quan trọng bằng chuyện giải độc cho Triệu Vân Tề. Bởi hần sợ, sợ con người toàn tâm toàn ý với hần, sẵn sàng đánh đổi tính mạng vì hần cứ thế biến mất trước mắt hần.

“Tiểu Nguyên, người đang nghĩ gì thế?” Triệu Vân Tề thấy Tuy Phong lộ ra biểu tình như muốn khóc, trong lòng khó chịu, vội vàng ném một bàn mi vị chạy đến hỏi.

“Không có chuyện gì.” Nguyên Tuy Phong cố gắng tươi cười, an ủi Vân Tề.

Hai người dùng xong trà bánh, khi rời khỏi lâu, nhìn thấy một đám hải tử khoảng bốn, năm tuổi đang chơi trò suất sừng, Tuy Phong thấy trong mắt Vân Tề lộ rõ âm mưu, nhưng lại không giống như mọi khi sẽ xông tới ngoạn cùng bọn nhỏ, hần không khỏi cảm thấy kì quái.

“Người không thích chơi trò này sao còn nhìn bọn nó lâu vậy?”

“Ta thích nha, nhưng mà Tiểu Nguyên đã nói qua, quần áo sẽ dơ bẩn, Tiểu Nguyên sẽ không vui đi?” Triệu Vân Tề ngập ngừng nói ra, có chút ngượng ngùng.

Nguyên Tuy Phong sững sốt, nghĩ đến lần đầu gặp y, nhìn y lẩn lẩn trong bùn đất, sao giờ lại quan tâm trên người có bẩn hay không. Hiện tại y đã cố kị những chuyện hần ghét, cũng chứng tỏ tâm trí y đang dần hồi phục.

Nếu không biết đến độc trong người y, Nguyên Tuy Phong tất nhiên sẽ vì biến hóa này cao hứng, nhưng nghĩ đến chỉ cần y khôi phục như người thường thì mạng y lập tức vong, trong lòng hần buồn khổ ní không thành lời.

“Chúng ta quay về Yên Lôi Bảo, vừa rồi nghe nói Y Li đã trở về.” Nguyên Tuy Phong nghĩ đến Đạm Đông đã từng nói sẽ hội ngộ với bọn họ ở đó, hiện giờ cũng đã cùng Vân Tề du ngoạn nhiều nơi, hần lo lắng sẽ bỏ qua cơ hội gặp Đạm Đông.

“Li nhi đã về? Tiểu Nguyên, bọn người xấu kia có khi dễ hần không?” Triệu Vân Tề vừa nghe xong, liền rất cao hứng lôi kéo Tuy Phong đi ra ngoài.

“Người có biết cách quay về không?” Nguyên Tuy Phong vừa tức vừa buồn cười, nâng tay gõ nhẹ đầu y.

“Ngaoan, Tiểu Nguyên, chúng ta cùng nhau trở về nào!” Triệu Vân Tề tươi cười rạng rỡ hoàn toàn không đem chuyện Tuy Phong đang tức giận để vào đầu, qua mấy ngày ở chung, Tiểu Nguyên khi nào giận thật khi nào giận giả y cũng đã phân biệt được qua đôi mắt trong suốt của đối phương.

Nguyên Tuy Phong đặt hết hy vọng giải độc trên người Đạm Đông, giờ đây hần cũng phải nhanh chóng quay về, hần mua hai con tuần mã, ngày đêm chạy, sau nửa tháng cuối cùng cũng đã quay lại Yên Lôi Bảo.

Chúng gia nhân trong bảo thấy họ quay về tất nhiên là vừa mừng vừa sợ, giờ này võ công của Tuy Phong cũng đã khôi phục tám phần, tinh thần càng tốt. Chính là hần ở bên Triệu Vân Tề đã một thời gian dài, khuôn mặt cũng trở nên nhu hòa đi không ít, vẫn còn khí độ tao nhã, nhưng vẻ mặt rất hào sảng khác hẳn lúc mới đến cao cao tại thượng, khiến chúng gia nhân rất nghi hoặc.

“Ca? Nếu người không về nữa thì ta liền cho người ra ngoài tìm người rồi,” Bọn họ vừa xuống ngựa, Triệu Y Li liền chạy ra nghênh đón, bên cạnh hắn còn có một hắc y nam tử anh tuấn.

“Li nhi, người không sao chứ?” Triệu Vân Tề theo thói quen muốn tiến lên ôm lấy đệ đệ mà cọ, nhưng ngay lập tức Tùy Phong giận tái mặt xách lỗ tai y kéo ra sau, nhất thời làm y đau đến kêu to, hơn nữa ngày mới lấy lại tinh thần ủy khuất nhìn hắn.

Nguyên Tuy Phong liếc nhìn Triệu Vân Tề đang vuốt vuốt lỗ tai cùng bộ dạng ngoan ngoãn không dám vọng động mới thở phào nhẹ nhõm, vừa lòng rút tay lại, hắn hiện tại không chấp nhận y ôm người nào khác ngoài hắn.

Nam nhân cao lớn đang thương vẫn không biết tại sao Tiểu Nguyên mấy hôm nay đối với hắn rất dịu ngoan nay lại đột nhiên trở nên hung ác thế, nhưng vẫn khó có được thông minh mà lựa chọn câm miệng.

“Tùy Phong?” Triệu Y Li hiển nhiên đối với hành động bất ngờ này của Nguyên Tuy Phong khiếp sợ, trực giác nói cho hắn biết người trước mặt này cùng huynh trưởng của hắn đã có một vài biến hóa vi diệu, nhưng trong thời gian ngắn cũng không nhìn ra chỗ nào không ổn. Chỉ có hắc y nam nhân đứng sau Triệu Y Li, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

“Khụ, Y Li, người không sao là tốt rồi.” Nguyên Tuy Phong ngậy người một lúc mới trả lời Y Li, nhìn thấy thần sắc ngạc nhiên của đối phương, bỗng cảm thấy xấu hổ lại bức ra một câu: “Người làm sao thoát khỏi chỗ bọn người Thiên Dẫn?”

“Là vị công tử này cứu giúp” Triệu Y Li chỉ vào nam nhân anh tuấn phía sau, giới thiệu hai bên: “Tùy Phong, vị này là Mộ Dung Mạch, Mộ Dung công tử. Ngày ấy khi bọn người Thiên Dẫn áp giải ta về tổng đàn, ta cùng bọn họ và Mộ Dung công tử gặp nhau, hắn liền cứu ta. Nhưng lúc ấy ta bị thương, không di chuyển được, ta chỉ có thể chờ thương thế lành mới quay về Bảo.”

“Không phải bảo người gọi thẳng tên ta sao? Y Li” Thanh niên kia ôn nhu nói với Triệu Y Li, sau đó đảo mắt nhìn Nguyên Tuy Phong: “Nguyên đại hiệp, hạnh ngộ.”

Nguyên Tuy Phong nhìn thấy Mộ Dung Mạch mặt mày anh tuấn, khí chất hiên ngang, trong đôi mắt có chút lạnh lùng làm cho người này càng thêm vẻ âm trầm, hắn bỗng cảm thấy người trước mắt hình như hắn đã gặp qua ở đâu đó, nhưng nhất thời chưa nghĩ ra.

Mặc dù thân phận của Nguyên Tuy Phong trong võ lâm có địa vị cao nhưng trí nhớ hắn không được tốt lắm, cũng không biết nhiều về các môn phái, cho nên nghe tên người cứu mạng Y Li cũng không có ấn tượng gì.

“Tên của người thật kì quái nha, vì sao lại không đặt một cái tên dễ nghe một chút?” Triệu Vân Tề đứng một bên tựa hồ đối với ân nhân cứu mạng đệ đệ mình rất tò mò, liếc mở miệng hỏi.

“Ca, đừng như vậy.” Triệu Y Li tiến lên giữ chặt tay Triệu Vân Tề, quay đầu lại cười áy náy với Mộ Dung Mạch.

“Không sao đâu, Y Li” Mộ Dung Mạch ôn nhu nhìn Y Li, khiến cho tuấn nhan lạnh lùng lại xuất hiện một tia ấm áp, như thể bỗng cảm thấy nam nhân lạnh lùng này thân thiết hơn nhiều. “Ta là một cô nhi, sư phụ đặt tên này cho ta, nên ta sẽ vẫn cứ dùng nó!”

“Nga, cảm ơn người đã đánh đuổi hết bọn người xấu, đem Y Li của ta về!” Triệu Vân Tề cười hì hì cảm tạ Mộ Dung Mạch, nhưng y vừa nói xong liền bị Nguyên Tuy Phong trừng mắt, khiến vị đại công tử Triệu gia này không hiểu chuyện gì hết, không rõ đến tột cùng là y đã chọc đến Tiểu Nguyên chỗ nào.

“Như vậy trước tiên nên nghỉ ngơi một lát, buổi tối khi dùng cơm chúng ta sẽ nói chuyện này sau.” Triệu Y Li nhìn thấy Nguyên Tuy Phong lạnh lùng nhìn chăm chú vào cánh tay hắn đang nắm lấy Triệu Vân Tề, không tự giác khẽ cắn môi, nhưng tay lại nắm càng chặt.

“Tốt, buổi tối ta muốn ngủ chung với Tiểu Nguyên, ta không muốn ta với Tiểu Nguyên bị tách ra. . . .”

“Bạch si câm miệng!” Nguyên Tuy Phong nghe thấy y nói vậy liền quát to, lần này dù miệng đang trách cứ nhưng ánh mắt lại không hề có ý trách mắng, tựa hồ còn có chút cao hứng. Về mặt này của hắn trong mắt Triệu Y Li liền thấy có chút kì quái.

Đi về phía đại sảnh Yên Lôi Bảo, Khả nhi chạy vọt tới, nàng vừa nhìn thấy Triệu Vân Tề mắt liền đỏ hoe, vội vàng chạy đến bên người chủ tử, lôi kéo Vân Tề nhìn trái nhìn phải, hơn nữa ngày mới nghẹn ngào nói một câu: “Gia, người không thay đổi, hoàn hảo tốt.”

Tên ngu ngốc này mỗi buổi tối đều chiêm tiện nghi hắc, không tốt mới là lạ! Nguyên Tuy Phong nghĩ đến đây, nhin không được trong lòng mắng Triệu Vân Tề vài lần.

Triệu Vân Tề giãy khỏi tay đệ đệ muốn gơ tay lên an ủi Khả nhi, nhưng y chỉ mới nâng cánh tay lên liền bị Nguyên Tuy Phong đánh một cái lên tay, cuối cùng y đành phải hàm hậu nhìn Khả nhi cười cười, không dám tái vọng động.

Khả nhi bây giờ có chút kích động nên không để ý Nguyên Tuy Phong đối với chủ tử mình vô lý, vội vàng phân phó nhà bếp chuẩn bị một bàn đồ ăn đêm tới.

Khi dùng cơm tối, Triệu Vân Tề gắt gao bám theo Nguyên Tuy Phong, lúc này cư nhiên độc chiếm dục của y tăng vọt.

Tên mộ Dung Mạch kia cũng mặt không đổi sắc ngồi xuống bên cạnh Nguyên Tuy Phong, Triệu Y Li nhìn một chút đành phải ngồi kế bên huynh trưởng.

Triệu Y Li một bên thờ ơ lạnh nhạt liếc nhìn Nguyên Tuy Phong đang nhìn ca ca hắc, thế nhưng hơi lộ ánh ôn nhu, trong lòng cảm thấy hơi kì lạ nhưng lại càng thêm chua xót.

Việc đệ đệ mình bình an vô sự, hơn nữa trước mặt là một bàn tiệc toàn những món mình thích đối với Triệu Vân Tề mà nói, ăn chính là nhiệm vụ hàng đầu trước mắt cả y. Cuối cùng y không quên thói quen của mình, khi ăn mỹ thực liền không quên đem một nửa bỏ vào bát Tuy Phong, đó là thói quen mấy tháng nay hình thành không còn cố kị như trước nữa.

Mà Nguyên Tuy Phong thần sắc như không có gì, Triệu Vân Tề ngẫu nhiên đưa hắc một vài món mỹ vị hắc cực kì tự nhiên mà há miệng ăn, vẻ mặt không chút ghét bỏ. Làm sao giống thiếu niên khiết phích khi hắc mới gặp Vân Tề bởi vì người ta đưa mình một cái đùi gà liền giận tím mặt phát tay áo bỏ đi?

Cái này không chỉ khiến Triệu Y Li ngạc nhiên mà cả hạ nhân của Yên Lôi Bảo cũng vậy, vị này thật sự là vị Nguyên Đại hiệp khi thấy chủ tử không đánh thì cũng tránh như tránh tà sao? Thế nhưng lại ôn hòa với đại thiếu gia như vậy, trong mắt lại còn lộ ra lo lắng và ý cười, làm cho người ta không khỏi cảm thấy run da đầu.

Triệu Y Li nhạy bén nhận ra: Nguyên Tuy Phong rất tự nhiên, không có chút gượng ép, hắc cũng biết thái độ làm người của Tuy Phong, nếu không phải hắc tự nguyện thì dù thế nào hắc cũng không để người khác tiếp cận hắc như vậy không phải sao? Hơn nữa trong ánh mắt Nguyên Tuy Phong khi nhìn ca ca hắc có một tầng ôn nhu, cũng làm cho người ta cảm thấy giữa bọn họ đã có loại thân cận đến mức dung hòa tới cốt tủy, thật sự làm người ta không khỏi cảm động lấy.

Đáng tiếc, sự ôn nhu này không hề dừng lại trên người của người khác.

Cuối cùng khi Nguyên Tuy Phong dùng tay xoa nhẹ giúp Triệu Vân Tề vì ăn uống quá nhanh mà thuận khí Triệu Y Li rốt cục không thể tiếp tục nhìn cử chỉ thân mật của hai người họ nữa, thấp giọng cáo lui.

Mộ Dung Mạch ánh mắt chợt lóe, lập tức đứng dậy đi theo sát Triệu Y Li.

Nguyên Tuy Phong thở dài, hắc thật sự không thể buông tên nguốc bị sắc đến đỏ cả tai để chạy tới giải thích với Y Li, cảm giác có lỗi với Triệu Y Li tạm thời bị hắc bỏ qua.

Khi đến đêm, Triệu Vân Tề liền giống như mấy hôm nay đòi lên giường Nguyên Tuy Phong. Bây giờ hai người đang ở Yên Lôi Bảo, Tuy Phong da mặt mỏng, nói cái gì cũng không đáp ứng Triệu Vân Tề làm “Công sự”

Nhưng Triệu Vân Tề vẫn không hết hy vọng, chỉ dùng bàn tay ôm chặt thắt lưng Tuy Phong, mặt mày cười tủm tỉm oa trong lòng người yêu trái phải cọ xát, thấy Nguyên Tuy Phong không để ý lá gan càng thêm to liền hôn lên mặt “Vợ”. Hai người hi hi ha ha đùa giỡn đến nửa đêm, Nguyên Tuy Phong chịu không nổi Triệu Vân Tề không nhẽo đành cho y ôm.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, lại tới một lần nữa. Cuối cùng hai người đều mệt mỏi ôm nhau ngủ.

Sáng hôm sau, khi Triệu Vân Tề tỉnh dậy liền không thành thật sờ soạng người nằm trong lòng ngực, hôn hôn Nguyên Tuy Phong còn đang ngủ đến mơ hồ không chút muốn mở mắt. Bởi vì nam nhân kích thích càng lúc càng nhiều, tay càng ngày càng không thành thật, Nguyên Tuy Phong đột nhiên mở mắt nhìn người đang chiếm tiện nghi hắn, ánh mắt mơ màng, hơn nữa tay cũng sờ soạng lại người y.

Tối hôm qua mệt mỏi quá độ, chưa kịp tẩy trừ thân thể, Nguyên Tuy Phong vốn đã không vui mà giờ tên ngốc này càng làm hắn thêm tức giận, liền tính toán hôm nay sẽ cho tên ngốc chỉ biết suốt ngày nghĩ đến chuyện này một lần giáo huấn.

Nhưng Triệu Vân Tề ở chung với hắn lâu vậy, cho dù ngu dốt như y cũng nhận ra Tiểu Nguyên không hề chán ghét y, cho nên vẫn không lo lắng, vẫn cười ha ha xoa nắn khắp thân Tuy Phong, vài cái liền làm cho Tuy Phong đang giả bộ tức giận cả người trở nên khô nóng.

Tên ngốc chết tiệt này, tại sao đối với sự tình này lại rành thế này? Nguyên Tuy Phong cảm nhận được nơi đó của Vân Tề đã trở nên càng thô to cứng rắn, có lẽ là do ngủ đến mơ hồ nên hắn bỗng hưng trí, Nguyên Tuy Phong từ trước tới nay là bên thụ luôn miễn cưỡng thế nhưng hôm nay lại nắm lấy phần thân Vân Tề nhét vào cơ thể mình. Tiếp theo là một trận rên rỉ ngọt ngào, khóa trên người y kịch liệt lắc lư eo, đưa hai người cũng vào đỉnh cao khoái cảm.

Cứ như vậy điên cuồng, tình cảm kịch liệt khiến người nội liễm như Nguyên Tuy Phong cũng nhận không được mà sung sướng cùng xấu hổ, nhưng cảm giác mâu thuẫn này càng kích thích *** bọn họ, thân thể phù hợp đến hoàn mỹ.

Ngay sau khi cao trào, Tuy Phong mềm mại ngã lên người Vân Tề, giống như tiểu báo đang tức giận nhẹ nhàng cắn môi Triệu Vân Tề, nam nhân liền ngọt ngào mạnh mẽ đáp lại, hai người nhất thời hôn đến khó chia lìa, dần dần chút giận dỗi kia liền biến mất.

“Nha!” Là tiếng của Khả nhi từ ngoài cửa truyền đến, nhìn thấy được nàng đang đem nước ấm tới cho Triệu Vân Tề. Mà vài tiểu nha hoàn theo sau nàng cũng kinh hồn như vậy, thần sắc kích động nhìn bọn họ.

Nguyên Tuy Phong lập tức hiểu được tư thế hắn nằm trên người y hôn môi, thêm vào tên ngốc này đang nhẹ nhàng xoa hai má hắn, càng làm cho người ta hiểu lầm! Là loại hiểu lầm cùng loại với Băng nhi chắc đã xâm nhập vào đầu bọn người này rồi.

Trong lúc Nguyên Tuy Phong không biết nên khóc hay nên cười, hắn thật không thể tưởng tượng được nếu bọn người này biết được sự thật, còn có thể lấy loại ánh mắt thống hận như hắn đang chiếm tiện nghi nam nhân ngu ngốc này để nhìn hắn không? Bất quá Nguyên Tuy Phong cũng lười suy nghĩ, chỉ lạnh lùng trừng qua, như đang trách hạ nhân đột ngột quấy rầy.

“Nguyên lai, Tuy Phong người cùng ca ca ta, đại ca của ta.” Không biết khi nào thân hình mảnh mai của Triệu Y Li đã xuất hiện phía sau bọn tỷ nữ, hắn sắc mặt tái nhợt nhìn khuôn mặt đang ngẩn ra của Nguyên Tuy Phong, càng không dám liếc mắt nhìn Triệu Vân Tề, xoay người chạy ra ngoài.

“Y Li!” Nguyên Tuy Phong không muốn dùng phương pháp kích thích như thế để từ biệt người này, nhưng giờ đã đến nước này, hắn cảm thấy hắn có trách nhiệm giải thích rõ ràng với đối phương, cho nên hắn lập tức nhanh chóng mặt quần áo, nghiêm túc dặn dò Triệu Vân Tề đang muốn đi theo là không được theo, liền cố chịu đựng chút không khỏe sau khi làm tình mãnh liệt đuổi theo Triệu Y Li.

Lúc này Khả nhi càng thêm bất bình nhìn theo bóng dáng Nguyên Tuy Phong, như thấy một tên cặn bã bội tình bạc nghĩa, không đạo đức, không lương tâm đi phá hoại đời nam nhân nhà lãnh Đăng bối: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

“Y Li” Nguyên Tuy Phong vội vã đuổi theo Triệu Y Li, gắt gao giữ lại cánh tay đối phương.

Triệu Y Li dù không muốn nhưng vẫn quay đầu lại nhìn Tuỳ Phong, thiếu niên luôn luôn trầm ổn nay cứ nhiên trở nên tán loạn, nhìn thấy như vậy áy náy trong lòng Nguyên Tuỳ Phong càng thêm sâu, nhưng nghĩ đến nụ cười quen thuộc của Triệu Vân Tề luôn làm cho tim hắn ấm áp cùng với thân ảnh vì hắn mà nhảy xuống hồ sâu, trong lòng hắn lại dâng một sức mạnh, rồi cuộc giương mắt nhìn thẳng vào mặt của Y Li, nghiêm túc nói.

“Thực xin lỗi.”

“Ta không hiểu, ta thật sự không hiểu! Người vì sao lại đối xử với ta như vậy?” Triệu Y Li bỗng giương mắt nhìn Nguyên Tuỳ Phong, nói: “Tuỳ Phong, người hẳn là đang đùa giỡn thôi phải không, người sao có thể trong thời gian ngắn liền như vậy, như vậy. . . .”

“Vì cái gì? Ta có chỗ nào không tốt, người chỉ nhất thời loạn tâm thôi phải không?” Triệu Y Li bước lên phía trước, nắm lấy cánh tay Tuỳ Phong.

“Y Li! Không phải là lỗi của người, là lỗi của ta, thật xin lỗi người! Ta thực có lỗi với người.” Nguyên Tuỳ Phong nhìn ánh mắt tan rã của Y Li, cảm thấy càng khổ sở, hắn không nghĩ đến Y Li luôn có thái độ mập mờ, như gần như xa lại thực sự coi trọng tình cảm mơ hồ lúc trước của bọn họ như vậy.”

“Vậy người vì sao lại muốn ở chung với đại ca ta, mà lại không chọn ta?” Triệu Y Li khi nói những lời này, thanh âm đột nhiên đề cao một chút, vẻ mặt có chút kì quái, không rõ là là phần nộ hay thương tâm.

“Y Li, dung mạo, cách ăn nói, học thức, khí độ của người đều siêu phàm, chứ không nói đến bây giờ Vân Tề tâm trí lại như trẻ con nên tất nhiên y không có chỗ nào bằng người, chỉ sợ trên đời này cũng không ai xứng với người. Ta cùng một chỗ với người cũng từng kính người, thương người, nghĩ muốn tiếp cận người, nhưng vẫn không thể thân mật. Nhưng mà đối với đại ca người. . . .”

Lúc Nguyên Tuỳ Phong vội vã giải thích, lại nghĩ đến âm thanh tươi cười của Triệu Vân Tề, trong người càng thấy có sức mạnh hơn: “Ta không biết nên nói với người như thế nào, nhưng Vân Tề y thực đặc biệt. Y tốt với ta lắm, vì ta trả giá rất nhiều, ta không thể”

“Ta mặc kệ lúc đó các người phát sinh chuyện gì, nhưng Tuỳ Phong chẳng qua là người đang cảm kích đại ca ta thôi, chứ không phải là yêu, kia không phải là tình yêu!” Triệu Y Li như thấy được một tia hy vọng, vội vàng bắt lấy người trước mặt nói.

“Ta cũng không biết đó có phải là yêu hay không, bất quá mỗi khi ở bên đại ca người ta đều cảm thấy thực vui vẻ, rất khoái nhạc, cũng đặc biệt. . . . hạnh phúc.” Nguyên Tuỳ Phong vì bị Y Li bức bách nên hảo hảo xem kĩ lại nội tâm mình, cũng nhận ra vài chuyện trước kia mình không dám thừa nhận.

“Cho tới bây giờ ta mới phát hiện ta không muốn Vân Tề tốt với bất kì người nào ngoài ta, ta không muốn y tươi cười trong sáng vui vẻ với người khác, ta cũng không muốn người y cả ngày bám chặt lại không phải ta. Nếu là tên ngốc kia. . . cho dù y có làm chuyện khác người cũng khiến ta cảm thấy thú vị. . . . Ha ha. . . Tóm lại, ta thật tình muốn ở bên Vân Tề, mặc kệ người khác nói gì ta vẫn muốn”

Nói xong câu cuối cùng, cơ hồ là Nguyên Tuỳ Phong đang chìm đắm trong xúc cảm của mình câu nói như đang thì thầm, Y Li một bên nghe được tâm đều lạnh. Mặc dù Nguyên Tuỳ Phong không hiểu được tình cảm với Triệu Vân Tề là gì, nhưng đó là tình yêu! Hơn nữa đã thân mật đến cực điểm, không thể dứt bỏ, một tình yêu không cách nào chia sẻ!

Triệu Y Li cảm thấy ông trời cho hắn một trò đùa quá lớn, hắn chưa bao giờ nghĩ đến sau khi Triệu Vân Tề biến thành điên khùng, vẫn còn có người yêu hết lòng vị huynh trưởng của hắn, mà không phải là đồng tình che chở.

Hắn nhìn ra được, khi nói điều này đôi mắt Tuỳ Phong khê cong hạnh phúc, lưỡng tình tương duyệt đều hiện lên mặt.

Kết quả vẫn là Triệu Vân Tề thắng hắn, hắn vẫn không thắng được cả một tên ngu ngốc!

Triệu Y Li nghĩ đến đây, bỗng bình tĩnh lại, lời nói trở nên lạnh lùng. Hắn thả ra tay đang nắm lấy tay Nguyên Tuỳ Phong lùi về sau hai bước, gương mặt bình tĩnh đến làm người ta cảm thấy kì quái.

“Y Li, mặc kệ như thế nào, ta cùng với đại ca người đều xin lỗi người, nhưng mà Vân Tề cho đến giờ y vẫn không biết chuyện trước kia của chúng ta, suy nghĩ của y thực đơn thuần, cho nên người đừng trách y. . . .”

“Người yên tâm, ta sẽ không.” Triệu Y Li ngưỡng mi lạnh lùng nhìn Nguyên Tuy Phong, giống như một người xa lạ.

“Y Li.”

“Ta muốn một mình yên tĩnh trong chốc lát !”

Nguyên Tuy Phong trầm mặc, hẳn vốn không giỏi ăn nói, nhìn bộ dạng hiện giờ của Y Li hiện giờ tuy rằng biết có gì đó không ổn nhưng lại không biết nói gì nữa, nhưng hẳn cảm thấy giải thích như thế cũng coi là rất rõ ràng rồi, cuối cùng dùng ánh mắt xin lỗi nhìn thật sâu Y Li, xoay người không chút do dự đi về phòng Vân Tề.

Cư nhiên chính là như vậy! ! Cư nhiên chính là loại kết cục hoàn toàn ngoài kế hoạch của hắn. Triệu Y Li nhìn theo bóng Tuy Phong đi xa, đột nhiên cười to.

Chẳng lâu trước đó hắn tưởng hắn có thể nắm Tuy Phong trong tay, chỉ có điều này hơn huynh trưởng hắn, nhưng không ngờ được thời gian hắn đắc ý thực ngắn ngủi!

“Vì sao cho dù người điên khùng vẫn không chịu buông tha ta? Vẫn có thể vượt qua ta?” Triệu Y Li cuộn tiểu đút quảng, trong thanh âm cười vang hai dòng lệ nóng từ khóe mắt chậm rãi chảy dài, đọng lại bàn tay hắn.

“Mộ Dung. Người đang cảm thấy buồn cười phải không? Ta thật không ngờ người cuối cùng Tuy Phong chọn vẫn là y!! Vì sao trên đời ai cũng đối xử với ta như vậy?” Triệu Y Li không hề để ý mình đang rơi lệ đầy mặt trước người khác, thậm chí kích động đến ôm thật chặt đối phương: “Ta không cam lòng, ta như thế nào cũng không cam lòng! Tuy Phong, hắn là của ta!”

Mộ Dung không nói gì chỉ ôm lấy Y Li, để thiếu niên mọi khi kiên cường ở trong lòng hắn khóc thật thống khoái, nhưng thời khắc rối loạn trong lòng, sát ý lạnh buốt trong mắt càng tăng thêm.

Mà bên kia Nguyên Tuy Phong quay về phòng của Vân Tề, nhìn thấy tên gốc vẫn còn bọc chăn vù vù ngủ, hồi tưởng lại cảnh khó xử lúc nãy của hắn với Y Li mà hiện tại phần eo bắt đầu đau sót, Nguyên Tuy Phong không khỏi tức giận, một cước đá tỉnh Vân Tề.

Bởi vì trong phòng tạm thời không có hạ nhân, cho nên Nguyên Tuy Phong đành đặc kêu Vân Tề mát xa cho hắn. Kì thật đây là việc Vân Tề thích nhất, y cũng không để ý chỗ bị Tuy Phong đá đau hay không, lập tức chạy ra khỏi ổ chăn ấm áp, bắt lấy Nguyên Tuy Phong vào ***g ngực thân thiết ôm ấp.

“Bạch si, nếu người khôi phục, trở lại bình thường người vẫn đối xử với ta thế này không?” Nguyên Tuy Phong nghĩ trong lòng, con người đen gắt gao nhìn Triệu Vân Tề đến gần người.

“Tiểu Nguyên, khi nào chúng ta thành thân? Ta còn muốn nhìn thấy cảnh thú người vào cửa a!” Triệu Vân Tề gần đây phiền não nhất vẫn là chuyện làm sao để đối cách gọi Tiểu Nguyên thành lão bà. Sáng sớm nay y đã nghĩ đến cảnh đem Tiểu Nguyên mặc thật đẹp đi khoe với mọi người.

“Gốc cả ngày chỉ biết mấy chuyện này? Trước mắt dưỡng hảo người người đi rồi tính sau.” Tuy Phong hạ xuống áy náy với Y Li, lại nghĩ đến độc mà Vân Tề mắc phải, lại trở nên thật lo lắng.

Nếu thật sự có một ngày tên gốc này chết trước mặt hắn, hắn phải làm sao đây?

“Tiểu Nguyên, cơ thể ta thực sự tốt mà, ta còn có thể mang người ra bờ sông bắt cá. Triệu Vân Tề nói xong liền kéo Tuy Phong ra ngoài.

“Người dám xuống nước thử xem!” Nguyên Tuy Phong quát lớn, nếu Vân Tề độc phát ở trong nước, kia chẳng phải là tự mình tìm tử lộ sao?

“Không đi thì không đi nữa, vậy Tiểu Nguyên phải đi ra ngoài với ta nha.” Triệu Vân Tề thấy hắn nóng giận, không dám nản nỉ nữa, chỉ ghé vai người hắn cọt cọt.

“Khụ khụ.” lúc Khả nhi đi vào, khằng giọng một tái. Triệu Vân Tề đương nhiên không chút để ý, nhưng Tùy Phong thì không khỏi đỏ mặt chút, nhẹ nhàng đẩy y ra, nhất thời làm cho người cao to rất dễ ý.

“Gia của ta, ngươi yên tĩnh chút đi, coi chừng Nguyên công tử không quan tâm đến ngươi nữa a.” Khả nhi nói đầy hàm ý với Triệu Vân Tề, đồng thời cặp mắt to tròn linh hoạt đánh giá khắp người Tùy Phong, thế nhưng thấy vị Phi Tinh kiếm này trời không sợ đất không sợ trong lòng trở nên khiếp sợ.

“Kia đi thôi.” Nguyên Tuy Phong đáp ứng đề nghị lúc này của y, khiến cho nam nhân cao to rất cao hứng, dưới sự giúp đỡ của Khả nhi lung tung rửa mặt, kích động kéo tay Tùy Phong hướng cửa mà đi.

“Nguyên công tử, ngài đừng để gia nhà ta lạc mất nữa nha, chiếu cố y nha.” Khả nhi nhin cười đề cao giọng dận dò, khẩu khí đương nhiên, khiến cho Tùy Phong cảm thấy xấu hổ.

Nhưng Vân Tề nắm tay hắn rất chặt, rất ấm áp khiến tim hắn nóng lên, như ma xui quỷ khiến hắn nghiêng người khẽ gật đầu với Khả nhi, theo Vân Tề đi về phía trước.

Ở ngoài Vân Tề ngoạn đến cao hứng, Tùy Phong tự thuyết phục mình chỉ là tên ngốc này tràn đầy năng lượng thôi, khi trở lại Yên Lôi Bảo nếu không phải hắn đã khôi phục được tám phần công lực sợ cũng chịu không nổi.

Nhưng ngay khi cùng Triệu Vân Tề bước vào viện, Tùy Phong đột nhiên phát hiện một cổ chưởng lực cực kì sắc bén bổ về phía hắn. Tự như bản năng, không đợi Tùy Phong động thủ thì Triệu Vân Tề đã giơ tay đón chưởng, một cổ kinh lực trong tay hắn bắn ra, trực tiếp va chạm với lực lượng tập kích.

Hai cổ chưởng phong ở giữa không trung gặp nhau, cuối cùng tự nhiên là quái lực của Triệu Vân Tề thắng, không chỉ chặn được công kích mà còn phát lực một chưởng đánh văng hắc y nhân ra khỏi chỗ ẩn nấp.

Là hắn? Nguyên Tuy Phong từ một chưởng nhận ra tên này là tên ám toán hắn ở Huyết Ưng môn. Hắn không khỏi cảm thấy thực kì quái, nhưng hắn không muốn Vân Tề sử dụng nhiều nội lực nên lập tức rút kiếm nghênh địch, sau mấy chiêu hắn cảm thấy thật quen thuộc, tinh tâm nghĩ lại, trong lòng càng cảm thấy quá kì lạ. Bởi hắn thấy người này hình như là người Thiên Dẫn môn bắt đi Triệu Y Li.

“Hôm nay Thiên Dẫn ác đồ ngươi làm sao trà trộn được vào Yên Lôi bảo?” Nguyên Tuy Phong bá bá đâm kiếm về phía hắc y nhân đâm vào ba điểm thượng, trung hạ đường, cũng đồng thời điểm huyết Vân Tề không cho nam nhân này tiếp tục làm loạn.

Tên bịt mặt kia dường như đã biết được sự lợi hại của Tùy Phong, hư hoảng một kiếm xoay người bước đi. Nguyên Tuy Phong thấy người Yên Lôi Bảo đã đến đang bảo vệ Vân Tề, mới yên lòng đuổi theo hắc y nhân.

Nguyên Tuy Phong biết bọn người Thiên Dẫn luôn suất quỷ nhập thần, tra thế nào cũng không ra chút manh mối nào, cho nên gắt gao đi theo người nọ, không chút thả lỏng nào.

Lúc này, hắn không khỏi cảm hận độc trước kia, nếu giờ hắn khôi phục hoàn toàn công lực thì mấy kiếm vừa rồi hắn tin chắc sẽ làm đối phương bị thương, không lo đối phương không bó tay chịu trời.

Vừa suy nghĩ thì Tùy Phong đã đuổi theo tên bịt mặt đến sau núi Yên Lôi Bảo, đối phương bỗng biến mất. Nguyên Tuy Phong là kẻ tài cao gan cũng lớn, đâu thềm để ý đến quy củ gian hồ phùng lâm mặc nhập, khi tiến vào khu rừng, cẩn thận nghe động tĩnh ở đây, tiếp tục nhanh đi tới.

Bỗng dưng, trước mắt hắn có bóng đen xoẹt qua, hình như có một người chạy về phía phiếm đá. Xem ra thân ảnh người nọ cũng không giống người lúc này, nhưng bóng dáng người nọ cực kì quen mắt, Nguyên Tuy Phong nhíu mày, bởi với nhãn lực của hắn thì không tốn nhiều công hắn đã nhận ra đó là Triệu Y Li.

Không biết đã trễ thế này Y Li lên núi làm gì nữa? Cái tên Thiên Dẫn kia có làm hại đến hắn không? Nghĩ đến đây, Tùy Phong cảm thấy có chút lo lắng. Mặc dù bây giờ hắn đối với Y Li không có tình ý, nhưng vẫn có chút thiện với tâm, cho nên lập tức xông về phía trước, đợi lúc hắn truy đến sau tảng đá lại không thấy một bóng người.

Trong lúc kinh ngạc loạn ấn tay, bất giác chạm vào một cỗ cơ quan, tảng đá trước mắt hắn bỗng nhiên mở ra, lộ ra một sơn động âm u có một cái cầu thang kéo dài xuống dưới.

Nguyên Tuy Phong hơi hơi do dự liền bước về phía trước, sau khi vào tầng đá phía sau đóng lại, hắn đem nội lực dồn xuống chân nên khi đi cũng không có tiếng động, không tới một khắc hắn đã tới nơi cuối, trước mắt cũng sáng hơn.

Xuất hiện trước mắt hắn là một gian phòng có đốt nền, nhìn ánh lửa như thế có thể nhận ra rằng nơi đây thiết kế xảo diệu, thông gió làm tinh tế.

Nguyên Tuy Phong thấy được phòng này rất sạch, bên trong dụng cụ đồ dùng đầy đủ, có một vị lão nhân đang dùng bút vẽ tranh, phía trước có một lò hương thơm ngát lượn lờ, nào có thân ảnh Triệu Y Li đâu?

“Xin hỏi. . . .” Nguyên Tuy Phong vừa nói ra, lão nhân lập tức quay đầu lại, nhìn về mặt mờ mịt của vị khách này, đối phương vẻ mặt có chút kích động.

“Người thanh niên, người này không phải thủ hạ của Li nhi chứ?” Lão nhân buông bút, đánh giá Nguyên Tuy Phong: “Lão phu là Triệu Tông Duệ.”

“Ngài là Triệu bảo chủ?” Nguyên Tuy Phong lấp bắp kinh hãi: “Không phải là Y Li nói ngài đi thăm bằng hữu sao?”

“Li nhi nói như vậy sao? Ha ha, cũng khó trách, hắn không thể nói ra ngoài là hắn đem thân sinh phụ phân của mình cầm tù mà phải không?” Triệu Tông Duệ mỉm cười thời dài: “Chẳng lẽ thiếu hiệp không nhận ra khí huyết của lão phu bị phong, một thân võ học như một trò đùa sao?”

“Nhưng vì sao Y Li lại làm việc bất hiếu như vậy? Đây không giống thái độ làm người của hắn a.” Nguyên Tuy Phong thì thào tự nói.

“Ta cũng không còn cách nào, ai bảo cha ta nửa năm trước đã biết, là ta đợi khi đại ca luyện công liền bỏ độc y khiến y trở nên si ngốc chứ.” Thanh âm của Triệu Y Li từ phía sau truyền đến, quả nhiên người kia là hắn.

Nguyên Tuy Phong thấy hắn thần sắc tự nhiên, biết là đối phương cố ý dẫn mình đến đây, trong lòng càng khó hiểu. Nhưng thỉnh thoảng nghe thiếu niên thanh nhã nói ra những lời đáng sợ như vậy làm hắn trở nên khiếp sợ.

“Vì sao?” Nguyên Tuy Phong cuối cùng cũng tỉnh ngộ, hắn nghĩ đến loại độc ác độc trên người Vân Tề nhất thời nổi giận: “Hắn là thân sinh ca ca của ngươi mà! Hắn yêu thương đệ đệ như vậy, ngươi sao có thể hại hắn?”

Khi nói chuyện, hắc y nhân tập kích Vân Tề lúc trước cũng xuất hiện bên người Y Li, khi lấy khăn che mặt ra Nguyên Tuy Phong nhận ra đó là Mộ Dung Mạch.

“Ta cũng không muốn để ngươi biết nhanh thế. Bất quá ta cũng không ngờ Mộ Dung lại ở sau lưng ta đi đánh chết đại ca, cũng thể thôi, có lẽ là ý trời.” Triệu Y Li thần sắc như thường, cũng không đem phần nợ của Tuy phong để trong lòng.

“Li, nói chuyện này với hắn để làm gì chứ?”

“Không được, ta còn muốn Tuy Phong giúp ta hoàn thành một việc, không cho hắn biết được tiền căn hậu quả thì làm sao hoàn thành?” Triệu Y Li chặn lại lời khuyên của Mộ Dung Mạch.

“Các người?” Nguyên Tuy Phong cúi đầu suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện, rốt cục bình tĩnh đại ngộ: “Nguyên lai người cũng là người Thiên Dẫn môn?”

“Vậy người chỉ đoán đúng một nửa, ta là người Thiên Dẫn, nhưng không phải là môn nhân.” Triệu Y Li ngạo nghễ nhìn chằm chằm Tuy Phong.

“Lúc ta bị vây tù ta cũng mới biết được hóa ra Li nhi là một trong những người sáng lập môn phái Thiên Dẫn hãm hại võ lâm”

Triệu Tông Duệ đi đến bên Tuy phong đang lộ vẻ kinh hãi, lắc đầu cười khổ: “Ta tới bây giờ cũng không ngờ được.”

“Còn có nhiều chuyện người không ngờ hơn nữa” Mộ Dung lạnh băng nói.

“Nói như vậy, lúc trước người giả vờ bị Thiên Dẫn tập kích là để ta giúp người loại trừ tử địch của người?” Nguyên Tuy Phong hiểu ra thì thào hỏi: “Kia tin tức những môn phái liên quan đến Thiên Dẫn cũng là người cố ý tung ra?”

“Không tồi, đương kim vô lâm bát đại môn phái cũng chả đáng sợ gì, địch của ta chỉ có ba môn phái. Huyết Ưng môn nhân số nhiều, cũng khó giải quyết, mà Bái Nguyệt Giáo nhiều loại độc vật muốn bọn họ tự nguyện rời khỏi trung nguyên thật khó.” Triệu Y Li ôn nhu nhìn Tuy Phong. “Ít nhiều thì khi đó tâm của Tuy Phong còn trên người ta, đầu tiên người sẽ hung hăng hướng Huyết Ưng giáo đòi người, sau đó lại cùng đại ca thực hiện hẹn ước với Bái Nguyệt Giáo, Thiên Dẫn bọn ta mới loại được hai chương ngại vật chỉ còn một đối thủ thì ta cũng sẽ không mất quá nhiều công sức thu thập.”

Nếu như là lúc trước khi chưa cùng Vân Tề lưỡng tình tương duyệt à nghe những lời này, Nguyên Tuy Phong chắc chắn sẽ tức giận, nhưng bây giờ dù bị Y Li tính kế hấn cũng không quan tâm, hấn chỉ muốn giải độc cho Vân Tề thôi.

“Ngày hôm đó dùng ám khí đánh lén người không phải là chủ ý của Li!” Mộ Dung Mạch lạnh lùng nhìn chằm chằm Tuy Phong: “Đó chỉ là chủ ý của ta thôi.”

“Cho ta giải được!” Nguyên Tuy Phong quay đầu bình tĩnh nhìn Triệu Y Li, giờ phút này thấy được đối phương với hấn cũng không chân thành, nên cảm thấy hai người đều huề nhau.

“Nếu người muốn thì theo ta.” Triệu Y Li nói xong lấy tay ấn lên tường một cái, thạch bích lui ra hai bên, một cánh cửa hiện ra.

Nguyên Tuy Phong gật đầu với Triệu Tông Duệ, ý bảo chờ hấn quay lại cứu, liền nhắc chân đi theo Triệu Y Li vào cái mật đạo kia.

“Nhanh lấy ra đi!” Vừa mới đến nói, Tuy Phong liền thúc giục.

“Người liền nhẫn tâm vậy sao, thật không nghĩ đến tình cảm lúc trước của chúng ta sao?” Y Li bỗng nhẹ nhàng nói khẽ bên người Tuy Phong.

“Người kết giao với ta cũng là kế hoạch của người, hướng hồ người hạ độc thủ với huynh trưởng của mình như vậy, chúng ta còn có gì để nói?” Nguyên Tuy Phong bình thản nói.

“Tuy Phong, mặc kệ người có tin hay không dù quả thật ta có lợi dùng tình cảm của người với ta, nhưng mà. . . .”

“Đừng dài dòng nữa, lấy ra đi!” Nguyên Tuy Phong không khách khí đánh gãy lời nói của Y Li, với hấn nếu Vân Tề không sao thì Y li vẫn là bằng hữu của hấn.

“Xem ra người đối với đại ca ta quả thật thâm tình! Ta thật không rõ, đến tột cùng y có điểm nào tốt? Vì có gì tất cả các người đều nghĩ đến hấn!” Triệu Y Li cười băng lãnh: “Vị mẫu thân một lòng hướng phật kia của ta sau khi phát hiện ra chuyện này, một mình dọn ra ngoài ở, coi như không muốn thấy mặt ta, còn dùng mạng mình uy hiếp ta không được tiếp tục xuống tay với tên ngu ngốc kia. . . .”

“Không được gọi hấn ngu ngốc!” Nguyên Tuy Phong nghe vậy không khỏi tức giận, hấn giờ đây nhớ lại vẻ mặt của Trữ Diệp Lam khi nói chuyện với hấn ngày đó, mới hiểu hết được ngọn nguồn sự việc. Hiện giờ nghe thấy những lời miệt thị Vân Tề như vậy hấn rất không thoải mái.

“Y chính là thế! Hiện giờ y bị điên khùng nên không lộ ra, người không biết được bản chất của y là một nam nhân đề tiện!”

“Người vì sao lại cảm hận ca ca người?” Nguyên Tuy Phong nhìn khuôn mặt đột nhiên tức giận đến điên cuồng của Y Li, hấn cảm thấy được Vân Tề thật sự thương yêu người trước mặt khiến hấn đôi khi còn ghen tỵ nữa mà.

“Xem ra, các người đều bị y lừa dễ dàng như vậy. Ngay cả khi hấn ngu si, điên khùng các người vẫn chiều cổ y như vậy. Trước kia toàn bộ hạ nhân đều bái phục y, ở bên ngoài y thường hành hiệp trượng nghĩa nên ai cũng kính phục, ta mặc kệ hấn có hảo tâm thật không hay là chỉ cố kiếm thanh danh thôi. Ta chỉ biết

trong cái nhà này, cha thiên vị y, chưa bao giờ liếc nhìn ta một cái, cũng không tin vào năng lực của ta.” Triệu Y Li nói đến đây dần bình ổn lại cảm xúc.

“Nhưng y đối đãi với ta tốt vô cùng, hơn phân nữa võ học này đều do y dạy, y đối với ta ôn nhu chăm sóc, quan tâm đầy đủ, so bất cứ người nào trên đời xứng với chức ca ca, hẳn luôn làm ta cảm thấy ấm áp, tốt đến làm cho ta cảm thấy: Chỉ cần y ở bên, ta đều có thể chịu đựng được tất cả bất bình, nhưng mà. . . .”

“Nhưng sao?” Nguyên Tuy Phong nghe đến nhập thần, nhin không được kinh ngạc truy vấn.

“Nhưng tất cả đều là giả, y tốt với ta, y tốt bụng, toàn bộ đều là giả dối!”

“Người sao có thể cực đoan như vậy”

“Mọi chuyện y đều chiều ta, đều dung túng ta, nhưng chỉ có võ học gia truyền phụ thân truyền dạy, y vì sao không chịu dạy cho ta?” Triệu Y Li hờ hững cười: “Kì thật ta cũng không thực sự cần thứ này, cũng không mơ ước chức vị bảo chủ, ta chỉ là muốn chứng minh, y có thực sự là một ca ca tốt, là đối với ta thật tâm chứ không không phải là hư tình giả ý lấy danh!”

Nguyên Tuy Phong lúc này không biết nên mở miệng thế nào.

“Hừ, mặc ta cầu y thế nào, y vẫn không chịu dạy ta. Khi đó ta liền hiểu được: Y đề phòng ta, y đối ta như huynh đệ bất quá để tránh ta uy hiếp chức vị bảo chủ của y thôi. Từ đó về sau, ta thấy được nụ cười giả tạo của y liền cảm thấy ghê tởm!” Triệu Y Li lạnh lạnh nói: “Cho nên ta không cần bất kì kẻ nào, tự mình thành lập một môn phái, chống lại võ lâm.”

Nguyên Tuy Phong trầm mặc, hẳn tuy rằng cảm thụ của Triệu Y Li, theo lời kể của đối phương hẳn có thể đoán ra tuổi thơ không được đẹp của Y Li, nhưng dù có đánh chết hẳn cũng không tin tên gốc kia là người như đối phương nói.

“Sao, người không tin ta?” Triệu Y Li nhìn thần sắc Nguyên Tuy Phong, châm chọc nhú nhú đôi mày thanh tú “Cũng đúng thôi, vì hiện tại người chỉ thấy được một nam nhân gốc gác không chút tâm cơ. Cho nên ta thà rằng hẳn vĩnh viễn như vậy ở bên ta, chỗ nào cũng không được đi! Cũng đừng mong cưới vợ sinh con.”

Cho nên chuyện nữ nhân được đưa đến để làm vợ Vân Tề đột nhiên chết giờ cũng có thể giải thích đi?

“Giải được!” Tuy Phong áp chế cảm xúc trong lòng, lại đưa tay ra, đột nhiên hẳn cảm thấy choáng vàng, tất cả nội lực đều biến mất, đầu óc bắt đầu mê muội. Hẳn nghiêng ngã lao đảo bước vài bước, yếu đuối tựa vào ghế, kinh dị nhìn ánh mắt lạnh lùng của Y li đang nhìn hẳn.

“Đừng lo lắng, hiện tại người chỉ là tạm thời không nhúc nhích được thôi, bởi vì khi người vào đây đã hít phải khí ở mật thất này nên giờ không hoạt động được là tự nhiên thôi.” Triệu Y Li ôn nhu nhìn Nguyên Tuy Phong bất động, khẽ cười.

Nguyên Tuy Phong mới nhận ra, Triệu Tông Duệ lúc trước cũng bị Y Li hạ nhục cân tảng nên mới bị nhốt ở đây.

“Ta đã từng nghĩ rằng, người là người đặc biệt nhất, bởi người là người đầu tiên đem ánh mắt đặt trên người ta chứ không phải là y. Chỉ cần người đáp ứng ta một việc ta sẽ giao ra giải được.”

“Nói!” Nguyên Tuy Phong không muốn phí lời với người này.

“Lát nữa, Mộ Dung sẽ dẫn ca ta tới đây, người phải nói rõ với hẳn “Người sẽ không thương y nữa, người chỉ để ý đến ta! Hơn nữa sau khi ca ca ta phục hồi không cho người xuất hiện trước mặt y!” Triệu Y Li nhìn Tuy Phong gần từng tiếng: “Nếu không ta sẽ hủy đi viên giải được duy nhất này, người kia nhất định phải chết!”

Nói xong, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân quen thuộc, Nguyên Tuy Phong biết Y Li muốn mình thành kẻ “Vô ơn bạc nghĩa” cho dù bạch si sau này khôi phục lại thần trí cũng sẽ vô cùng thống hận mình, như vậy người trước mắt cũng sẽ trở lại làm đệ đệ nhu thuận trước mắt Vân Tề.

Đột nhiên hẳn hồi tưởng lại thần thái của Y Li khi đối đãi với Vân Tề, lúc này mới tỉnh ngộ: Chỉ sợ Triệu Y Li cũng không thấy rõ tâm ý của mình.

“Li nhi, người có thấy Tiểu Nguyên đâu không?”

Ngoài cửa vang lên tiếng gọi của Triệu Vân Tề, cũng khiến nội tâm Tùy Phong giao chiến dữ dội. Nhưng đến khi hần nhìn thấy mặt Vân Tề, trong lòng nhất thời tràn ngập nhu tình, không còn băng khoản gì nữa. Chỉ nguyện tên gốc này bình an, chuyện về sau để sau này tính.

Nghĩ xong, Nguyên Tuy Phong cắn răng nhìn về phía Triệu Y Li.

Lập tức một thân hình mền mại lại gần, Nguyên Tuy Phong cảm thấy trầm xuống, phản xạ ngẩng đầu, thấy Vân Tề đang bị kích động há to miệng, thấy mình nhu tình vô hạn hôn môi Y Li, sắc mặt đại biến.

“Oa, Tiểu Nguyên, người sao cùng Y Li ngoạn hôn nhẹ?” Triệu Vân Tề sững sốt trong chốc lát sau đó siết chặt tay vọt tới trước mặt Nguyên Tuy Phong, nghĩ dùng tay đẩy hai người đang “Triền miên” ra

Triệu Y Li ánh mắt vi tà, cố ý vô tình liếc mắt Tùy Phong một cái, khiến hần không thể lạnh lùng nói với Vân Tề “Không được lại đây!”

Triệu Vân Tề đứng lại nhưng vẫn không cam lòng nhìn Nguyên Tuy Phong nói: “Tiểu Nguyên, người đã đáp ứng chỉ hôn nhẹ với ta thôi mà, người là vợ của ta a. . . .”

“Ca, hần chỉ đùa giỡn với người thôi, người tin là thật sao?” Triệu Y Li thực vừa lòng khi thấy Triệu Vân Tề sau khi nghe xong lời này hai mắt mở to, vẻ hoàn toàn không thể tin được, nên càng thêm thân mật dính một chỗ với Tùy Phong.

Hai người họ tướng mạo đều tuấn mỹ, tựa như một bức tranh đẹp, sợi tóc giao triền thân mật, mà Triệu Y Lai lại che mắt vẻ mặt khó xử của Tùy Phong, khiến cho bọn họ có vẻ đầm thắm thân thiết khó chia lìa.

Triệu Vân Tề chỉ thấy đầu ong một tiếng, ngực nhói đau khó chịu, trái tim đau đến lạ thường.

“Nan. . . . chẳng lẽ Tiểu Nguyên muốn làm vợ Li nhi?” Triệu Vân Tề khó khăn tiến lên, không giống ánh mắt Tùy Phong thường ngày, không khỏi vừa vội vừa giận một phen đẩy hai người ra, ấn đầu vai Tùy Phong: “Người là vợ của ta a! Ta không muốn Tiểu Nguyên làm vợ người khác. . . .”

“Ngu ngốc buông tay!” Nguyên Tuy Phong nhìn thấy Triệu Y Li ở phía sau hơi lung lay tay, giữa hai ngón tay kẹp một viên thuốc màu đỏ, làm như sắp phá hủy. Lòng hần quỳnh lên, vội vàng áp chế kích động trong lòng nhìn Triệu Vân Tề thành tình hoàng loạn mà lạnh băng nói: “Ta sẽ không ở cùng người nữa, từ nay về sau ta không muốn gặp lại người nữa!”

“Vì sao? Vì sao vậy? Tiểu Nguyên, chúng ta vẫn đang hảo hảo mà. . . .”

“Bởi vì, ta không thích người! Người xem lại mình đi bộ dạng vừa ngốc vừa xuẩn, ta sao có thể ở chung với người chứ. Lúc trước chẳng qua là ta muốn báo đáp ân cứu mạng của người thôi.” Nguyên Tuy Phong chịu đựng tâm can đau đớn, trái lương tâm nói: “Hiện tại đã quay về Yên Lôi Bảo, ta tất nhiên là phải ở bên Y Li”

“Ta không muốn Tiểu Nguyên bên cạnh người khác!” Triệu Vân Tề thấy Tùy Phong không phải đùa, nhất thời gấp đến chảy nước mắt: “Tiểu Nguyên chúng ta quay lại ngọn núi kia đi, người lại tốt với ta, người sẽ lại cùng ta một chỗ phải không?”

“Ở đâu cũng vậy thôi, hiện tại ta chỉ muốn ở bên Y Li!” Tùy Phong thấy Vân Tề đau khổ như thế, trong lòng cũng thống khổ, nhưng nhớ đến tính mạng của bạch si, hần đánh quyết tâm không nhìn đến: “Người còn không mau cút đi!”

Nói xong, Nguyên Tuy Phong liền phát hiện ra hần có thể động, liền kéo qua Y Li, gắt gao cầm tay hần, đồng thời cúi đầu xuống, nếu không hần sẽ liếc nhìn mặt Vân Tề, bởi hần biết nếu hần lại nhìn khuôn mặt giận dữ điên cuồng rơi lệ đầy mặt thì khó đảm bảo hần sẽ không mền lòng mà nhào vào ***g ngực của y, hảo hảo giải thích với y.

Mà Triệu Y Li dường như biết tâm ý của hần, đưa đầu mình nhẹ tựa vào vào hần, lại đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má xinh đẹp của hần.

“Oa, ta không xem, ta không xem! Ta cũng không muốn Tiểu Nguyên làm vợ Li nhi!” Triệu Vân Tề chỉ thấy như bị ai đó đánh cho một cú, mắt thấy Tùy Phong từ từ nhắm mắt đứng bên đệ đệ mình, hoàn toàn không để ý tới y, làm y đau lòng muốn chết, miệng lung tung kêu vài tiếng xoay người chạy ra ngoài cửa.

Nguyên Tuy Phong trở mắt nhìn y chạy đi như cơn lốc, bên ngoài lại vang lên vài tiếng lách lách, nhất định là tên ngốc này đập vào đầu rồi, y rất đau khổ đi?

“Giải được.” Nguyên Tuy Phong tự bắt mình thu hồi tình cảm, xoay mặt lạnh lùng nhìn Triệu Y Li nói: “Người vừa lòng chưa? Ta đã đáp ứng thì ta sẽ làm được! Chỉ cần người giải xong độc kia, ta, ta sẽ không gặp lại y nữa!” Nói xong trong lòng càng đau xót, nước mắt cũng tràn ra.

“Ta đương nhiên sẽ đưa. Nhưng phải là lúc người rời đi Yên Lô bảo.”

“Người gạt ta?”

“Yên tâm, cho dù ta có hận y đến thế nào đi nữa thì y vẫn là huynh trưởng của ta. chỉ cần người tuân thủ lời hứa thì ta sẽ không để y chết! Võ công ta dù không bằng người, nhưng việc hủy viên thuốc này ta hoàn toàn làm được.”

Triệu Y Li nói xong rời đi, chỉ để lại mình Tùy Phong đứng nơi đó im lặng thật lâu.

Triệu Vân Tề đi tới đầu đá cây đổ tới đó, điên cuồng chạy thật lâu sau núi mới dừng lại, y bỏ hơn mười đại chưởng lên đại thụ, hận không thể phát tiết mọi đau đớn trong lòng, cho đến khi đôi tay đã đánh gãy không biết bao nhiêu đại thụ mới dừng tay.

Độc lại phát tác, Triệu Vân Tề té trên mặt đất không nhúc nhích, tỉnh lại đã thấy Triệu Y Li đắm chiêu ngồi bên cạnh.

“Li nhi?” Triệu Vân Tề nghĩ đến Tiểu Nguyên yêu quý của mình thích đệ đệ mình, nháy mắt mặt liền khóc tang, nhưng gục đầu xuống suy nghĩ chốc lát y liền vực dậy tinh thần.

“Ca, người muốn đi đâu?” Triệu Y Li không ngờ Vân Tề biến hóa nhanh như vậy, chỉ nhanh chóng dấu đi sự lo lắng hẳn không muốn thừa nhận, trong khoảnh khắc có chút trở tay không kịp.

“Ta muốn đi tìm Tiểu Nguyên!” Triệu Vân Tề hờn dỗi nhìn cánh tay Y Li đang nắm lấy mình, chạm trúng miệng vết thương, nhin không được khe rên.

“Người còn muốn tìm hẳn? Mọi người sẽ khinh thường người!” Triệu Y Li nắm chặt lấy bàn tay đại ca, cũng không quản Triệu Vân Tề càng đau đớn.

“Ta mặc kệ! Dù Tiểu Nguyên thích người, nhưng Tiểu Nguyên cũng chỉ có thể làm vợ của ta thôi!” Triệu Vân Tề ngang ngược, như một đứa trẻ bướng bỉnh: “Chỉ cần ta hảo hảo nắm lấy Tiểu Nguyên, hảo hảo nhìn hẳn, chỉ cần ta toàn tâm toàn ý đối tốt với Tiểu Nguyên, hẳn sẽ thay đổi hẳn sẽ muốn làm vợ ta!”

“Người?!” Triệu Y Li chán nản.

“Cho dù là Li nhi, ta cũng sẽ không đem Tiểu Nguyên tặng cho người. Mấy thứ khác ta đều có thể cho Li nhi trừ hẳn!” Triệu Vân Tề bủ môi bất bình nhìn đệ đệ, y nghĩ đến thân thể y hằng đêm ôm ấp, nghĩ đến Tùy Phong lúc nhăn mày, lúc tươi cười, khi giận dữ, cho dù đôi lúc có đánh y nhưng lúc kề cận lại rất dịu ngoan, làm sao có thể làm y hết hy vọng được chứ.

“A di đã nói rồi, nam nhân đã cưới vợ thì phải tốt với vợ! Tiểu Nguyên đã là vợ của ta, mặc kệ hẳn thích người nào, chỉ cần tâm ý của ta với hẳn không thay đổi là được!”

Triệu Y Li xanh mặt, hẳn nguyên bản nghĩ tâm tính đơn thuần của Triệu Vân Tề chỉ cần bị Nguyên Tuy Phong đã kích thì sau này sẽ không muốn thấy hẳn nữa, không ngờ chấp niệm của y đối với hẳn không hề thay đổi.

“Ha ha ha, nói cho cùng, không hổ là người cao to!” Theo thanh cười sang sảng phu thê Đạm Đông đi vào trước mặt huynh đệ Triệu gia, phía sau còn dắt theo Nguyên Tuy Phong mặt đầy nước mắt

“Cảm động đi? Nếu không phải bốn giáo chủ thiên tư thông minh, trước tiên luyện giải được sau đó tìm các người, vừa vặn chặn con ruồi mất mát đầu này đang chạy ra ngoài, chỉ sợ bỏ qua mất cơ hội nghe bày tỏ cảm động rồi!”

Đạm Đông vỗ vỗ bả vai Nguyên Tuy Phong, cười hì hì: “Để y ăn giải được, qua ba ngày sẽ hoàn toàn khôi phục.”

“Bạch si!” Nguyên Tuy Phong chỉ mới vừa nói một câu, đã bị Triệu Vân Tề kéo vào vòng tay ôm ấp, không chịu buông tay.

“Tiểu Nguyên đừng làm vợ Li nhi được không?” Triệu Vân Tề đem mặt áp vào má Tuy Phong, không tự giác chảy đầy nước mắt nước mũi cọ vào lòng người trong lòng. Nhưng Tuy Phong lại không hề chán ghét, lấy tay mạnh mẽ ôm lại Vân Tề, cố gắng hấp khí mới không để nước mắt tiếp tục lăn xuống.

“Ngu ngốc, khó coi chết đi được.” Nguyên Tuy Phong hơn nửa ngày mới nói được một câu, nghe xong lời vừa rồi của y, hắn không thể tiếp tục gặt tên ngốc này nữa, hơn nữa Đạm Đông cũng đã luyện ra giải được.

“Tiểu Nguyên người nói a, người nói người thích ta nhất, chỉ làm vợ của mình ta?” Triệu Vân Tề nghĩ lại lúc trước Y Li dựa vào người thân mật với hắn, nội tâm quần quýt đòi Tuy Phong cam đoan: “Người nói, người nói đi!”

“Ân, hi. Hoan.” Nguyên Tuy Phong không lay chuyển được Triệu Vân Tề, nhớ lại lúc này làm tên ngốc này đau khổ, liền cố nhịn đỏ mặt nói, sau đó vừa giận vừa xấu hổ mạnh ôm lấy Vân Tề.

Triệu Vân Tề không chút nào để ý, y nghe thấy hắn nói dù rất nhỏ, nhưng vẫn làm cho hai mắt y tỏa sáng, ôm chầm lấy hắn hôn thật sâu lên môi hắn, vô cùng vui vẻ chỉ kém không khoa chân múa tay thôi.

“Các người, thật tốt nha!” Triệu Y Li cắn răng rút kiếm đâm đến.

“Hay là người muốn cùng chúng ta liều mạng?” Đạm Đông kinh ngạc.

Khi nói chuyện, Mộ Dung Mạch nhảy đến bên người Y Li, lạnh lùng nhìn đoàn người Triệu Vân Tề.

“Cho dù thêm người giúp đỡ cũng vậy thôi.” Băng nhi cười duyên nói.

“Để bọn họ đi đi thôi.” Nguyên Tuy Phong thấy Đạm Đông cho Vân Tề uống được, bây giờ tâm tình hắn dĩ thường vui sướng, chỉ cần y không sao là tốt rồi, cho nên không muốn khó xử bọn Y Li nữa.

“Ai cần người giả hảo tâm!” Triệu Y Li ngạo nghễ nói, nào biết Băng nhi lại dẫn ra thêm một người, người ấy lại là mẹ hắn Trữ Diệp Lam.

“Nương? Người sao lại đi với bọn họ?” Triệu Y Li cảm thấy kinh ngạc nhưng lập tức lại bình thản nhìn Triệu Vân Tề đang ngăn người ôm Tuy Phong.

“Người tên xú tiểu tử này! Không có việc gì lại làm ra nhiều chuyện như vậy, hại ta cùng Đông Tử vì tìm giải được khổ sở biết bao!” Băng nhi nũng nịu: “Đông Tử biết muốn luyện giải được cần đến một năm, chỉ còn thiếu một loại dược u đàm thôi. Chúng ta tìm kiếm khắp nơi đều không thấy, bọn ta tính đi Yên Lôi bảo nói tin này cho người cao to, không ngờ gặp được Trữ phu nhân. . . “

“Ta đã biết, nương nhất định là ở trong tối trồng u đàm, ta sao lại quên nàng là đệ tử được vương chú.” Triệu Y Li lạnh lùng đánh gãy lời Băng nhi quay đầu nhìn Trữ Diệp Lam: “Trong lòng người đứa con vợ chính của phu quân người quan trọng hơn ta nhiều.”

“Li nhi, người sao lại có ý nghĩ này?” Trữ Diệp Lam công lực không bằng hai người Đạm, Băng cho nên lúc này đã mệt đến thở hồng hộc, nhưng khi nghe những lời này của Y Li biểu tình nàng trở nên lạnh lùng, cắn bản không kịp đau lòng mà thốt ra: “Người là con ta, ta sao không quan tâm người. Nguyên nhân chính là như thế, ta không muốn thấy người hối hận cả đời, cho nên phải hết sức tìm thuốc giải cho Vân Tề, người cũng biết nếu y vì người mà chết người sẽ hối hận cả đời.”

“Ta hận y đến tận xương tủy thì sao ta phải thống khổ?” Triệu Y Li nghiêng răng nghiêng lợi nói, ánh mắt lạnh lùng trong trẻo nhìn về phía Triệu Vân Tề vẫn không biết gì cười ha hả, lập tức quay mặt đi.

“Li nhi đã đến mức này người quay đầu đi.” Thanh âm của Triệu Tông Duệ đột nhiên vang lên phía sau Y Li và Mộ Dung Mạch. Nguyên lai vừa nãy nói chuyện với Nguyên Tuy Phong, Đạm Đông đã biết được nơi Triệu lão nhân bị nhốt, vì hắn thông thạo vu độc thuật nên dễ dàng đi vào động đầy mê hương nghênh ngang dẫn người ra, còn thuận tay giải khí huyết bị phong bế của Triệu Tông Duệ.

“Tốt lắm, giờ cả nhà đã đoàn tụ, thật đáng mừng!” Triệu Y Li thấy Triệu Vân Tề nhan chạy đến bên người phụ thân, còn lớn tiếng giới thiệu vợ mình, lập tức bị Nguyên Tuy Phong giáo huấn. Bên kia càng náo nhiệt thì càng làm cho Y Li thêm thống hận.

“Li nhi, những năm gần đây vì phụ suy nghĩ lại, ta trước kia đối với người quả thật rất bất công. Hiện giờ nhà ta đã qua sóng gió người cũng đừng cố chấp, mau giải tán tổ chức kia của người, chúng ta sẽ không giận người. . . “

“Thực buồn cười! Ta thật không ngờ phụ thân đại nhân cao cao tại thượng sau khi bị giam cầm lại nói điều này.” Triệu Y Li đánh gãy lời Triệu Tông Duệ “Ta có Thiên Dẫn và Mộ Dung là đủ rồi! Chuyện người nói, người để cho mình đi. Ta không muốn nhìn khuôn mặt giả dối của người cũng giống như y, rõ ràng là hận không thể làm ta biến mất mà lại giả vờ yêu thương ta cực kì. Ta thà người giống như trước kia đối đãi hà khắc với ta, cũng như ngày ấy y kiên quyết không chịu dạy tâm pháp ấy cho ta.”

“Li nhi! Người thật sự hiểu lầm đại ca người rồi! Ta thật không ngờ người vì nguyên nhân này thống hận Vân Tề. Bí truyền của Bảo chúng ta chính là đem toàn bộ võ công của bảo chủ đời trước truyền hết lên người kế thừa, cho nên ta mới dễ dàng bị người bắt như vậy.” Triệu Tông Duệ nghe xong lời này không khỏi lắc đầu cười khổ: “Nhưng người cũng biết người trời sinh song mạch câu âm, nếu cường luyện tâm pháp chí dương của Triệu gia, không quá hai năm người sẽ chết.”

“Người nói vậy! Sao lại thế được?” Triệu Y Li sửng sốt, lập tức kích động: “Cha, người đang giúp đại ca giải vây phải không? Nếu là vậy, vì sao ca không sớm nói cho ta?”

“Tiểu tử, người cũng biết dị mạch này khiến người không thể làm cho bất kì cô gái nào mang thai.” Đạm Đông làm như một người tối quyền uy nhìn xuống kẻ đang thần tình khiếp sợ: “Lấy cá tính sẵn sóc người của người cao to, nhất định là không muốn đệ đệ y yêu thương biết chuyện này, không ngờ người lại mắc phải bệnh không tiện nói này.”

“Cho nên y mới dù thế nào cũng không chịu nhả ra!” Triệu Y Li thần sắc bất ổn tiến về phía trước hai bước, vẻ mặt lả chả chực khóc khiến cho Triệu Vân Tề này giờ toàn bộ tâm trí đặt trên người Tuy Phong cũng nóng vội. Y mới vừa buông Tiểu Nguyên ra, Y Li đã đứng trước mắt y, nâng mắt nhìn y.

Trong hai mắt đầm lệ mông lung, Triệu Y Li đột nhiên nhớ rõ người luôn ở bên bồi hấn, dạy hắn biết chữ đọc sách, dạy hắn kiếm thuật quyền pháp là nam nhân giả dối trong lòng hắn sao? Hơn nữa đã có lúc hắn nửa đêm bị bệnh, nhưng phụ mẫu ra ngoài, cũng là nam nhân này tìm đại phu, cực nhọc cả đêm canh giữ bên giường hắn, không hề nghỉ ngơi, cả đêm không ngủ chiếu cố hắn, cả ba ngày đều không chớp mắt.

Tiếp theo, hắn đột nhiên nhớ lại: Lúc bị phụ thân trách phạt gần đây nhất, nam nhân này đã ôn nhu ôm hắn, dẫn hắn đi hội chùa chơi, khi trở về cầm giúp hắn rất rất nhiều mức quả. . . .

Thời điểm kia sao mình có thể ngoan độc kiên quyết nhân lúc y luyện công hạ độc y? Nếu có sai sót gì, ca ca hắn còn có thể đứng đây ôn nhu ôm hắn dỗ dành hắn sao? Triệu Y Li cảm thấy long đau xót, liên tục rơi nước mắt làm cho Vân Tề lo lắng cuống cả lên.

“Li nhi, người đừng khóc. Ca ca không khi dễ người nga, người muốn cái gì ca ca cũng cho mà. Nhưng mà... . . . Nhưng mà chỉ có Tiểu Nguyên là không được thôi. Bởi vì hắn là vợ của ca ca, về sau khi nào người có vợ người sẽ biết.”

“Ca, xin lỗi, xin lỗi.” Triệu Y Li rốt cục không thể nhịn được nữa, nhào vào lòng y thất thanh khóc rống lên, làm cho Triệu Vân Tề không biết làm sao cả chỉ có thể không ngừng dỗ dành đệ đệ, tình huống thế này có nghĩa là đệ đệ không còn muốn vợ hắn nữa hắn không?

Nghĩ đến đây, Triệu Vân Tề nhẹ nhàng vỗ lưng đệ đệ, lập tức quay đầu nhìn Tuy Phong, y nhìn thấy Tuy Phong tuy nhăn mày tựa hồ có chút không vui nhưng cũng không trừng y cũng không lại véo lỗ tai y, lúc này càng cao hứng.

Kế tiếp Đạm Đông cho Vân Tề ăn giải dược, làm cho nam nhân tinh lực siêu cường phải ngủ suốt ba ngày.

Triệu Y Li giải tán Thiên Dẫn vào buổi chiều thứ ba, thăm Vân Tề sắp tỉnh, sau đó yên lặng rời đi.

Nguyên Tuy Phong không ngăn hấn, hấn biết trong khoảng thời gian ngắn Y Li không thể đối mặt với bạch si khi thanh tỉnh. Vả lại đi theo Y Li còn có vị kia, Mộ Dung Mạch sẽ vĩnh viễn chỉ nhìn Y Li, cho nên Nguyên Tuy Phong lựa chọn trầm mặc.

Triệu Tông Duệ giờ đã tu tâm dưỡng tính mới nhận ra mình lúc trước đối với đứa con nhỏ này quá bất công nên mới tạo thành cục diện bây giờ. Cho nên khi chuyện của đứa con cả và Tuy Phong, cũng chỉ thở dài một tiếng: số phận, sau đó cũng không nói gì thêm.

Nhưng mặc kệ mấy người này thờ ơ lo âu chuyện gì thì Nguyên Tuy Phong vẫn thực vui vẻ. Hiện giờ Triệu Vân Tề khác hẳn khi xưa, tinh thần sáng láng, tư thế hiên ngang, mày kiếm anh tuấn, hai mắt hữu thần, khuôn mặt anh tuấn cương nghị nhìn vô cùng tôn quý, ai nhìn cũng không chuyển mắt được càng nhìn càng thấy thích.

Duy chỉ có một chút không hoàn mỹ đó là trí nhớ của y có chút lộn xộn ngay cả Đạm Đông y cũng vô pháp nhớ ra.

May mà Triệu Vân Tề vẫn chưa quên y đã cưới vợ, mặc dù đối với chuyện y làm sao cưới Tuy Phong y đều mơ hồ, nhưng mỗi khi thấy vị Phi Tinh kiếm tuấn mỹ kia y lại thấy rất thân thuộc, tình yêu thân thuộc lại ảm áp có tăng chứ không giảm.

Nhưng mà ở lúc mọi người đang vui vẻ, Tuy Phong lại nảy ra một chủ ý.

Tới một buổi buổi nọ hai người chân chính bên nhau, Nguyên Tuy Phong khó được tâm tình tốt khơi mào tính sự, đương nhiên lần này là hấn ngông nghênh nhào lên mình Triệu Vân Tề đang giật mình không thôi.

Gắng sức âu yếm ***g ngực rắn chắc cùng những điểm mẫn cảm của y, liên tục hôn lên da thịt màu lúa mạch của y, Tuy Phong có chút đắc ý nhìn nam nhân nhanh nhanh chóng bị hấn làm cho ý loạn tình mê, nhất thời nhớ đến oán niệm ngày xưa bị ăn, tiếp theo hấn sẽ thực hiện chuyện vui hấn đã muốn làm từ rất lâu.

“Tuy Phong, ta sao lại thấy. . . cảm thấy. . . có chút là lạ. . .” Triệu Vân Tề vuốt ve Tuy Phong đang nằm trên người y, chốc chút mê hoặc hoang mang nhìn tình nhà: “Lúc trước. . . chúng ta. . . thật sự là như vậy sao?”

“Đương nhiên!” Nguyên Tuy Phong trả lời có lệ, tiếp tục chuyên tâm tấn công.

Nhưng ngay sau đó một bản tay hữu lực nắm lấy song chưởng của Tuy Phong, xoay người một cái liền đem Phi Tinh kiếm đã nhuộm màu *** đè dưới thân, sau đó kề sát thân hình nóng bỏng vào.

“Người ảo tưởng cái gì?” Nguyên Tuy Phong vừa giận vừa sợ, miệng xém nữa gọi ra cách xưng hô trước đây với y.

“Tuy Phong, ta nhìn không được! Cho dù. . . Nguyên lai là người. . . đối ta. . . làm loại sự tình này. . . Hô!” Triệu Vân Tề vội vàng hô, cũng không biết đột nhiên học từ đâu, chắc ngựa quen đường cũ tách hai chân hấn ra xen vào.

Trong sự suy sụp tuyệt vọng của hấn, y đem lửa nóng cứng rắn của mình xâm nhập vào dũng đạo nhỏ hẹp: “Hiện tại ta cũng hiểu được. . . Làm như vậy chúng ta sẽ. . . Thoải mái!”

Còn có thiên lí sao?

Nguyên Tuy Phong cắn răng đón nhận kịch liệt xâm nhập, nhưng cũng cảm thấy rất vui sướng, rốt cục không thể làm gì khác ngoài trở mình xem thường mình—

Vì sao tên này dù là ngu ngốc hay không hấn vẫn là người bị ăn sạch đây? Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9 PN1

Nguyên Tuy Phong gần đây phi thường buồn bực,

Từ khi đại công tử Yên Lôi Bảo khôi phục thần trí tới nay, Triệu Vân Tề suốt ngày không đi ra khỏi cửa nghỉ cách bắt hái hoa tặc bắt cóc mỗ gia đại tiểu thư, thì cũng hiệp trợ quan phủ điều tra án kiện ngân khố mất tích li kì.

Nguyên Tuy Phong có thể chịu được thời gian ở chung bị biến ngắn, nhưng làm cho hắn cảm thấy mất mát chính là, trước đây tên ngốc chỉ đảo quanh người hắn giờ không còn ở trước mặt người khác thân thiết quần lấy hắn, lại càng sẽ không ôm hoặc là hôn hắn.

Lúc cùng Triệu Vân Tề tản bộ, tình nhân phong độ của hắn cũng bảo trì vài bước xa, cơ hồ làm cho Nguyên Tuy Phong hoài nghi trước kia bọn họ có thời gian mười ngón tay giao nhau đến tột cùng là có xảy ra hay không?

Mà thời điểm lúc ở nhà ăn cơm, Triệu Vân Tề mặc dù ở bên người hắn nhưng cũng không bao giờ nữa chia thức ăn cho hắn, nhìn thấy tư thế ngồi đẹp như một nhà đứng đầu đoàn chính, có khi làm cho Nguyên Tuy Phong hận không thể đem Triệu Vân Tề trở thành chiếc đĩa cần ở trong miệng, rõ ràng cần được.

Không phải sao? Liên ngay cả buổi tối trước khi làm “cái kia”, vị Triệu đại công tử này cũng quân tử thái quá, mỗi khi làm đều cũng phải hỏi trước. Nếu chính mình khá rụt rè, như vậy nam nhân này hơn phân nửa sẽ ôm chần chờ ở bên giường ngả ra đất ngủ.

Nguyên Tuy Phong rất cô đơn, cư nhiên bắt đầu hoài niệm Triệu Vân Tề thường dính lấy hắn làm cho hắn đau đầu. Nghĩ đến đây, hắn không khỏi nặng nề hừ một tiếng, tuy rằng lập tức đỏ lấy tình nhân bên cạnh ánh mắt thâm tình, nhưng nếu là lúc Triệu Vân Tề chưa khôi phục thần trí, người này sẽ sắc mặt mặt đầy hoảng loạn cùng đau tích.

Chẳng lẽ trải qua hai năm ở chung này, đại bạch si này đã không còn muốn để trong lòng nữa?

“Tuy Phong, người sao vậy? Thân mình không thoải mái sao?”

“Người trước kia gọi ta là Tiểu Nguyên!” Nguyên Tuy Phong nghĩ cũng không muốn nghĩ, trong lòng đột nhiên bùng lên một cổ lửa giận, không suy nghĩ liền nói.

“Nhưng hai năm nay ta không phải đều gọi người như vậy sao?” Triệu Vân Tề có chút khó xử nói. Quả nhiên thay đổi! Nguyên Tuy Phong tức giận nghĩ, trước kia Triệu Vân Tề nào dám cùng mình tranh luận? Lại chưa có lần nào không đem lời hắn như thánh chỉ mà tuân theo?

“Được rồi, về sau ta liền gọi người như vậy.” Triệu Vân Tề thấy Nguyên Tuy Phong có vẻ bực bội liền hạ giọng ôn nhu, lúc này mới làm cho Phi Tinh kiểm nhân hạ ở Yên Lôi bảo vừa lòng tươi cười.

“Hôm nay buổi tối người có ra ngoài không?”

“Tuy. Tiểu Nguyên, người cũng biết Lý lão gia cử hành đại điển chậu vàng gác kiếm, Yên Lôi bảo phải.”

Cái lão nhân kia lui liền lui đi, quan hệ gì đến người? Nguyên Tuy Phong phẫn nộ mở miệng: “Không được đi!”

“Kia dù sao cũng phải có lí do đi?” Triệu Vân Tề không biết vì sao Nguyên Tuy Phong sinh khí, nhưng mất thấy mặt tình nhân uỷ khuất, đau lòng đành phải thay đổi kế hoạch sớm định ra.

“Chính người không nghĩ sẽ muốn a” Nguyên Tuy Phong khi nói ra lời này cũng không cảm thấy chính mình hồ nháo mà cảm thấy xấu hổ, nhưng thấy bộ dáng Triệu Vân Tề trầm tư, biết hắn vì mình mà suy nghĩ, tâm tình cũng trở nên tốt hơn.

Đang lúc đi bộ, Nguyên Tuy Phong nhìn thấy bên kia người bán hàng rong bán đường nhân, trong lòng vừa động bước nhanh tiến lên lấy ra tiền đồng mua về hai cái đường nhân.

“Nhạ, cho người một cái, đừng mỗi lần đều chiếm tiện nghi của người ta mà không trả tiền” Nguyên Tuy Phong đưa một cái đường nhân cho Triệu Vân Tề đang không rõ tình hình, trên mặt xinh đẹp cũng thần nhiên đỏ ửng.

“Chẳng lẽ này không phải là thứ trước kia ngươi thích nhất sao?” Nguyên Tuỳ Phong chủ động nói, thấy tiểu hài tử bên cạnh nhìn đường nhân trong tay hắn thêm nhỏ dãi, nghĩ lại bộ dáng Triệu Vân Tề liếm đường nhân trước kia, nhin không được khoé miệng cong lên, do đó cũng bỏ lỡ mất lúc Triệu Vân Tề biết hắn còn nhớ rõ chính mình thích cái gì mà biểu tình mừng như điên.

“Ta không nhớ được, nói sau.” Thời điểm Nguyên Tuỳ Phong lại lần nữa nhìn hắn Triệu Vân Tề bày ra một bộ dáng cực kì ổn trọng, đưa tay lấy đường nhân cho tiểu hài tử kia: “Chúng ta hiện tại niên kỉ không thích hợp ăn nó nữa đâu”

Nguyên Tuỳ Phong mắt lạnh như băng trừng Triệu Vân Tề, thật làm cho da đầu người ta run lên. Hắn biết trước kia Nguyên Tuỳ Phong ghét nhất cử chỉ tiểu nhi, cho nên trong lòng tuy rất hoài niệm hương vị của đường nhân, nhưng vì không muốn tình nhân mất mặt, hắn vẫn lựa chọn cách làm mà mình cho là đúng.

Nhưng làm như vậy hậu quả lại làm cho sắc mặt Nguyên Tuỳ Phong thêm khó coi, làm hắn thuận tay đem cái đường nhân còn lại ném trên mặt đất, còn hung hăng lấy chân nghiền mấy cái mới xoay người bước nhanh rời đi. Vương bát đản! Dám đưa thứ hắn tặng cho người khác? Còn dám giễu cợt hắn? Hiện tại nam nhân luôn để ý đến ánh mắt của người khác này quả nhiên không phải đại bạch si trước kia luôn toàn tâm toàn ý đối hắn.

Nguyên Tuỳ Phong nghe được Triệu Vân Tề phía sau không ngừng kêu, dưới chân ngược lại càng nhanh. Người có thể đuổi theo Phi Tinh kiếm cũng không nhiều, cũng may mắn là Triệu Vân Tề cũng là một trong những người đó. Ngay tại lúc người đang điên cuồng xẹt qua một rừng cây yên lặng, Triệu Vân Tề rốt cục cũng chế trụ được bả vai Nguyên Tuỳ Phong.

“Tuỳ Phong, ngươi làm sao vậy?”

“Ngươi gọi ta là cái gì?” Nguyên Tuỳ Phong tức giận hoàn toàn bùng nổ: “Ngươi này đại bạch si, ta trước kia đều không ghét bỏ ngươi, hiện tại ngươi lại cảm thấy ta làm cho ngươi mất mặt?”

“Không có!” Triệu Vân Tề thấy Nguyên Tuỳ Phong thực sinh khí, biết nếu không giữ chặt thì tình nhân của hắn sẽ chạy trốn, nhưng lại không dám dùng toàn lực sợ làm bị thương Nguyên Tuỳ Phong, dưới tình thế cấp bách hắn chỉ có thể nhu thân xông về phía trước tay chân cùng sử dụng, chặt chẽ đem Nguyên Tuỳ Phong ôm vào trong ***g ngực trấn an.

“Ngươi ngu ngốc chính là không muốn bồi ở bên người ta!”

Nguyên Tuỳ Phong thấy giãy ra không được, đành phải ở trong ***g ngực Triệu Vân Tề oán hận mắng. Hiện giờ Triệu Vân Tề tuy đã bình thường, nhưng Nguyên Tuỳ Phong tức giận lên vẫn mắng “ngu ngốc” không ngừng.

“Này thật đúng là oan uổng.” Từ trước chưa bao giờ thấy Nguyên Tuỳ Phong lộ cảm xúc ra ngoài như vậy, Triệu Vân Tề nhin không được cười khẽ, nhưng lập tức nhận được ánh mắt của người trong lòng nên lập tức đình chỉ.

“Ngươi còn dám nói dối? Ngươi không có một ngày nào là không ra khỏi nhà, nửa đêm mới trở về? Giống như đến bây giờ vẫn là ta ép ngươi đi với ta vậy !”

“Yên Lôi bảo sự vụ phiền nhiễu, Li nhi hiện giờ không ở đây mà ta cũng không thể nhẫn tâm để phụ thân một mình làm lụng vất vả.”

“Còn có, ngươi ngu ngốc đến bây giờ vẫn không cho người trong nhà biết: là ai chiếm tiện nghi ai, mỗi buổi tối ngươi lại ôm chăn đơn ngủ dưới đất, ngươi có biết bọn họ ở sau lưng nói ta như thế nào không?”

“Ta nghĩ ngươi thực không muốn, trước kia không phải là ta rất tham luyến Tuỳ Phong, mới làm cho cơ thể ngươi không chịu nổi sao?” Triệu Vân Tề trả lời càng làm cho Nguyên Tuỳ Phong muốn học máu.

“Ngươi luôn cách ta xa như vậy, cho dù là giờ ăn cơm cũng không để ý đến ta. . . .”

“Đó là vì ta ở bên ngoài hành tẩu, khó tránh khỏi lây dính tro bụi, ta biết ngươi thích sạch sẽ đương nhiên ngưng ngừng cùng ngươi thân cận, hơn nữa ta cũng biết ngươi không thích người khác thay ngươi chia thức ăn, cho nên. . . .”

“Người ngu ngốc a? Người cùng người khác không giống với nhau!” Nguyên Tuy Phong nghe xong lại càng sinh khí, há miệng hung hăng trách cứ, lời vừa nói ra khiến hắn cũng ngây người, nhất thời thần tình đổ bưng cúi đầu xuống.

“Thực xin lỗi.” Triệu Vân Tề sâu kín áy náy nói có chút chặn đứng lời nói Nguyên Tuy Phong còn muốn mắng xuống, hắn cảm thấy đôi môi căng mọng của nam nhân đặt ở sau tai, nhất thời thân thể bủn rủn cư nhiên cũng nhận thức từ lúc Triệu Vân Tề ôm, tạm thời đình chỉ lời nói mắng người

“Tuy Phong, những lời này ngươi nhin thật lâu đi?” Triệu Vân Tề ngữ thanh ôn nhu chỉ làm cho Nguyên Tuy Phong mắt càng đỏ.

“Ta hiện tại đã biết, tự cho là đúng đắn so với làm bất hòa càng dễ thương người.” Triệu Vân Tề ôn nhu vỗ về Nguyên Tuy Phong đang oa trong ***g ngực, cảm thấy tình nhân không tự giác mà dựa vào chỗ sâu trong ngực hắn, trong mắt nhin không được mà nổi lên ý cười: “Kỳ thật ta vẫn chịu đựng không sờ người, ôm người. Bởi vì ta sợ người sẽ không thích, ta cũng sợ bị người cự tuyệt.”

Lẽ nào lại như thế? Nguyên Tuy Phong trừng lớn mắt từ trong ***g ngực Triệu Vân Tề ngẩng đầu lên nhìn nhìn hắn, bộ dáng hiểu kì lại quật cường thật làm cho hạ phúc của nam nhân cao lớn rục rịch.

“Dù sao ta đã không còn như trước kia giống như tiểu hài tử, cho nên ta cảm thấy ngươi sẽ không tái dung túng cho ta đối người làm như vậy.”

“Người thật sự là tối đại bạch si!” Nguyên Tuy Phong phục quay về trong lồng ngực Triệu Vân Tề từ từ thở dài: “Chẳng lẽ ngươi không biết, ngươi là người ta thích nhất!”

“Phải không?” Triệu Vân Tề nâng mặt Nguyên Tuy Phong lên vuốt ve, tay hắn cũng bắt đầu không an phận mà ở trên người tình nhân xoa nắn đụng chạm: “Nếu ta hiện tại đã biết Tuy Phong ngươi nguyên lại chính là vì bất mãn mà trách ta, cho nên ngày sau ta sẽ cố gắng gấp bội, làm cho ngươi không còn khí lực mà hướng ta oán giận.”

“Ai, ai muốn tìm bất mãn?” Nguyên Tuy Phong khuôn mặt xinh đẹp nhất thời đỏ bừng, hắn lúc này mới nhận ra tay của Triệu Vân Tề không biết từ lúc nào đã tiến vào xiêm y của hắn, ở trước ngực và bên hông của hắn sờ tới sờ lui.

Dưới chân đồng thời bủn rủn, Nguyên Tuy Phong cũng chỉ có thể lấy tay loạn dè lại bàn tay to của Triệu Vân Tề trên người hắn tàn sát bữa bãi, nhưng mà đã quá muộn. Thiên toàn địa chuyển, hắn mới phát hiện đã bị nam nhân tươi cười đẩy mặt đẩy ngã xuống đất. Xiêm y đều bị thoát hết.

“Người điên rồi, này giữa ban ngày mà.”

Nguyên Tuy Phong kêu lên sợ hãi bị miệng Triệu Vân Tề gât gao hôn lên, thẳng đến khi hắn không còn khí lực để nói chuyện nam nhân mới chịu buông tha.

“Yên tâm, nơi này không ai đến. Hơn nữa, Tuy Phong ngươi không phải vừa mới còn hận ta quá mức đứng đắn sao?” Triệu Vân Tề nhanh tay cởi đi quần áo của bản thân, nhào lên người tình nhân đang giây giữa: “Phải biết rằng, mấy ngày nay ta chính là nhin đã lâu.”

Nguyên Tuy Phong nghe vậy nhin không được mà trở mình xem thường một cái, ở Triệu Vân Tề hung hăng tiến công chỉ nức nở một tiếng, lời nói còn muốn cãi lại rất nhanh trở thành rên rỉ ngọt ngào, hoàn toàn khí giáp đầu hàng chìm vào trong cái ôm nhiệt tình của tình nhân.

Quên đi, thời điểm trước kia rõ ràng ảo tưởng muốn, lại chưa có lúc nào để ý trong trường hợp nào đâu?

Nguyên Tuy Phong rốt cục nhắm mắt lại nhận mệnh, nhưng hắn cũng hung hăng mở miệng cắn lên bả vai dài rộng của Triệu Vân Tề. Về sau con đường mà bọn hắn phải đi qua cả đời còn rất dài. Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10 PN2

“Y uống chưa?” Nguyên Tuy Phong khó có được bất an, hỏi Khả nhi đưa thuốc bổ cho hắn.

“Phốc.” Nhìn thấy bộ dạng này của Nguyên Tuy Phong, Mộ Dung Mạch và Triệu Y Li vừa quay về Yên Lôi Bảo cách đây vài ngày nhin không được cười ra tiếng, lập tức đổi lấy một cái hung hăng trừng mắt của Phi Tinh kiếm. Hiện giờ Triệu Y Li đã buông được tâm, giờ thật sự đã làm bằng hữu của Tuy Phong.

“Gia đang tiễn khách, sẽ uống sau.” Khả nhi bắ: “Bất quá vài ngày trước Nguyên công tử bị phong hàn, cho nên cũng sai đi nhà bếp hầm vài bát canh bổ.”

Không phải do tên gốc kia hại sao, rõ ràng ban ngày ban mặt lại. . . .Nghĩ đến mấy ngày trước hồ nháo trong rừng cây, khuôn mặt tuần tú của hắn đỏ lên, phất tay cho Khả nhi lui ra.

“Vật kia thật sự hữu dụng sao? Sẽ không có tác dụng phụ chứ?” Nguyên Tuy Phong sắc mắt liếc ngăn lại ý muốn cười của Triệu Y Li, hung ác hỏi, trong giọng nói có chút lo lắng khó dấu.

“Người yên tâm, đây chính là thần dược do Thiên Sơn lão nhân sư phụ người tận tay giao cho ta.” Triệu Y Li nghiêm túc nói: “Lão nhân ngài nói: Chỉ cần nam nhân uống xong thì hai canh giờ sau sẽ sinh hài tử béo tròn.”

“Kia. . . .”

“Chuyện tiếp theo, người không cần lo lắng, ta đã an bài ổn thỏa, đảm bảo là phụ tử bình an. Người chỉ bồi bên người ca ta là được.” Triệu Y Li nói đến đây ngừng đầu như mỳ nói với hắn: “Bất quá người ác thật không chỉ ngủ với ca ta còn bắt ca ta sinh cho người đứa nhỏ”

Nguyên Tuy Phong đen mặt, giờ hắn đã không còn sinh khí như trước nữa. Nhưng đây là hạ sách hắn cũng không còn cách nào nữa, bởi cho đến nay mọi người vẫn nghĩ hắn ở trên, mà phụ thân cùng nhị nương và toàn thể người hầu đều sau lưng hắn than thở đau buồn vì y.

Hừ, nghĩ hắn không nghe thấy à? Dựa vào cái gì mà tên gốc kia thì chiếm tiện nghi của hắn còn hắn thì phải chịu uất khí chứ? Nguyên Tuy Phong tuy ngoài mặt tuy cực khinh thường nhưng trong lòng đều có tâm sự.

Bởi vì Triệu Y Li mắc phải bệnh không tiện nói kia, cho nên Triệu Vân Tề chính là người thừa kế duy nhất có thể kéo dài huyết mạch nhà họ Triệu, nếu không có hậu đại lưu lại, khó bảo đảm sau này sẽ thú người khác vì con nối dõi?

Nghĩ đến đây, lòng Tuy Phong đau xót, nếu tên gốc kia dám ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, mình tuyệt đối sẽ xử y! Hắn nghĩ đến hung ác, ánh mắt cũng sắc bén theo.

Người dừng bày ra biểu tình đáng sợ như vậy. Ca ta cả ngày đều nghĩ đến người, biết người sinh bệnh còn chuẩn bị thuốc bổ cho người. Triệu Y Li nói xong đem chén thuốc trong tay đưa tới cho hắn “Thừa lúc còn nóng nhanh uống đi.”

Nguyên Tuy Phong tùy tiện uống mấy ngụm, đột nhiên cảm thấy cũng khá vừa ý.

Tháng trước hắn dùng bồ câu đưa thư có sư phụ hắn nói về phiền não của mình ở Triệu gia, không ngờ sư phụ lại gặp được Triệu Y Li đang ngao du, còn đưa cho người ta đem về biện pháp hóa giải nan đề của hắn.

Ai bảo Triệu Vân Tề chiếm tiện nghi của mình? Dù sao cũng là Triệu gia muốn đứa nhỏ, vậy để y sinh đi! Nguyên Tuy Phong xuất thần nghĩ, lơ đãng đem chén thuốc nuốt hết vào bụng.

“Bất quá, người thật đúng là tin tưởng sư phụ người.” Triệu Y Li lắc đầu: “Ta chưa từng nghe nói nam nhân có thể sinh con.”

“Sư phụ ta xem số tử vi, bói toán không có gì làm không được, nếu không giang hồ đã không gọi thần nhân.” Nguyên Tuy Phong đang tự hào khoe khoang thì đột nhiên bụng đau đến quần quai, hắn lập tức ngã lên bàn thân mình run lên.

Triệu Y Li lập tức cao giọng kêu người, Triệu Vân Tề vừa tiễn khách xong vội vàng chạy đến, tay nắm lấy người đang đau đến chảy mồ hôi đầm đìa đang dùng sức ôm bụng, lập tức bế hắn lên giường.

“Mau mời đại phu.” Triệu Vân Tề vội phân phó Khả nhi, lại cúi đầu hỏi Tuy Phong “Người bị sao vậy? Ăn gì đau bụng sao?”

“Ta chỉ uống. . . Khả nhi. . . .đưa tới được.” Nguyên Tuy Phong dứt quãng nói.

“Kia không phải người nói đó là linh dược sư phụ người thiên tân vạn khổ mới kiếm được rất có lợi cho sức khỏe sao? Ta thấy mấy người nay người không khỏe mới vội sai Khả nhi đưa tới cho người dùng.” Triệu Vân Tề khó hiểu “Ta sợ người tiếc không uống, nên mới bảo Khả nhi nói là do phòng bếp làm đưa đến, Sao người uống lại đau đến thế này?”

Cái gì? Nguyên Tuy Phong giận đến trợn mắt lên, cả người phát run chỉ tay vào Vân Tề nói không thành lời, nhìn tình hình này Vân Tề lòng đau muốn nứt ra, chờ không kịp thầy lang tới tự mình ôm Tuy Phong đi đến y quán.

“Ca, đừng tìm đại phu, Tuy Phong uống xong dược giờ phải sinh em bé.” Triệu Y Li cười nói: “Ta đã sớm cho người tìm bà mụ, hiện tại cho nàng vào đi.”

“Nói hươu nói vượn!” Triệu Vân Tề trách cứ đệ đệ ăn nói kì lạ, định mang Tuy Phong ra ngoài. Nhưng hần nhìn kĩ lại vợ mình cho dù đau đến sắc mặt trắng bệch cũng liều chết nắm bả vai mình, lắc đầu không chịu đi chữa trị, cảm thấy có chút nghi hoặc.

Triệu Y Li giờ phút này mới đem sự tình kể lại, nghe xong mày đang nhíu chặt cửa y mới giãn trở lại, y cẩn thận đem Tuy phong thả lại giường, trầm giọng nói: “Tùy Phong, ta không ngờ người lại có ý tưởng hoang đường thế.”

Nguyên Tuy Phong trong lòng hổ thẹn lần đầu không phản bác chỉ trích của người khác, nhưng Vân Tề thấy hần đau đến vậy, đau lòng cũng không trách nữa, ôn nhu ôm người ta vào ngực nhẹ nhàng an ủi.

“Này thật đúng là tự đập đá vào chân mình.” Khả nhi một bên sưng sờ xong cười khê: “Gia, không bằng ta ra ngoài kêu bà mụ vào nhanh một chút.”

“Không được” Nguyên Tuy Phong lúc này mới cố rống một câu, sau đó nặng nhọc nhả vào lòng Vân Tề, hiện giờ hần thấy vô cùng xấu hổ, hướng hồ giờ hần đau đến chết vật không muốn để ngoại nhân thấy. Lại nghĩ đến mình sẽ thật sinh đẻ, nếu truyền ra ngoài làm sao hần còn dám sống trên giang hồ?

Hần nhất thời vừa tức vừa vội hướng Triệu Vân Tề mắng: “Tất cả đều tại người không tốt, rõ ràng trước nay đều là người khi dễ ta, vì sao ai cũng tin người? Hiện giờ còn muốn ta sinh con? Dựa vào cái gì cha người, nhị nương lại nghĩ vì ta mà Triệu gia tuyệt hậu?”

Triệu Vân Tề sưng sờ, nhìn Nguyên Tuy Phong trước giờ luôn trong vẻ lạnh lùng nay lại khẩn trương, trên khuôn mặt tuấn mỹ đang tức giận tràn đầy mồ hôi, chút không vui trong lòng cũng chậm rãi biến mất. Y thở dài ôm lấy tình nhân xoa lưng hần, hoãn khí lại cho Tuy Phong khó khăn lắm mới có một lần kích động.

“Li nhi, Thiên Sơn tiền bối có nói gì nữa không?”

“Có a, tiền bối bảo nếu hần không tự tin với sự lựa chọn của mình thì cho hần uống thuốc này.” Triệu Y Li nháy mắt mấy cái, cười tủm tỉm.

Nguyên Tuy Phong cảm thấy Triệu Vân Tề ôm hần hơi chần động, trong lòng biết tình nhân để ý đến hành vi của mình, lòng tạm thời bình tĩnh giờ lại thấy bất an.

“Ai, Tuy Phong, người thường mắng ta ngu ngốc, ta thấy người cũng không hơn tiểu ngốc là mấy.” Triệu Vân Tề sau một lúc trầm mặt bỗng thở dài nói: “Trên đời làm gì có nam nhân sinh con được? Người sao có thể tin tưởng lời vô căn cứ này chứ?”

Nguyên Tuy Phong sưng sờ, hần từ nhỏ đã được Thiên Sơn lão nhân thu dưỡng nên với năng lực của sư phụ rất tin tưởng không hề nghi ngờ, hiện giờ nghe Vân Tề nói vậy không khỏi theo bản năng nhìn về phía Y Li, nhưng đã sớm không thấy thân ảnh của Triệu nhị công tử.

“Sao lại như vậy?” Nguyên Tuy Phong thì thảo tự nói:“Thế tại sao Y Li nói cho người uống xong phải bên cạnh người?”

“Phỏng chừng là muốn người tận mắt xem ta đau bụng, cho người đau lòng một chút. Ta đoán Li nhi cũng không thỉnh bà mụ nào cả. Nhìn người về sau có dám miên man suy nghĩ không!” Triệu Vân Tề vừa tức vừa

buồn cười, y ôm lấy hắn, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng tình nhân: “Hiện tại chắc không đau nữa phải không?”

Nguyên Tuy Phong cũng mới nhận ra, thật không đau nữa, thảo nào hắn nói chuyện cũng có khí lực.

“Bất quá, trải qua việc này ta cũng biết, là ta không tốt, không cho người đủ cảm giác an toàn, cho nên người mới không tin ta sẽ thủy chung như một.” Triệu Vân Tề đột nhiên lạnh lạnh thở dài, lời nói có chút bi thương làm Tuy Phong vừa buông tâm thì giờ lại lo lắng.

“Ta. . . . Ta không phải cái kia ý tứ.” Nguyên Tuy Phong lạnh lùng luôn không chịu nổi một chiêu của Vân Tề, hơn nữa đối phương lại làm ra bộ dạng vô tội, làm cho hắn không khỏi nhớ lại bộ dạng ngu si trước kia của nam nhân, cho nên hắn không thể để Vân Tề thương tâm.

Đang suy nghĩ làm thế nào cho y hết buồn, nhưng ngay lập tức tình nhân mới đây còn đau khổ giờ đang đè hắn trên giường.

“Người, người muốn làm gì?”

“Ta đương nhiên là muốn càng thêm ra sức để người tin tưởng ta, ta chỉ muốn có một vợ thôi.” Triệu Vân Tề bá đạo ôm lấy hắn, nhanh chóng cởi bỏ quần áo hai người: “Chẳng lẽ người không biết cha mẹ gần đây nhắc đến chính là để chúng ta nhận nuôi một đứa nhỏ sao?”

“Bạch si, ta còn sinh bệnh mà. . . . “

“Kháng nghị không hiệu quả, Tuy Phong” Triệu Vân Tề khẽ cười chặn lại miệng người yêu: “Người phải chịu trừng phạt vì không tín nhiệm ta.”

Ô, còn có người mà? Nguyên Tuy Phong dùng tia lí trí cuối cùng của mình nhìn xung quanh, trong phòng im ắng không một bóng người. Cho nên tiếp tục được đi, tự biết mình đuối lí nên hắn trở nên đặc biệt dịu ngoan, mặc cho nam nhân ăn sạch—————

Trong phòng khách, Triệu Y Li đang nhàn nhã uống trà bích la xuân khê hé miệng cười, tiểu nha đầu Khả nhi hãnh diện cười, nhẹ nhàng cong cong khóe môi, mặc kệ hiện tại mập mờ, bất quá, tốt xấu gì nàng cũng đã biết được đại thiếu gia là ở trên, cuối cùng cũng đáng đi? Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-si-da-to-cong>